

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

ကောင်မလေးရဲ့ကိုယ်

BURMESE
CLASSIC

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုပုဒ်

ဒို့တာဝန်အရောင်းဝါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အခြာဘာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပတားကိုးပုဆိန်စိုး အဆိုပြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုက်ခိုက်မှုကို နှောင့်ယှက်ယှက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် ဇွတ်ဖတ်ရှာဖွေမှုနှင့် ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖွဲ့အစည်းများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ၊

နိုင်ငံရေးဦးစီးချုပ် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်စဲအောင်ဆောင်ရွက်ရန်နှင့် တရားဥပဒေ ဝိဇ္ဇာရေး အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံရေး
- စည်းကမ်းပြည်ပသော ဝိသိကစစ်ဆေးမှု နှင့်သန့်ရှင်းစင်စင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

ဦးစီးချုပ် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံရေးကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီ စည်းကမ်းနှင့် အခြေခံဥပဒေများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- စစ်ကွက်ဦးစီးချုပ် ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအမြစ်များစီမံခန့်ခွဲမှု ဦးစီးချုပ် တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ ဦးစီးချုပ် စာတမ်းရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းဆောင်ရည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူ တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးစီးချုပ် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာနိက္ခန်ပြင်ပရေး
- အမျိုးသား စာတိုက်ပြင်ပရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားစာလက်ကျားများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် နှင့်သန့်ရှင်းစင်စင်
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပရေး

မမသဒ္ဒါမောင်

ကောင်မလေးရဲ့ ကိုယ်

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း:

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၃၉၀၅၁၂
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၈၄၀၅၁၂
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂ ဩဂုတ်လ
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၆၀၀ ကုပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင် ဓမ္မဉာဏ
ကောင်မလေးရဲ့ကိုယ် / မမသဒ္ဒါမောင် ။ - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။
၃၀၀ စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ ဓင်တီ ။
(၁) ကောင်မလေးရဲ့ကိုယ်

BURMESE
CLASSIC

ယောက်ျားတွေ အသည်းကွဲတဲ့အခါ
အရက်သောက်ကြတယ်...
မိန်းမတွေ အသည်းကွဲတဲ့အခါ
အာလုပ်ကြသလဲ... ?

ရွှေပဒေသာစာပေ

‘နီ’က ကိုယ့်ကို ပါးပါးလေးလာထီရင်
ထူထူလေး ပြန်ပေးတတ်တယ်...
အဲဒီလိုလုပ်တတ်အောင်
လောကကြီးက သင်ပေးခဲ့တာလေ...
(မေမေ့ကျော်)

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

“တော်စမ်းပါဟာ၊ အဲဒီမျက်စည်တွေကို အလကားရ
တယ်ထင်ပြီး ကျမနေနဲ့၊ နင့်ရင်ဘတ် နာနေရင် ဆေးသာ လူး
လိုက်၊ နီ၊ ရင်အောင်ခံပြီး ရှိက်မနေနဲ့၊ အချိန်ကုန်တယ်”

လက်သည်းညှိနေရင်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောလိုက်သည့်
သူမကို မျက်စည်စက်လက်ဖြင့် တစ်ရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသည့် နီနီလေးက
မကြည့်ပေမယ့် ဘေးမှာချော့နေသည့် ကေသရီက မျက်စောင်း
လှမ်းခဲလိုက်လေ၏။ စိတ်ထဲမှလည်း ‘ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်မရှိ
ဘူး’ ဟုပြောနေမည်သာ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်အပေါ်မချစ်နိုင်
တော့လို့ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းကြိုက်သွားတဲ့ယောက်ျား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တစ်ယောက်အတွက် နှမြောတာသနဲ့ ငိုနှိုက်ကြကွဲနေစရာလား။

ဆန္ဒရှိရင် Go!...ပေါ့။ ‘ဂွ’ရှေ့မှာတော့ မေတ္တာတွေ သစ္စာတွေ လာရွတ်မပြုချင်နဲ့။ အကုန်လုံးကို သေတ္တာထဲ စုထည့်ပြီး မြစ်ထဲသာ ပစ်ချလိုက်မိမှာလေ။ ဒင်းတို့အဖို့ စုတို့လို မိန်းကလေးတွေက နမ်းစေ့နဲ့ပဲ နှိုင်းပြောပြော၊ မှိုနဲ့ပဲ ယှဉ်ဆိုဆို၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ရတဲ့သက်ရှိတွေပဲမဟုတ်လား။ အိမ်ထောင်ပြုရင်တောင်မှ မယားပြိုင်ဆိုပြီး နံပါတ်တွေ Senior ထပ်နေတာလေ။

“မဉ္ဇူကလည်းဟယ်၊ သူငယ်ချင်းကို အားပေးမယ်မရှိဘူး။ ပြောလိုက်ရင် တစ်တစ်ခွဲပဲ”

“ဟုတ်တာပြောတာပဲလေ၊ လောကမှာ နင့်အကောင်တစ်ကောင်ပဲ ယောက်ျားရှိတာမဟုတ်ဘူး နီရဲ့။ နင့်ရုပ်ရည် အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဒင်းထက် သာတာမျိုး လေးငါးဆယ်ယောက်ကို စိတ်ကြိုက် ခေါင်းခေါက်ရွေးလို့ရတယ်”

“နင်က ပြောအားရှိမှာပေါ့ မဉ္ဇူရဲ့။ နင့်ဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြတာကိုး”

“နီက... နီက ကိုကို့ကိုပဲချစ်တာ မရှုရဲ့”

‘သေလိုက်’ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိန်မိလိုက်သော်ငြား နှုတ်ကတော့ ထုတ်မပြောဖြစ်တော့ပါချေ။ စုတို့အုပ်စုထဲမှာ နီနီလေးက

ရွှေပဒေသာစာပေ

နာမည်နှင့်မလိုက်ဖက်အောင် အင်မတန်အေးဆေးလွန်းတာကိုး။ ဒင်းတို့စုံတွဲ တွဲလာတဲ့သက်တမ်းက ခြောက်လတောင်ကြာပြီမို့ မြဲမယ်ထင်ရုံရှိသေး။ ဟိုဘိုးတော်က Lecture ပေးသွားပြီကိုး။ တောက်! ခုနေ ဇူလက်ထဲ အမြောက်တစ်လက်သာ ရှိရင် ဒင်းကို ပြောင်းဝေ့ ကြိုးတုပ်ထားပြီး တော့ထုပစ်မိမှာအမှန်ပါပဲ။

“နင်က ချစ်ပေမယ့် ဟိုက မချစ်လို့ နင့်ကိုပစ်သွားတာ မဟုတ်လား ငန့်မရဲ့။ ငိုမနေနဲ့။ နင် တနှံ့ရှုံ့ငိုပြလေ၊ အဲဒီကောင်ကို ငါ ငရုတ်ဆုံထဲ ထုထောင်းချင်လေပဲဟဲ့။ ဒေါသထွက်လာပြီ။ တောက်!... ”

“ပြောပြန်ပြီ၊ နင့်လူတွေရှေ့မှာလည်း ဒီလိုအပေါက်ဆိုးနဲ့ ပြောတာလား”

“ဒါပေါ့၊ ငါ့ကို ဘဲတွေအများနဲ့တွဲပြီး ရွဲနွဲ့ကပ်စားတဲ့ မိန်းမလည်လို့ ထင်မနေနဲ့။ ဒင်းတို့က ဂျင်ဆိုရင် ငါက ထိပ်ပေါ်က ထုံးပဲ။ ဒင်းတို့က လိပ်ပြာဆိုရင် ငါက အဲဒီလိပ်ပြာကိုစားမယ့် ငှက်ပဲဖြစ်မှာ။ ဒါပဲ”

“ကိုကိုက နီကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးထားတာ မရှုရဲ့။ ဟင့်ဟင့်... ”

“လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောသမျှယုံနေရင် နင့်အပြစ်ပေါ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

နီရဲ့။ ဘာမဟုတ်တဲ့ပစ္စည်းလေး ဝယ်ပေးရုံနဲ့ နင့်ကိုချစ်လှချည်
ရဲ့လို့ထင်ရလား။ ငါပြောရင် အပေါက်ဆိုးတယ်ပဲမြင်တယ်။ ဒင်း
တို့အကြောင်း ငါ့လောက်ဖြင့် နင်တို့မသိကြဘဲနဲ့များ”

တကယ်ပါ။ လူတွေရဲ့မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့
ရင်ထဲကစိတ်ထားကို ဖတ်တတ်ပါတယ်။ ဒီမျက်လုံးမျိုးက မတည်
ငြိမ်ဘူး။ မရိုးသားဘူး။ ဖောက်ပြန်ချင်တာမျိုးဆိုတာကို ဖုတ်
ခနဲကြည့်လိုက်မိရုံနဲ့ ဒက်ခနဲ သိတာအမှန်ပါ။ မျက်လုံးဆိုတာ
အတွင်းစိတ်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်ပဲမဟုတ်လား။

“နင်တို့ကိုကြည့်ရတာနဲ့ ငါတောင် ရဲရင့်ကို အဖြေပြန်
ပေးဖို့ ခက်နေပြီ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ နီက အခု ရင်ကွဲနာပြီ။ နင့်ကျတော့
ရော လက်ဆယ်ချောင်းမက၊ ချဉ်းစားတွေများနေတာကို။ အဲ
ဒီလိုယောက်ျားမျိုး ရဲရင့်ဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ချဉ်းစားလို့ ခေါင်းစဉ်မတပ်လိုက်ပါနဲ့ ကေရာ”

“မဟုတ်လို့လား”

“သူတို့ဘာသာသူတို့ ငါ့ကို မရမကလိုက်ကြိုက်နေကြ
တာပါဟဲ့။ ငါပြန်ချစ်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“ဟယ်!... နင် မချစ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့တွဲရလဲ မဉ္ဇူရဲ့။ မိန်း
ကလေးသိက္ခာ ကျတာပေါ့”

“ဪ... ငါက ဒင်းတို့ကို ပြိုင်တူတွဲခတ်နေတာမှ
မဟုတ်တာ ကေရဲ့။ သူတို့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ အပြတ်ပြော
ထားပါရဲ့နဲ့ တောက်တဲ့လို လိုက်တွယ်ကပ်နေကြတာတော့ ငါ
လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါ့ကိုမှမရရင် သေရပါတော့မယ်ဆိုပြီး
သည်းသည်းလှုပ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားမျိုး တစ်ယောက်လေးတောင်
မှ ဒီနေ့အထိ မတွေ့သေးပေါင်”

ကေသရီက ဇူကို မျက်စောင်းခဲပြန်ချေတယ်။ ဟုတ်တာ
ပေါ့။ သူတို့ကို လိုက်ကြိုက်ကြသည့်ကောင်လေးတွေက သုံးလေး
ယောက်ဆိုပြီး လက်ချိုးရေတွက်လို့ ရနိုင်တာလေ။ ဇူမှာတော့
လမ်းမထွက်လိုက်နဲ့၊ ရှိခနဲ လေချွန်ပြီး အနောက်က ကပ်ပါလာ
လေရော။

မသိရင် ဇူနောက်ကျောမှာပဲ ယောက်ျားတွေမြင်သာ
မယ့် 'Wanted' (အလိုရှိသည်)ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်များ ချိတ်ထား
လားမသိရလေအောင် လိုက်လာတတ်ကြတာကို။ မျက်နှာကို
ဘယ်လိုပဲ တည်အောင်ထား၊ ဇူပုံထား၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ထား
ထား၊ ဇူက မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ဆုနဲ့ ဒီဘဝမှာ ပြည့်စုံ

ခဲ့ရတဲ့သူလေ။

အဆောင်မှာ မနာလိုကြတဲ့သူတွေက ဇူကို မျက်နှာပွင့်ဆေး ဆောင်ထားတဲ့လူဟု ပြောကြသလို ယောက်ျားတကာကို မြို့ဆွယ်ဖမ်းစားတတ်တဲ့ အသည်းစားဘီလူးမလို့လည်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကဲ့ရဲ့ ရှုံ့ချကြလေရဲ့။

ဇူကလည်း ဇူပါပဲ။ ဘယ်အရာကိုမဆို သိပ်ကြီးအလေးမထားတတ်တာ အကျင့်ပါနေတာလေ။ ယုတ်စွာအဆုံး ဇူဝိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကိုကအစ ကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ကုပ်ကုပ်စသိမ်းထားတတ်သူမဟုတ်ပါ။ ဇူနှစ်သက်လို့ ဝယ်သုံးပြီး နှစ်လသုံးလလောက်ကြာလို့ အဲဒါလေးကြိုက်လိုက်တာလို့ တစ်ယောက်ယောက် လာပြောတာနဲ့ အနုမြောမရှိ ပေးပစ်လိုက်တာလေ။

ဒါကြောင့်လည်း တွဲနေတဲ့ကောင်လေးတွေ ခါထုတ်သွားတဲ့အခါ ချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ငိုယိုတမ်းတ ပူဆွေးသောကရောက်တာမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမရှိခဲ့ပေ။ ကေကတောင် ဇူကို နှလုံးသားမရှိတဲ့ဟာမဟုတ် ဆိုဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ပြောဖူးခဲ့တာပါလေ။

“အဲဒါဆို သူ့ကို နင်လက်ထပ်မယ်ပေါ့လေ”

“ဘယ်ကသာ၊ စဉ်းစားပေးရမှာပေါ့ ကေရဲ့။ ပေးဆိုတာနဲ့ အင်းဆိုပြီး လှူစရာလား။ လူကို ဖောတိက မှတ်နေပြန်ပါပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပြောနိုင်ဘူးလေ။ နင့်ပစ္စည်းတွေလိုပဲ အဲဒီကောင်လေးတွေကို အနုမြောမရှိ စွန့်ပစ်တတ်လွန်းလို့ ဘယ်လိုဟာလေးမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

ဇူ မဲပြုံးပြီးလိုက်မိလေ၏။ ခင်တွယ်စရာဆိုလို့ ကျောင်းအတူပြီးခဲ့သည့် နီနှင့် ကေတို့သာ ရှိခဲ့တာမဟုတ်လား။ တကယ်လည်း ဇူမှာ ဘာဆိုဘာမှမရှိတာအမှန်ပါ။ ဇူ ခြောက်တန်းနှစ်မှာ ဇူဖေဖေက မေမေ့ကိုပစ်ခဲ့ပြီး နောက်အိမ်ထောင်ထူသွားလေ၏။ အခုဆို ထိုအိမ်ထောင်နှင့် သားသမီးသုံးဦးဆိုလား။ ဇူနဲ့အဖေတူ အမေကွဲဟောင်နှမတွေ ရှိတာပါလေ။

မေမေ တင့်တိုတရယ်ရယ်လုပ်ခြစ်ပြီး လုံးပါးပါး ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ဇူ ရှစ်တန်းနှစ်။ အားကိုးရာ၊ တောင်ရယ်လို့ မရှိဘဲ အဆိပ်ခဲခဲ့ရတဲ့ကလေးတစ်ဦးရဲ့ရင်တွင်းမှာ မည်သို့ရှိလေမည်နည်။ မေမေဆုံးခင်မှာ ဇူကို မေမေ့အစ်မလက်ထဲ အပ်ခဲ့၏။ ကြီးမေမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိပြီး ထိုအစ်ကိုများ၏နေစဉ်နှိပ်စက်ခြင်းဒဏ်ကို အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ဇူ ခံခဲ့ရတာပါ။

အဲဒီအိမ်မှာနေရင်းနဲ့ပဲ ဆယ်တန်းကို ပွတ်ကာသိကာလေး အောင်ခဲ့ရတာပင်။ ကြီးမေနဲ့ဘာက လူကြီးမို့ ဇူကို တုလှိုသဘောထားခဲ့တာမှန်ပေမယ့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ ဇူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကို သူတို့ခိုင်းပတ်လို မျက်စိရှေ့တွေ့ရင် ခိုင်းစား နိုင်စားတော့ တာလေ။

အဲဒီအရွယ် အပျိုဖျန်းကလေးမှာပဲ ဇန့်ကိုကို ဆုံခဲ့ရတာ ပေါ့။ ပြန်ပြောရင် သံယောဇဉ်ဖြစ်ဦးမှာပါ။ ဇန့်ဘဝမှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါလေးမှ မခုန်ပေါက်ဖူးတဲ့ ရင်ခွင်လိုက်မောဖွယ်အတိမျိုးနဲ့ ကိုကိုကို ရူးရူးမူးမူးချစ်ခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ အချစ်ဦးဆိုတာ မြေးဦး ရချိန်ထိတောင် မမေ့နိုင်ဘူးဆိုပြီး စာဆိုတောင် ရှိကြတာမဟုတ် လား။

အသနားပိုတတ်တဲ့ကိုကိုနဲ့ လှလွန်းပိုအရွယ်လေး ဇန့်တို့ တကယ်ချစ်ခဲ့ကြပေမယ့် ကံကြမ္မာက လက်သင့်မခံခဲ့ပါချေ။ မျိုး ရိုးကို မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ကိုကိုမေမေ ပြတ်ခိုင်းချိန်မှာ ဇန့်ရင်ထဲ ဒုတိယမြောက် ဒဏ်ရာရခဲ့တာပါ။ အဖေစွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့နန်းက စိတ်၊ ချစ်သူထားရစ်ခံရတဲ့စိတ်နဲ့ အဲဒီယောက်ျားတွေကို အနာကြီး နာ ခဲ့ရတဲ့ ကျားနာမလေးဘဝ ရောက်ခဲ့ရတာပါပဲ။

အသည်းမကွဲဘူးထင်နေကြတဲ့ ဇန့်ရဲ့အသည်းကွဲပုံပြင် ကို ဒီနေ့အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ပါ။ အချစ်ဆိုတာ တန်ဖိုးထားသင့်တဲ့အရာဆိုတာလားပင် ဇန့် မသိနားမလည်နိုင်တော့ ပါချေ။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ မြေမြှုပ်ပစ်ခဲ့ပြီး ဇန့်အတွက်

ခြေလှမ်းတွေက Forward (ရှေ့သို့)ဆိုပြီး ရှေ့အနာဂတ်ကိုပဲ နောက်လှည့်မကြည့်စတမ်း လှမ်းနေခဲ့တာပါလေ။

“အဲဒီချစ်ပေါင်ကြော်က နင့်ကို ဘယ်လိုပြောပြီး ထားခဲ့တာလဲ”

“ခင်မောင်ဇော်ပါ မဇန့်”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး။ ဒီလောက်ချစ်စရာဖြစ်နေမှတော့ ချစ်ပေါင်ကြော်ပေါ့။ ငါကြိုက်တဲ့အစားအစာနဲ့ နှိုင်းပြောတာတောင် လွန်လှပြီ။ ဘာလဲ၊ အိမ်ကပေးစားတဲ့မိန်းမနဲ့ပဲ ယူတော့မယ်ဆိုပြီး နင့်ကိုထားခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် နင့်အပြင် နောက်တစ်ယောက်အသစ်တွေ့လို့ ထားခဲ့တာပေါ့လေ။ နေ့စမ်းပါဦး၊ အဲဒီမိန်းမက နင့်ထက် ဘယ်လောက်များလှလို့ ရွေးသွားရတာလဲ နေ့မရဲ့”

“မဉ္ဇူကလည်းဟယ်၊ ပြောပြန်ပြီ ကလေးကို”

“ပြောရမှာပေါ့ ကေရဲ့၊ သူ ဒီလို အိမ်ညောင်ညောင်လုပ်နေလို့ ဟိုကောင်က အသာလေး ဘောင်သွားတာပေါ့။ တောက်၊ ခြောက်လလောက်တောင် တွဲနေတာ အမှန်အကန်လို့ယုံမိတာ မှားတာပဲ။ အဲဒီအကြံအဖန်ကောင်ကို ငါ့မျက်စိရှေ့တွေ့လို့ကတော့

လက်ဝါးစာကျွေးပြီမှတ်!...”

ကေက ဇူပေါင်ကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်လေ၏။ ဇူတို့ သုံးယောက်မှာ ကေနှင့်ဇူက ရက်ပိုင်းသာ ကွာပြီး နီက ဇူတို့ထက် တစ်နှစ်ငယ်ပါသည်။ ဇူတို့က ငါးနှစ်ကျော်မှ ကျောင်းစတင်ရ တာဖြစ်ပြီး နီက ငါးနှစ်မပြည့်ခင် ကျောင်းခိုးထားခဲ့တာမျိုးလေ။ ဒါကြောင့် ကေနှင့်ဇူက နီကို အစ်မတွေလို စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြ တာမျိုးပါပဲ။

“ပြောလေ”

“ကိုကိုက... ကိုကိုက နီချိန်းတိုင်း လာမယ်ဆိုပြီး မလာ ဖြစ်တာ များပြီ မဇူရဲ့”

ငါနော်... ယောက်ျားလေးက မချိန်းရတဲ့ ဒင်းက ချိန်း ရတယ်လို့၊ မိန်းမလေး ကျလိုက်တာနော်၊ စိတ်ရှိတိုင်း နင့်ကိုထု ရင်တော့ အခုလောက်ဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာရိုက်တဲ့ နံပြား တို့ ပလာတာတို့ ဖြစ်လောက်ပြီပဲ။

“တိတ်တိတ်! ငိုမနေနဲ့တော့။ အဲဒီအကောင်အကြောင်း သိတာနဲ့ ဒင်းကို Lesson ကောင်းကောင်းပြန်ပေးပစ်မယ်”

“ဟင်... ဘယ်လိုပေးမှာလဲ”

“သိချင်ရင် စောင့်သာကြည့်”

မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက် သည့်နီကို မဲပြုံးလေးသာ ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ နေနှင့်ဦးပေါ် ချဉ်ပေါင်ကြော်ရယ်...

အခန်း (၂)

“မူ”

“ဘာတုန်း”

“ကိုကိုကို ဘာလုပ်မှာလဲဟင်”

“ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့... နင့်ကို အသည်းခွဲမှတော့ ဒင်း
အသည်းကိုလည်း ပါးပါးလေး ပြန်လှီးရုံပဲရှိတယ်”

“မူက ကိုကိုကို ချစ်တမ်းများ ကစားမှာလားဟင်”

စိုးရိမ်တကြီးမေးနေသည့်နှိုက် ငဲ့ကြည့်ရင်း ပြုံးမိပြန်ပါ
သည်။ ဇုက သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးကို Foul ကို
လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်ပါ့မလား။ ဒီလူနဲ့ဒီလူကြား စည်းကတော့ ရှိကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှိသင့်နေတာပါလေ။

“ကျစ်! . . ဘယ်ကသာ”

နီနီက စိုးရိမ်စိတ်လျော့သွားပုံဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်လျက် သနပ်ခါးတုံးကို တကိုးကိုးသွေးနေလေ၏။ ရေချိုးပြီးခါစမို့ ဆံပင်ရှည်ကို ဘီးဆံပတ် ပတ်ထားပေမယ့် ငယ်နုသည့်ဟန်က ပျောက်မသွားပါလေ။ ဇူနွဲကေက (၂၃)ဆိုတော့ နီနီက ခုမှ (၂၂)နှစ် ရှိသေးတာကိုး။ ဒီလို ငယ်ငယ်ချောချော ရည်းစားလေး ရှိတာကို များ အဲဒီခင်မောင်ဇော် ကလိမ်ကျချင်ရတာပါလိမ့်နော်။

နီနီလေးက ဆံပင်ရှည်ရှည် ရိုးရိုးအေးအေးနေတတ်တဲ့သူ။ ရှေ့မှာ ဆံမြိတ်လေးအနည်းငယ်ချကာ အလယ်ခွဲဆံပင်လေး အမြဲထားတဲ့ကလေးမလေးပါ။ ကေကတော့ ကျောလယ်လောက်အထိ ဆံပင်ရှည်ပြီး လှိုင်းကြီးကောက်ထားသလို နဂိုကောက်ဆံပင်တို့ ရှိလေ၏။

အားလုံးထဲမှာ ဇူက အရပ်အမြင့်ဆုံး၊ ခန္ဓာကိုယ်အသွယ်ဆုံးနှင့် ဆံပင်အတိုကို (လေဒီဒိုင်ယာနာဆံပင်ပုံစံ) အထပ်ထပ်လေး ညှပ်ထားက ခေတ်မီသူပင်။ ကေက ရေမွှေးကြိုက်သလို နီနီက နှုတ်ခမ်းနီနုနီသက်သူပါ။ ဇူကတော့ အလှအပကို သိပ်မမက်မောပါ။ သို့သော် ပွဲလမ်းရှိလို့ ပြင်ဆင်ထွက်တဲ့အခါမျိုးမှာ

တော့ Eye shadow တို့ Lip stick တို့ကို လှလှပပခြယ်သတတ်သဖြင့် မင်းသမီးရုံးလောက်အောင် ရုပ်ထွက်တတ်သူပါလေ။

“မကေရော”

“Output ထုတ်နေလေရဲ့”

Toilet ဝင်တာကို ပြောတာမို့ နီနီက ဇက်ကလေး ပုသွားပါ၏။ မဆိုပါဘူး၊ ခုတော့ မျက်နှာကြည်သာ။ မနေ့ကတော့ တစ်နေ့လုံး တင့်တိုတရယ်ရယ်နဲ့ ဖြစ်နေတာမို့ သုံးယောက်စလုံး ထမင်းပင် ဟုတ်တိပတ်တိမစားဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ဒီမနက် အလုပ်သွားရန်ပြင်စဉ်မှာတော့ အစာထည့်စဉ်အိုးကြီးက Hungry ဆိုပြီး အချက်ပြနေလေပြီ။

“ဆာလိုက်တာ”

“အောက်ရောက်မှ မုန့်ဟင်းခါး ဆွဲလိုက်ကြတာပေါ့ကွယ်။ ဟိုတစ်ကောင်တော့ ဗိုက်ထဲရှိသမျှ အကုန်စွန့်နေတာမပြီးတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မဆို သူ့ချည်းပြန်စောင့်နေရတယ်။ လိပ်မ”

“နီကမှ နှေးတာပါ မရဲ့ရဲ့”

“အေးလေ၊ ဒင်းက အပျင်းထူသေးတာမဟုတ်လားကဲပါ။ မြန်မြန်လုပ်စမ်း! ဆံပင်က ကျစ်ပြီးမှာလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကလစ်ပဲ ညှပ်လိုက်မယ်”

အင်း... ကလစ်ပန်ရင်လည်း ဒင်းပေးထားတဲ့ပစ္စည်းဆိုပြီး ကိုင်ကြည့်တုန်း မျက်ရည်ဝဲဦးမည်သာ။ ဘယ်နှယ် ဇူတုန်းကလည်း ဒီလိုခံစားခဲ့ရတာပါပဲ။ သို့သော် အစ်ကိုတွေ အခေါ်တွေရှေ့မှာမို့ မျက်ရည်မကျဝဲ။ ကွယ်ရာမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ငိုခဲ့တာ ဇူကိုယ်လုပ် အသိဆုံးမဟုတ်လား။

လူမှန်ရင် အချစ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးတော့ နဖူးတွေခွေးတွေ ကြုံဖူးကြမည်သာ။ ပြီးတော့လည်း အသည်းကွဲတဲ့ရောဂါကို တစ်ခါလေးဖြစ်ဖြစ် ပါးပါးလေးတော့ ခံစားဖူးကြမှာပါပဲ။ ဇူလည်း လူထဲကလူတစ်ယောက်မို့ ဒီလိုဝေဒနာကို တစ်ကြိမ်လောက်တော့ မှတ်မှတ်ရရကြုံဖူးခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

“တောက်! ခြေထောက်တောင် ညောင်းတယ် ဇူရာ။ နင့်ဘဲဘဲထဲမှာ ခပ်ထောထော BOSS တစ်ယောက်လောက်ကို ဖန်လိုက်စမ်းပါဟာ။ ဒါမှ ငါတို့ ဘိုထိုင် Toilet မျိုး သုံးနိုင်မှာ”

“အမယ်လေးဟဲ့၊ သူ ဖိမ်ကျကျ အိပ်သာတက်ချင်တာနဲ့ပဲ ငါ့ကို အချောင်ယောက်ျားယူခိုင်းနေပြန်ပါပြီ”

“အမယ်! ရည်းစား ထည်လဲထားနေတာ အချိန်တန်ယောက်ျားယူဖို့ပဲမဟုတ်လား”

“ရည်းစားထားတာနဲ့ပဲ ယူစရာလား။ ယောက်ျားများ ဘာလုပ်ဖို့တုန်း... ရှက်က ရှက်နဲ့၊ မယူချင်ပေါင်”

ကောက နီနီ၊ သွေးပေးထားသည့်သနပ်ခါးကို Foundation Cream ပါးပါးလူးပြီး အပေါ်မှ လူးလိုက်လေ၏။ နှစ်ယောက်သား မှန်ရှေ့မှာ လုံချည်လုဝတ်နေတာကို ကုတင်ထက်မှာ ထိုင်လျက်သားဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဒီနှစ်ယောက်ကတော့ ထူးမခြားနားပတ်ပျိုးနဲ့ နေ့တိုင်း ဖတ်ကနေတော့တာလေ။ ဘယ်တော့မဆို လုပြီးအလှပြင်ကြတာကို။

“ဟဲ့၊ ငါ ခေါင်းပြီးမလို့ပါဆိုနေမှ ခုထိမပြီးနိုင်ဘူးလား နီနီရယ်။ တကတည်း”

“ပြီးပါပြီ မကောရဲ့။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဖို့ပဲ ကျန်တော့တာကို”

“ပြောကိုမပြောချင်ပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲ အိပ်ရာခွဲနီနီ။ နင်တို့နှစ်ယောက် အိပ်သာလု၊ မှန်တင်ခုံလုတဲ့အကျင့်က ခုထိကို မပျောက်ဘူး။ ငါသာ နင်တို့ရည်းစားဆိုရင် စောင့်ရတာကြာတာနဲ့ စိတ်ပျက်ပြီ... ဟင်း”

“မဇုက လုပြီးသားကိုး”

“နင်က လုပြီးသားကိုး”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူလှည့်ပြောရင်းမှ အံ့သြသွားစဉ်

ဇုက သူတို့နှစ်ယောက်တင်ပါးကို ပြောင်းခနဲပြိုင်တူရိုက်လိုက်မိလေ၏။ စကားတူရင် အဲဒီလို ဦးသူက ရှိက်တာ ဇုတို့အုပ်စုရဲ့ လုပ်နေကျအလုပ်ပါပဲ။

“တူတယ်”

“ပြောင်း၊”

“အား...”

“အ၊ နာလိုက်တာ မဇုရာ။ လက်ပြတ်ကြီးနဲ့ ဆော်ရတယ်လို့”

“ကဲပါ။ စကားရှည်မနေနဲ့။ အောက်မှာ မုန့်စားကြဦးမှာနဲ့ အချိန်ကြာဦးမှာ။ Let's go!...”

ဆလင်းဘက် အသီးသီးလွယ်လိုက်ကြသလို လက်ထဲမှာလည်း Plastic File တွေ ကိုင်လိုက်ကြတာက Fashion တူတူပင်။ ကေကတော့ Computer သင်တန်းမှာ လက်ထောက်နည်းပြ၊ နီနီက Mart မှာ စာရင်းစစ်ပေးရသည့် ကျွမ်းကျင်သူ။ ဇုကတော့ ဒိတ်ဒိတ်ကျဲကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာရဲ့ Secretary (အတွင်းရေးမှူး)ပါပဲ။

သုံးယောက်စလုံး ဝင်ငွေခပ်များများရကြပေမယ့် ကေရော နီနီပါ အိမ်မှမိသားစုတွေကို ငွေပို့တတ်ကြတာမို့ စိစစ်သုံး

ရွှေပဒေသာစာပေ

စွဲတတ်ကြပြီ။ ဇုကတော့ ကိုယ်ရှာတဲ့ငွေ ကိုယ်ပဲသုံးစရာရှိတာမို့ အတော့်ကို လက်ဖွာပါ၏။ လှူချင်ရင်လည်း ရက်ရက်ရောရောမျိုးပါ။ ယုတ်စွအဆုံး သူတောင်းစားကို လှူရင်တောင်မှ (အသက်ကြီးကြီး၊ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး မလုပ်မကိုင်နိုင်သည့်အရွယ်မျိုးကို ဆိုလိုပါ၏) အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန် လျှောခနဲထုတ်ပြီး ကုသိုလ်ယူတတ်သူပင်။

အဲဒီလို ဇုက အနုပြောမရှိတတ်၊ အလေးအနက်မထားတတ်၊ အပူအပင်မရှိအောင် နေတတ်သည့်မိန်းကလေးပါပဲ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ လောကမှာ သိပ်ကြီး အစွဲအလန်းထားလွန်းရင် နောက်ဆုံးမှာ နှလုံးမထူနိုင်ဘဲ သေရတတ်တာကို။ ဒါကြောင့် ဇုက ကိုယ့်စိတ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲထားတတ်သည်လေ။

“ဒီနေ့ ဘယ်သူလာကြိုမှာလဲ”

“ဘာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ မဇုက မှတ်တိုင်တိုင်းမှာ လူတစ်ယောက် ဆီ၊ ရှိလို့ အောက်ထပ်က မမိုးတို့က မေမညွှနဲ့မှတ်တိုင်များလို့ တောင် ရွဲပြောနေကြသေးတာ”

“အမယ်လေးဟယ်၊ သူတို့ပြောမှပဲ ငါက ရည်းစားတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပိုလိုပေါက်အောင် ထားပုံမျိုးဖြစ်နေပါပြီ။ လူကိုများ မညာမတာ။”

“ဟုတ်တာပဲ၊ နင်က သွားရင် တစ်စီး၊ ပြန်ရင် တစ်စီး နဲ့ ကား Colour ထပ်တယ်ရယ်လို့ မရှိဘူးလေ။ ကြိုပို့ကားမရှိ ရင်တောင်မှ Taxi ကို နေ့တိုင်းစီးနိုင်တာကိုး။”

“ဩ၊ ငါက လိုက်ချင်လို့လိုက်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး ကေ ရေ။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ပိုချင်လှပါသည်ဆိုပြီး လူရှေ့သူရှေ့ ကြီး ပွေ့ချီတင်တော့မတတ် ချောမော့ တောင်းပန်သလွန်းလို့ အဲဒီလိုမျိုး လိုက်စီးဖြစ်တာ။ ငြင်းတာလည်း အခါခါ၊ ရမှမရတာ ကို။ ကားကြိုစီးရတော့ Taxi ခ သက်သာတာပေါ့။ မဟုတ် ဘူးလား။”

ဘေးမှရဲလျှောက်ရင်း နှစ်ယောက်သား ဇူပခုံးကို ပစ် တိုက်လိုက်ကြလေ၏။ ဇူက အဲဒီလို ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်သူ လည်းဖြစ်ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ ထိုင်တွေး နေရင် ညဘက် အိပ်ပျက်ရတာမျိုးဖြစ်နိုင်တာ ရာနန်းပြည့်မဟုတ် လား။ လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးတဲ့၊ အဲဒီတိုတောင်းလှတဲ့ လော ကကြီးထဲမှာ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနဲ့ ဖြတ်သန်းကျော်လွှားနိုင်ဖို့ က ပိုအဓိကကျတယ်လို့ ဇူတော့ ယူဆထားတာပါပဲ။

“မဇူ မျက်နှာမပူဘူးလား။”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာကိုလဲ”

“အဲဒီလူတွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရင် ဘယ်လိုရှင်း သလဲ၊ ခေါင်းမရှုပ်ဘူးလား။”

“မရှုပ်ပေါင်၊ နီရယ်၊ ဆုံတော့လည်း ဒါ ဇူမိတ်ဆွေတွေ လေ၊ ဇူချာတိတ်ပေါ့ဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဇူက ဘယ် သူ့ကိုမှ တရားဝင်မှတ်ပုံတင်ထားတာမျိုးမှ မရှိတာပဲဟာ။”

ကေသရီနှင့်နီနီအေးက ဇူကို အသည်းယားပုံဖြင့် ပြိုင် တူ ပခုံးတွန့်လိုက်ကြလေ၏။ အဲဒီလိုမျိုး ဇူက လူတွေကို မချင့် မရဲလုပ်တတ်ပါသည်။ လူဆိုတာ မဟုတ်တာလုပ်နေမှသာ လိမ် ပြာမသန့်ဖြစ်တတ်တာမျိုးလေ။ ဇူက မျက်နှာများတဲ့ပန်းပွင့်လေး မှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

“ပြောမသံသာပြောတာ၊ မဇူကိုကြိုက်တဲ့ဘဲတွေအား လုံးက ရှယ်တွေချည်းပဲ။ ဇူကုန်သန့်တယ်။”

“အဲဒါနဲ့များ နင့်ချင်ပေါင်ကြော်ကို ပြန်ကြိုက်ရသလား ဟဲ့”

“အာ... မကေကလည်း ခင်မောင်ဇော်ပါလို့ဆို”

“သိဘူး၊ ငါလည်း မဇူလိုပဲ နင့်အကောင်ကို သံပုရာ သီး ရောက်သီးလို ခပ်ချင်ချင်ဖြစ်လာလို့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ပါ၊ အမြင်ကိုကပ်တယ်”

“ကိုကိုက နီကို တစ်လလုံးလုံး တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့တာမို့ နီလည်း အသည်းပျော်ကျသွားရတာကိုး မကေရဲ့”

“ဟွန်း... တစ်လလေးနဲ့ ပျော်ကျရတယ်လို့ပဲ။ မိန်းမ သိက္ခာကျတယ်”

“အာ... မရှုလို့မှ မများတာကိုးလို့”

“အေးပါ၊ ပြောပြော... ငါ့မှာ များလွန်းလို့ ခါချနေရ တယ်ပဲထားတော့။ အဲဒီနောက်စွဲကို ပြီးပြီးပြတ်ပြတ်ရှင်းပြီးရင် သန့်သန့်လေးထဲက ရှာရွေးစမ်း နီ။ အဲဒါမှပဲ ငါတို့စိတ်အေးရ မှာ။ ဟိုက ချစ်လို့ဆိုတာနဲ့ ရေခဲခြစ်လို အမှုန်လေးဖြစ်မသွားစေ နဲ့။ နောက်တစ်ခါ နင်မျက်ရည်ကျလို့ကတော့ နင့်အကောင်ကို ငါကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်မယ်... ဒါပဲ”

“ဟိဟိ!... မရှုရဲ့လူတွေထဲက ဖျှပေးမှာလား”

“ရရင် ယူပါလေ၊ ငါက မြင်မြင်သမျှ ငါ့ဥစ္စာဆိုပြီး ရူး တတ်တဲ့ ဥစ္စာရှူးမှမဟုတ်တာ။ ယူ... ”

သုံးယောက်သား ပေါ့ပါးစွာ ရယ်ဖြစ်ကြလေသည်။ အဆောင်အောက်ထပ်မှာ ကိုယ်စီထွက်လာကြသည့် အဆောင် သူတွေထဲမှ မျက်စောင်းတွေ ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေ၏။ ဧက

သရီနှင့် နီနီအေးက အရယ်ရပ်ကာ အနေကျ သွားပေမယ့် ဇူ ကတော့ ကရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို တမင်ပင် မော့ထားလိုက် မိလေသည်။ မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးကိုက မနာလို မရှု့စိမ့်စိတ်ဓာတ် ရှိတတ်ကြတာမျိုးလေ။

“သွားပြီလား သမီးမချွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီခန့်၊ ဒီလ ဇူ Bonus ရတာ အန်တီ ကို ဘာမှဝယ်မပေးရသေးဘူ။ အန်တီ ဘာလိုချင်လဲဟင်”

“နေပါစေကွယ်”

“ဇူတို့မှာ ပြေးကြည့်မှ အားကိုးစရာဆိုလို့ အန်တီတို့ ပဲ ရှိတာလေ။ စိတ်ချ... ညနေ ဝယ်ဖြစ်အောင် ဝယ်လာပေး မယ်နော်”

အဆောင်ပိုင်ရှင်ကို လေသံချိုချို မျက်နှာချိုချိုဖြင့် ပျူ ငှာစွာပြောလိုက်ပြီး အဆောင်ဝင်းရှေ့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို ချီတက် လိုက်ကြပါ၏။ ဇူကို ဘယ်သူကပဲ အပြစ်ဆိုဆို၊ လူကြီးတွေနှင့် ပန်သင့်တဲ့နေရာမှာလည်း ဇူက ကျွမ်းကျင်စွာ OK သည့်သူပါ ပင်။

အခန်း (၃)

“Good morning... ကိုကျော်စွာ”

“Morning...မဉ္ဇူ၊ ဘယ်တော့ပဲကြည့်ကြည့် စိတ်ထဲ
ကို လန်းသွားတာပဲဗျာ”

“ကျေးဇူးပါရှင်”

ကုမ္ပဏီအဝင်ဝမှာ ဆုံသည်နှင့် မန်နေဂျာကို ဦးညွတ်
နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတ်။ ဇူတို့ BOSS က အသက်ငါးဆယ်ကျော်
လူကြီးပါ။ နာမည်ကတော့ ဦးနေမင်းရှိန်ဖြစ်ပြီး နာမည်နဲ့လိုက်
ဖက်အောင် အရှိန်အဝါတောက်ပသူဖြစ်လေ၏။ ဇူတို့ဝန်ထမ်း
တွေက ကွယ်ရာမှာ BOSS ဟု အစားသုံးသော်ငြား သူ့ရှေ့မှာ

ရွှေဝဒေသာစာပေ

တော့ အန်ကယ်ဟုသာ တလေးတစားသုံးတတ်ပါသည်။ ဇူတို့ Boss က Secretary မထားဘဲ ကိုကျော်စွာကိုသာ PA သဘောမျိုး(တောင်ရှေးလို) အားထားတတ်သူပင်။

“ဒီ Uniform က လူတိုင်းနဲ့မလိုက်ဘူးကွ။ အသားရောင်ကိုလည်း ဘက်လိုက်သေးတယ်”

Lift ထဲရောက်စဉ် စကားစလိုက်တာမို့ ဇူက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပို့ကြည့်လိုက်ပါတ်။ ဇူတို့ကုမ္ပဏီ Uniform က ဆင်စွယ်ရောင်မကျ အသားရောင်မကျသည့် ကြား Colour ကို Blouse ပုံကော်လံနှင့် ချုပ်ထားတာပင်။ အောက်က Skirt ကိုတော့ ဒူးဖုံး Mini Skirt အနက်ရောင် ခပ်ချပ်ချပ်လေးပါ။

Boss နှင့်မန့်နေရာမှလွဲ၍ ဝန်ထမ်းအားလုံးဆင်တူဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေကိုတော့ အဲဒီအရောင် Shirt အင်္ကျီနှင့် Style Pants အနက်ရောင် တွဲဝတ်စေလေတယ်။ ရာထူးကိုအလွယ်တကူသိစေရန် ရင်ဘတ်မှာ ရင်ထိုးအဖြစ် Name brooch အတန်းနက်လေးထက် ချွေအိုရောင်စာလုံးလက်လက်ကလေးကို တပ်ရပါသည်။

မို့ကုန်သွင်းကုန်ကုမ္ပဏီမို့ အမြဲတစေ အလုပ်များရသလို Boss သည်လည်း နေ့စဉ်အလုပ်ဆင်းရပါတ်။ ဇူလုပ်သက် (၂)နှစ်

အတွင်းမှာ လေ့လာရသလောက် Boss မှာ ‘မေမီမင်းရှိန်’ဟု သည်သမီးချောလေးမှလွဲ၍ တခြားအားကိုးစရာသားမျိုး မရှိပါချေ။ မေမီကတော့ အခုမှ Second Year တက်နေသူဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီကို တစ်ခါတစ်လေ ရောက်လာတတ်သူပင်။

“ဇူအသားရောင်များ မှောင်သွားလို့လားဟင်”

“ဟာ! ဘယ်ကသာ၊ မဉ္ဇူအသားက ပိုဝင်းသွားတာပါကွ”

ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိတ်။ ဇူတို့ကုမ္ပဏီ Uniform က တစ်နှစ်တစ်ခါ Colour ပြောင်းလေသည်။ ဇူ စဝင်ကာစတုန်းကတော့ ကြိုရည်ရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့်အနက်ကို တွဲဝတ်ရတာပင်။ ဇူကတော့ ဘယ်အရောင်ကိုမှ အစွဲအလန်းမကြီးတတ်သလို စိတ်ထဲတွေ့တာကို ဆန့်ကျင်ဘက်မှန်းသိသိကြီးနှင့် ကောက်ဝတ်လိုက်တာမျိုးပါ။ သို့သော် အဲဒီလိုပဲဝတ်ဝတ် ဇူနှင့်လိုက်ဖက်နေတာကတော့ အရင်ဘဝက ဆုတောင်းကောင်းခဲ့လို့ပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ကိုယ်ကြားတဲ့သတင်း မှန်နေမလားပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“နောက်လမှာ ဝန်ထမ်းအသစ်တွေ ထပ်ခန့်မှာတယ်”

“လိုလို့ခန့်တာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုကျော်စွာရဲ့”

“ပြောတတ်ပါ့ဗျာ၊ အဲဒီဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ BOSS ရဲ့ သားမက်လောင်းကို GM ရာထူးပေးမှာလို့ ကြားထားသေးတာ အမိရဲ့”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမတုန်း မင်းကို GM ရဲ့ Secretary အဖြစ် ရွှေ့ပေးလိုက်ရင် ကိုယ်သေပြီပေါ့ မဉ္ဇူရဲ့။ နဂိုကတည်းကမှ BOSS ခိုင်းသမျှ ကိုယ်ချည်း ကျုံးလုပ်နေရတာကို မင်း လာဘ်မြင်မြင် နဲ့ ကူလုပ်ပေးနေလို့ အသက်ရှူချောင်နေရတာလေ”

“ဒီလောက်လည်း မပူပါနဲ့ ကိုကျော်စွာရယ်။ ကေနီး သွားရင် ငစွေလာမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကြည့်! ပြောလိုက်ရင် တကယ်ပဲ”

ကိုကျော်စွာ စိတ်ရှုပ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ဇူ ရယ်လိုက် မိပါ၏။ ဒီမန်နေဂျာကိုတော့ ဇူနှင့်တွဲသည့်လူတွေလို သဘော မထားဖြစ်ဘဲ တကယ့်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာဖြင့် အစ်ကိုရင်းလို မျိုး ဆက်ဆံခဲ့တာပါ။ ကိုကျော်စွာကိုယ်တိုင်ကလည်း ဇူအပေါ် မှာ ညီမအရင်းလို သန့်ရှင်းတာကိုး။ တခြားအမျိုးသားတွေနဲ့ ဇူ က ဘာမဟုတ်ညာမဟုတ် အိမ်ကလီမှိုက်တတ်ပေမယ့် ဤသို့ ရိုးရိုးသားသားအမျိုးသားမျိုးနှင့်လည်း ပေါင်းတတ်ပါသေး၏။

အင်း... BOSS သားမက်လောင်းဆိုတော့ မေမီအတွက် ခင်ပွန်းလောင်းပေါ့။ BOSS ကိုယ်တိုင် ရှာတာဆိုရင်တော့ Special အကောင်းစားပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ခပ်သန့်သန့်ဆိုရင်တော့ ကိုကျော်စွာ နဲ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာမှာပေါ့လေ။ ကုမ္ပဏီမှာက BOSS ပြီးရင် ကို ကျော်စွာက မင်းသားပေကိုး။ အခုတော့ GM ရာထူးနဲ့ဝင်လာ ရင် ကိုကျော်စွာတော့ ပုလဲရောင်မမှီနဲ့ သရဲအောင်စိန်မဖြစ်ရင် ကံကောင်းလေ။

“ဘာပြုံးတာလဲကွ”

“အဟင်း... ကိုကျော်စွာ ၂ ဝင်မလားလို့”

“အောင်မာ! ကိုယ်က ဘာကိစ္စ ၂ ဝင်ရမှာလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ နောက်ပေါက်တဲ့ရွှေကြာပင်က မင်း သားရုံးအောင် ချောနေရင်လို့ တွေးမိလိုက်လို့ပါ”

“ချောတာလှတာက ဘာအသုံးဝင်လို့လဲ မဉ္ဇူရယ်။ မင်း တိုင်းနားကလေးတွေအတွက်ကတော့ အရေပြားပေါ်က အလှတရား က အရေးကြီးကောင်းကြီးလိမ့်မယ်။ ကိုယ်တို့လို အမျိုးသားတွေ အတွက်ကတော့ အဆင်းထက် အချင်းက ပိုအဓိကကျပါတယ်”

မပြုံးဘဲ မနေနိုင်ပြန်။ ကိုကျော်စွာဟာ စကားပြောတော့ အတော့်ကို ချိုသာတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာကို ဇူ သိ

၃၆ မမသဒ္ဓါစောင့်

ပြီးသားပါပဲ။ ရုပ်ရည်သန့်သလိုမျိုး စိတ်ထားပါ ဖြူစင်သန့်ရှင်း သည့်လူတစ်ဦးပါလေ။

“ဒါဆို ဇူတို့ View တုန်းက အန်ကယ်က ချောလို့ခန့် ခဲ့တာမျိုးလား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဇူက လှတပတလေးမှ မဟုတ် တာချည်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာလည်း မဉ္ဇူက အလှ ကြီးမဟုတ်ဘူး”

“ဟာဟာ! . . . ဆေချာတယ်ပေါ့လေ”

“ဟင်္သာသလေ၊ မင်းကို အရည်အချင်းပြည့်ပြီး သွက် လက်ချက်ချာမှုရှိလို့ အန်ကယ်က ရွေးခဲ့တာ”

“အန်ကယ်ပြောသလား”

“ပြောတာပေါ့”

အလို! ဇူဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ကြည့်ခဲ့တာလေ။ အန် ကယ်က တကယ်ပဲ ကုမ္ပဏီအကျိုးကိုကြည့်ပြီးပဲ လူရွေးခဲ့တာ ပါပဲလား။ မိန်းမမရှိတော့ပေမယ့် ခုချိန်ထိ တခြားအမျိုးသမီးတွေ နှင့် သတင်းလေ့လွေထွက်တာမျိုးမရှိအောင် စည်းနင့်ကမ်းနှင့် နေတတ်သည့်လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးပါပဲ။

“တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းဆီမှာ ဘာမှန်းပြောလို့မရတဲ့ Sense တစ်ခု ရှိ နေတာ”

“ဟင်”

“အဲဒါကိုက မင်းကိုဆွဲဆောင်မှုရှိစေတာပဲ မဉ္ဇူ။ ကိုယ် ပြောတာ မှန်ရဲ့လား”

“အဟင်း . . . သိဘူးလေ”

“ဘာမှန်လာဥ လုပ်ချင်တာလဲ။ ပင်းနားမှာ ဒီလောက် လိပ်ပြာတွေ ဝဲနေတာများ”

“ဟာ! အဲဒါလည်း ကိုကျော်စွာ သိလိုက်တာပဲလား”

“မသိဘူးမထင်နဲ့၊ ကိုယ့်လက်အောက်က ဝန်ထမ်းကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်တတ်တာ လူကြီးတွေရဲ့အလုပ်ပဲ”

“ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဒုက္ခလဲ”

“ဒါဆို အန်ကယ်လည်း ဇူအကြောင်းကို သိနေတဲ့ သဘောပေါ့”

“သိတာပေါ့၊ တောင်ပေါ်ကလူက တောင်အောက်မှာ ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ အကုန်သိထားပြီးသား။ အလုပ်နဲ့

မသက်ဆိုင်လို့သာ မင်းကိုခေါ်မပြောတာပဲ။ နို့မို့လား... မေ
မဉ္ဇူကြော်တော့ လမ်းဘေး ဗယာကြော်ဗန်းထဲ ရောက်သွား
လောက်ပြီ”

“သေပြီဆရာ”

မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြိုင်တူရယ်မိကြလေ၏။ Corridor ဟု
လျှောက်ခဲ့စဉ် ဝန်ထမ်းတို့က မန်နေဂျာကို ဦးညွှတ်အရိုအသေ
ပြုကြလေသည်။ ဇုကတော့ အတွင်းရေးမှူးရာထူးကြောင့် မဟုတ်
ပါဘဲ ကိုကျော်စွာကို အစ်ကိုရင်းလိုပင် တရင်းတနှီးပြောဆို ဆက်
ဆံလေ့ရှိပါ၏။

“မျက်နှုံးတော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ”

“ဘာလို့”

“ဪ၊ ရောက်လာမယ့် GM က ကိုယ်တို့ကို ဇွတ်
ကြီးဖိနေရင်ဆိုပြီး တွေးမိလို့လေ”

“လာမိတော့လည်း ပြန်တွန်းကန်လိုက်တာပေါ့ ကိုကျော်
စွာရဲ့။ ဘာကြောက်စရာများရှိလို့လဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“နေရာတကာ မင်းရဲ့အိတ်ကပ်ထဲက Pk တွေလို့ခေါ်
တွေးမထားနဲ့ မဉ္ဇူရဲ့။ လျှော့တွက်ရင် Shock ရတတ်တယ်တဲ့”

“အားပါး... စကားပုံက အလန်းပဲ။ ဇု မှတ်ထားဦး

မယ်”

“ကြည့်! လူကြီးကို ဘာမကြောက် ညာမကြောက်၊
ဘယ်လိုချာတိတ်မလဲ”

“ကိုကျော်စွာကိုများ မကြောက်ပေါင်။ ဇု ရှိန်စရာဆိုလို့
ဒီကုမ္ပဏီမှာ အန်ကယ်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်”

“ယုံတယ် ယုံတယ်... ဒီခေါက်ရိုးမကျိုးတဲ့ရုပ်ကို
ကြည့်ကတည်းက”

ရုံးခန်းရောက်သည်နှင့် ကိုယ့်စားပွဲကို အမြန်သန့်ရှင်း
ရေးလုပ်ဦး မန်နေဂျာစားပွဲကိုပါ ရှင်းလင်းပေးရပါသည်။ အား
လုံးပြီးသွားမှ အန်ကယ်ရုံးခန်းသော့ကိုယူ၍ MD ရုံးခန်းကို ဇု
ဝင်ရှင်းလင်းပေးပါ၏။ ဇုတို့ရုံးခန်းနှစ်ခန်းထဲမှာ အရေးကြီးသည့်
စာရွက်စာတမ်းတွေ သိမ်းတာမို့ Cleaning ဝန်ထမ်းကို မရှင်း
ခိုင်းပါချေ။ ဗဟုသုတပြောက်ရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်တာမို့ ကြမ်း
တိုက် တံမြက်လှည်း မှန်တိုက်ကအစ ဇုပဲ တာဝန်ယူ၍လုပ်ပေး
ပါသည်။

ကိုကျော်စွာနှင့် အတူလုပ်ခဲ့သည့်အတွင်းရေးမှူးမလေး
တုန်းကတော့ ဤသို့အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်ကို မလုပ်ခဲ့ပါ။ ဇု
ကတော့ ဒီလိုအသေးအမွှေးကအစ အောက်ကျသည်ဟု မယူဆ

ဘဲ အကုန်သိမ်းကျုံးလုပ်ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ကော်ဖီဖျော်တိုက်တာ ကအစ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရေသန့်ဘူး၊ ဖြည့်ပေးသည်အထိ အသေးစိတ်လုပ်ပေးလျှင်လည်း စေတနာပါပါနှင့်ပါပဲ။

အဲဒါကြောင့်လည်း ဇူကို မန်နေဂျာ သဘောကျ အား ထားတာဖြစ်မှာပေါ့။ ဇူလိုအောက်သက်ကျခဲ့သည့်မိန်းကလေး ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်လက်လွှတ်ချင်ပါ့မလဲ။ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ဆိုလည်း ဇူက မနိမကပ်လုပ်ပေးကျင့်က ခွဲနေပြီလေ။

တစ်ခါတစ်ခါ ဇူကိုယ်ဇူ သတိမထားမိဘဲ ကေနဲ့နီနီ အပေါ်မှာ သည်းညည်းခံ အလျှော့ပေးတတ်တာမျိုး ရှိတတ်တာ ပင်။ နှုတ်ကပြောလျှင်ဖြင့် သံယောဇဉ်မထားဘူးဘာညာဆိုပြီး ကောတို့နှစ်ယောက် နယ်ကိုခွင့်ယူပြီး ပြန်ကြတဲ့အခါမျိုးမှာတော့ သေလုမတတ် ပျင်းရိနေတတ်တာလေ။

“Morning...မေမူ့”

“ဪ... Good morning Unde...ဒီနေ့ စောစော ရောက်လာတာပါလား။ ဇူတောင် မှန်သုတ်လို့မပြီးသေးဘူး”

“အေး... တမင်စောစောလာတာ သမီးရဲ့။ အိမ်မှာ နားပူလွန်းလို့”

“အန်ကယ့်သမီး နားပူနားဆာလုပ်နေလို့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း၊ ဆိုပါတော့။ Second Year ပဲ တက်နေပြီ၊ ကလေးစိတ်က လုံးဝမလျော့ဘူး။ Final ရောက်ရင်ပဲ Engage လုပ်ရတော့မယ်။ ‘မောင်ဘုန်းအစား ရင်မောပါ’”

ဘုရားရေ!... ‘မောင်ဘုန်း’တဲ့။ စိတ်ထဲ ထင်သွားသလို ရင်ထဲမှာပါ ဒိတ်ခနဲဆောင့်ခန့်သွားတာမို့ လန့်သွားရပါ၏။ အလို လေးနော်... ခြောက်နှစ်ကြာခဲ့တာတောင်မှ ရင်ထဲက အချစ် ဦးကို ယခုတိုင် သတိတရရှိနေတာသေးတာပါပဲလား။

မေ့လိုက်ပြီဆိုတာက နှုတ်ဖျားမှာပဲ ရှိတာပါလား။ ဇူ နောက်ကို ဇူဘေးကို ဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးပဲလိုက်လိုက်၊ ဆံ ပင်လေးက ကိုကိုလိုပဲဆိုတာမျိုး။ နှာခေါင်းလေးကလည်း ခပ် ဆင်ဆင်၊ မျက်လုံးလေးက လဲ့တာလည်းတူတာပဲ။ နှုတ်ခမ်းလေး ခဲတာကိုက တူတာ။ ရယ်လိုက်ရင် ပိုတူသွားသလိုပဲဆိုတဲ့စိတ် ကူးယဉ်မှုက ယနေ့တိုင် ရှိနေဆဲပါလေ။

ကိုကို... နှစ်ကိုယ်တူဘဝ လက်တွဲခွင့်မရှိ၊ အမုန်းမရှိ ဘဲ လမ်းခွဲခွဲရတဲ့နေ့ကို ဒီနေ့အထိ ဇူအမှတ်ရနေတုန်းပါပဲ။ နှုတ် ဆက်စကားမပြောကြေးဆိုပြီး စတင်ကျောခိုင်းခဲ့တာက ကိုကို ပါလေ။ ဇူလက်ဖျားကို မလွှတ်စတမ်း တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ နွေးထွေးမှုက ယခုတိုင် နွေးနေတုန်းပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အချစ်ဆိုတဲ့ ဝိုင်ချိုချိုတစ်ခွက်ကို ဇူ မော့သောက်လိုက်
မိတဲ့အချိန်မှာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ကျွမ်းလောင်သွားစေမယ်
မှန်း မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။ အခု ဇူသိလိုက်တာကတော့ အချစ်ဆို
တာ ဝါးခါစတော့ အချို့ဓာတ်ပေးပြီး၊ ကြာလာရင် ဘာအရသာ
မှမရှိတော့လို့ ထွေးထုတ်လွှင့်ပစ်ရတဲ့ Chewing Gum လို့ခေါ်
တဲ့ PK မျိုးပါလေ။

အခန်း (၄)

“ဘယ်လို! ဘုရားသွားမလို့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘယ်ဘုရားလဲ”

“ရွှေတိဂုံ”

လုပ်လာပြန်ပြီ၊ ရင်တွေပူလာမှ ဒီလို ဘုရားတတာမျိုး
လေး၊ ဇူ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ မိတာတွေနှင့်အတူ ရွှေတိဂုံစေတီ
ကို သွားဖူးဖူးပါစိ။ ကလေးမို့ ဘာမှမသိနားမလည်ပါဘဲ ရေ
သပ္ပာယ်နေတာကို ‘ဘုရားလေး သနားပါတယ်၊ ချမ်းနေရှာပြီ’
ဟုပြောလို့ လူကြီးတွေ ဝိုင်းရယ်ကြသည်ဟု မေမေပြောပြခဲ့ပါ
သည်။

အခုလည်း ရင်အပူလျော့အောင် ဘုရားသွားဦးမယ်ဆိုပဲ။ ဟိုရောက်ရင် လူရှင်းတဲ့နေရာမှာ မကန်တော့ဘဲ အောင်မြေနေရာမှာ လူတွေနဲ့ကျိတ်ကျိတ်တိုး လှကန်တော့ဦးမှာလေ။ အောင်မြေမှာ ကန်တော့မှ ဆုတောင်းပြည့်မှာတဲ့လား။ အယူကလည်း သည်းပါး။ ဇူကတော့ သူများနာခေါင်းရှုံ့စေဦးတော့၊ ဆုတောင်းသည့်အလုပ်ကို ပိုမလုပ်ပါ။

ညောင်စေ့လောက်လှူပြီးမှ ညောင်ပင်ကြီးလောက် ကုသိုလ်လိုချင်လို့ ရပါ့မလား။ တစ်ကျပ်တန်လှူသလောက် တစ်ကျပ်ဖိုးပဲ ရမှာပေါ့။ ဇူကတော့ ပြုသမျှကုသိုလ်တိုင်းကို ခုနစ်ရက် သားသမီးအကုန် အမျှဝေပေးတာက အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။ ထမင်းဟင်း ပိုချက်ပြီးရင် အဆောင်ရှေ့လာလာနေတတ်တဲ့ခွေးမကြီး သားအမိကို ကြွေရည်သုတ် ပန်းကန်ပြားသန့်သန့်ထဲမှာ ထမင်းနဲ့ဟင်းကို အရသာရှိရှိ နယ်ဖတ်ပြီး ထည့်ကျွေးတတ်ပါ၏။

အခန်းနောက်ပြတင်း မီးဖိုဆောင်ခေါင်မိုးထက်မှာ သံလင်ပန်းထဲ ဇူတို့စားတဲ့ဆန်ကိုပဲ တစ်ရက် သုံးလေးဆူး ထည့်ထားပြီး ငှက်ကလေးတွေကို အစာကျွေးတတ်ပါသည်။ ဒီလိုလုပ်ရင် မျိုးကမှ မတောင်းဘဲ ကုသိုလ်ရတာမျိုးမဟုတ်ပါလား။ နောင်ဘဝတွေ ခုဘဝတွေဆိုပြီး ပြောဆိုရွတ်ဖတ်နေတာထက် လက်

ရွှေပဒသာစာပေ

ငင်းအကျိုးကိုပဲ မြင်တတ်ပါသည်။

ငါးပါးသီလမှာ နေ့စဉ် နှစ်ပါးကျိုးစမြဲလို့ အမှန်ဆိုတော့ လူတွေမျက်နှာက ဆပ်မဲ့မဲ့၊ မရည်ရွယ်ပါဘဲ သတ်မိတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်ခြင် ဆိုတာက ဒုနဲ့ဒေ။ ဘယ်မှာလုံလို့လဲ။ ပါဏာတိပါတာက။ စားပါဦးလို့ ဖိတ်မန္တကပြုတတ်ကြတာကို မစားရသေးပါဘဲ စားပြီးပါပြီလို့ အားနာသမ္ပနဲ့ ငြင်းတတ်မြဲမို့ ကျိုးပြန်ပေါ့ မုသာဝါဒကံ။

လုံပါတယ် သုံးပါးဆိုရင် နေ့စဉ်တရားဟောပေးနေတဲ့ ဘုန်းဘုန်းတွေ ဘာမိန့်မလဲမသိဘူးနော်။ ဇူက အဲဒီလို ထော်လော်ကန့်လန့်လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်မျိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပါပဲ။ အနန္တောအနန္တငါးပါးကို ဦးခိုက်ရှိခိုးပူဇော်တိုင်း အဖေကို စိတ်နာပေမယ့် မာတာပီတုဟ၍ ထည့်ခေါ်ပူဇော်စမြဲပါလေ။

“ဟင်... မဂ္ဂ”

“ဘာလဲ”

“လိုက်မှာလားလို့”

“ကေ၊ လိုက်မယ်မဟုတ်လား၊ တော်ပြီပေါ့”

“ဟာ... မဂ္ဂကလည်း နီနီပုတီးစိပ်ရင် ကြာလို့ဆိုပြီး မကေက ပျင်းဦးမှာ။ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဘုရားသွားဖို့ခေါ်တဲ့ဟာ။ ငရဲကျမယ်ထင်နေသလား”

ရွှေပဒသာစာပေ

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

ကောက ရေဆင်းချိုးနေပြီ။ ကုတင်ထက်မှာ စာအုပ်တစ်
အုပ်နှင့် နပ်မည်ကြံရုံရှိသေး။ အစီအစဉ်က ဖျက်ပြီ။ Sunday
လေး။ Off ရက်ရပါတယ်။ နားရမယ်မရှိ။ အပြင်ထွက်ဖို့ပူဆာပြီ။
အဲဒီညောင်နာနာချာတိတ်မကြောင့်နဲ့တော့ ခက်ပါရဲ့။

“သွားရင်လည်း စောစောသွားတာမဟုတ်ဘူး။ ညနေပဲ
စောင်းနေပြီ”

“ဘယ်အချိန်သွားသွား ရတာပဲ မရှုရဲ့။ မနက်တုန်းက
အဝတ်တွေ လျှော်ရလှန်းရနဲ့ အားမှမအားကြတာကိုး”

“အေးလေ၊ အခုည မီးပူတိုက်ရမှာမဟုတ်လား။ အလုပ်
ရှိနေတာ ငါနေခဲ့မှာပေါ့”

“နီနီပဲ တိုက်ပေးမှာပါ မရှုရယ်။ ကျီကလည်း ကျပါ”

“ဟယ်... နင်ပဲ အမြဲတိုက်ပေးနေရတာ ဘယ်ဟုတ်
ပါ့မလဲ။ လက်သည်းရှည် ကျိုးမှာစိုးလို့ ပွစိပွစိပြောရင်လည်း
နားညည်းရဦးမှာ”

“မရှုကလည်းလေ၊ သူ့ဘဲဘဲတွေ Phone နဲ့ Date
တာကျ လှစ်ခနဲထွက်၊ သွားတွေ့ပြီးတော့ ဘုရားဖူးဖို့ခေါ်တာကို
အကြောက်အကန်ငြင်းနေတယ်”

“ဟဲ့! အကျိုးရှိလို့ အကြောင်းက ဖြစ်တာလေ။ သူတို့
တွေ တွေ့ချင်ကြတာက ငါ့ဆီက လိုချင်တာမရလို့ လူမမာ အမဲ
ခြောက် တောင်းသလို တောင်းကြတာမျိုး။ မသွားရင်လည်း ရ
တာပဲ။ နင့်ကိစ္စက အကျိုးလိမ့်မှ ညောင်ရေသွားလောင်းတာမျိုး
လေ။ သွားပါ။ သွားပါ... မလိုက်ရင်လည်း ငါ့ကို ဒိတ္တိလို့ပြော
ဦးမယ်။ လိုက်ပါမယ်... ဒါမှ ဘုရားလည်းဖူး။ လိပ်ဥလည်း
တူးလို့ရမှာ”

“ကြည့်”

ဘာရယ်မဟုတ် ပစ်ပစ်များစွာ ပြောလိုက်မိပါတယ်။ ဇူ
က မှန်တင်ခုံရှေ့ အချိန်ကြာကြာမယူတတ်သူမို့ ဘာမှထွေထွေ
ထူးထူးပြင်ရန်မလိုပါလေ။ နေ့ခင်းကတည်းက ရေချိုးပြီး သနပ်
ခါးရေကွဲလေဆဲ ဖြစ်သလိုလူထားတာကို Puff ဘူးဖွင့်ကာ အသာ
ရိုက်လိုက်ပြီး ဆံပင်တိုတို့ကို ဘီးဖြင့် သုံးလေးချက်ပြီးတာနဲ့ ပြီး
ချေပြီ။

ဘုရားပေါ်တက်ရမှာမို့ စကတ်တွေ ဘောင်းဘီတွေ ဝတ်
ရင် မသင့်တော်သဖြင့် Blouse အဖြူပွပွလေးနှင့် အောက်က
လုံချည်အနက်ပြောင်လေးကိုသာ တွဲဝတ်လိုက်ပါသည်။ ဘုရား
တက်တိုင်း ဘုရားပေါ်ရှိသမျှ အလှူခံပုံးတိုင်းမှာ တစ်ထောင်စီ

အလှူငွေထည့်နေကျမို့ သေချာဖယ်ထားသည့် ငွေစက္ကူအသစ် တစ်ထပ်ကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ သုံးလက်စအိတ်ထဲမှလည်း ငွေနှစ်သောင်းကို လိုလိုမယ်မယ်ထည့်လိုက်ပါ၏။

မရှိလို့ မလှူဖြစ်ခဲ့တဲ့ဘဝကြောင့် ဒီဘဝမှာ ဘာဆိုဘာ မှမရှိ၊ မိတကွ မတကွ အသိုက်ပျက်ခဲ့ရတာလေ။ ဒါကြောင့် ကြုံတဲ့နေရာမှာတော့ ကုသိုလ်ဖြစ် ဒါနတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ဖု လှူတတ်ခဲ့တာပါ။ သူများတွေလို ဘာလက်မှတ်ညာလက်မှတ် တွေရအောင် လှူမှ အလှူမဟုတ်။ သေးသေးမွှားမွှားလျှောက် လှူသမျှ အားလုံးပေါင်းရင် ဖုလစဉ်လှူသမျှ အနည်းဆုံး သုံး သောင်းဝန်းကျင်ကျော် ရှိလေ၏။

အကျိုးကိုမမျှော်ကိုးဘဲ လှူဖြစ်တာကို ဖု့ကိုယ်စောင့် နတ်မင်းနှင့် အတုမရှိ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားက အသိဆုံးပါပဲ။ နိဗ္ဗာန် ဆိုတဲ့ပန်းတိုင်ကို အရောက်သွားဖို့ထက် လျှောက်နေတဲ့လမ်းက မှန်ကန်ဖို့ အဓိကကျတယ်လို့ပဲ ဇူကတော့ ယူဆထားလေသည်။

“ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“ဟင်! ဒါပဲလား၊ ဘုရားသွားမယ့်ဟာကို နည်းနည်းပါး ပါး မရွှိုင်းဘူး မလှရယ်။ တော်ကြာ နီနီနဲ့မကေကြားမှာ မဇ္ဇက

မိန့်နေမှာပေါ့လို့”

“ဘာဖြစ်လဲဟယ်၊ ဘုရားမှာ တရားရှာဖို့ပဲမဟုတ်လား ကျောင်းအပ်မရဲ့။ ယောက်ျားရှာဖို့မဟုတ်တာ၊ မလိုအပ်ဘူး”

ကဲ! မှတ်ကရေး၊ ဇူက ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာ တော် ထတ်တတ်စားတတ်ပြင်တတ်ပါသည်။ လူကြားထဲမှာ တစ်ယောက် တည်း ထင်းခနဲဖြစ်နေတာမျိုးမကြိုက်တာမို့ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းအရောင် မျိုးကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိတာပင်။ သို့သော် ကုမ္ပဏီကိစ္စ ပွဲလမ်းမျိုး ရှိရင်တော့ ကိုကျော်စွာနှင့်အတွဲညီရန် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် Colour ကို ရွေးဝတ်လေ့ရှိတာမို့ အမြဲအမှတ်ပိုရတဲ့ဝန်ထမ်းပါပဲ။

“အော... မညူတောင် ပြီးနေပြီ”

“လုပ်လုပ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျောက်ယဉ်လု၊ မှန်လု ကြတာ၊ မြန်မြန်သွက်သွက်လုပ်၊ အပြန်မှောင်ရင်လည်း သရဲက ကြောက်ဦးမယ်”

“မဇ္ဇကျ ဘာလို့ မကြောက်တတ်တာလဲ”

“ဘယ်ကြောက်ပါ့မလဲ... သရဲက ရုပ်ချောတဲ့သူကိုမှ မခြောက်တာ”

ကေသရီနှုတ်မှ အသံတိတ်ကျိန်ဆဲသံ ထွက်လာတော့ သည်။ ဇူက ဤသို့လည်း ပေါက်တတ်ကရပြောတတ်သူပင်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးရသူမို့ ဘာကိုမှမကြောက်တတ်တာ ယေ
ယေကတည်းကပါပေါ့။

“ဟဲ့၊ ဘုရားသွားခါနီး အယုတ္တ အနတ္တတွေ ရွတ်ဖတ်
မနေနဲ့။ နင် အစွယ်ထွက်လာလိမ့်မယ်”

“ခွေးစုတ်မ”

အားလုံးပြီးစီးကာမှ အဆောင်မှထွက်ခဲ့ပါ၏။ အပြန်
ညချေးမှာ သစ်သီးလေးဘာလေး ဝယ်ပြန်ဦးမှပါပဲ။ အန်တီခန့်
တို့အတွက်ရော ဇူတို့ရဲ့ရေခဲသေတ္တာသေးသေးလေးထဲမှာပါ ထည့်
စားလို့ရမှာပါပေါ့။

“ဘာစားချင်သေးလဲ”

Taxi ပေါ်မှာမေးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းခါကြ
တာမှ အမြန်။ ဇူတို့သုံးယောက်က အမြဲတမ်း အပြင်စာ စားရင်း
ငွေမဖြုန်းတတ်ကြပါ။ မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ အသုတ်
စတာမျိုးသာ စားတတ်ပါ၏။ ဇူကသာ မကြာမကြာ အတင်းကြီး
လိုက်ကျွေးသည့်အမျိုးသား(တို့)နှင့် ကော်ဖီဆိုင် အအေးဆိုင် ထိုင်
တာမျိုး လုပ်တတ်လေသည်။

“ဟိုရောက်ရင် နေရာလှမနေကြနဲ့နော်။ နေရိပ်တဲ့နေရာ
မှာပဲ ပုတီးစိပ်ကြ။ နေရာရှာနေတာနဲ့ တစ်နာရီကြာနေရင် ငါ

စောင့်မှာမဟုတ်ဘူး။ စောင့်ရတဲ့အလုပ်လောက် စိတ်မရှည်တာ
မရှိ”

“အေးပါဟယ်”

“ဘုရားပန်း၊ ဝယ်ဦးမလား”

“ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ပန်းတင်ချင်ရင် အဆောင်က ဘုရား
စင်မှာပဲ ကပ်ပေါ့။ ဒီမှာဆို အခုပဲ ဘုရားပန်းကပ်ပြီး ဦးချပြန်
မော့တာနဲ့ နင်တင်တဲ့ဘုရားပန်းက လှည်းပေါ်ပါသွားပြီ”

“မဇူကလည်း”

“မှန်တာပြောတာလေ၊ မဟုတ်လို့လား။ ဘုရားမီးနဲ့
အမွှေးတိုင် ပူဖော်ရင် ပြီးရောပေါ့။ ရော့၊ ဒီမှာပူဖော်ပါလေ။
မယောင်းတိုင်တစ်ထုပ်နဲ့ အမွှေးတိုင်သုံးထုပ် ယူလာတယ်။ လှူ
ချင်ရင် အဲဒီက ဆောင်းတန်းပြင်ဖို့ ရွှေသင်္ကန်းကပ်ဖို့ ရွှေထီးတော်
တင်ဖို့ဆိုပြီး သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့အလှူခံပုံးတွေထဲ လှူပါလေ။
စိတ်တိုင်းကျ”

နှစ်ယောက်သားမျက်စောင်းက ဇူထံပြိုင်တူရောက်လာ
တော့၏။ အင်း၊ ဇူပြောဆိုပုံနဲ့ ဇူကို ကောင်လေးတွေ အော့ကျော
လန်သွားကြတာပဲထင်ပါရဲ့။ အစကဖြင့် ချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ဇူ
ကို တယောထိုးသလို ပျစ်ချွဲကပ်နေတတ်ပြီး မတုန်မရွပ် ဇူပုံစံ

၅၂ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ကို ကြာလာတာနဲ့အမျှ ခပ်ခွာခွာဖြစ်ကုန်တာလေ။ ဇူကလည်း ဇူပါပဲ။ ဇူကို လက်စွပ်လိုဘာလို အဖိုးတန်ပစ္စည်း လက်ဆောင် ပေးလာရင် ဇူဆီက ဘာပြန်လိုချင်လို့ ပေးတာလဲဟု မြှောင်ပင် မေးချုတ်တာလေ။

ထာဝရတို့ ရာသက်ပန်တို့ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေဟာ စာရေးဆရာတွေ တေးရေးဆရာတွေရဲ့ ထည်လဲသုံးတဲ့စကားလုံး လှလှမျိုးမဟုတ်လား။ အချစ်နဲ့တည်ဆောက်လို့ ကမ္ဘာကြီးဖြစ်လာနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ သစ္စာတွေ မေတ္တာတွေ ချစ်တာတွေ အကုန်လုံးက i·i·ney ဆိုတဲ့ငွေလောက် အရာရောက်တဲ့ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာလေ။

ချစ်လွန်းလှပါသည်ရဲ့ဆိုတဲ့ ဖေဖေနဲ့မမမေတောင်မှ ဇူခြောက်တန်းနှစ်မှာ (စီးပွားရေးမပြေလည်တာကြောင့်) မေတ္တာပျယ် လမ်းခွဲခဲ့ကြတာပဲ။ ကံဆိုတာ လူလုပ်မှုဖြစ်တာလို့ပဲ ဆိုကြပါစေတော့။ အခုဆို နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ အဆင်ပြေပြေ ကားတစ်စီးဖြစ်နေတဲ့ ဇူဖေဖေကို တစ်ခါတစ်လေတွေ့ရပေမယ့် (ဇူကိုမမှတ်မိနိုင်တဲ့) ဖေဖေကို မခေါ် မနှုတ်ဆက်ဖြစ်။

အိပ်ရာထဲမှာ လုံးပါးပါး လဲခဲ့တဲ့မိခင်ကို ကလေးအရွယ်လေးနဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ပြုစုပေးခဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲ

မှာ နာကြည်းချက်တွေသာ ပြည့်နှက်နေတာ ဆန်းပါတော့မလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်နာမှုရဲ့နောက်ကွယ်က တွန်းအားဖြစ်တည်စေခဲ့ပြီး ဇူဟာ အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ ခပ်မာမာ ထောင့်မကျိုးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရတာပင်။

အရင်ဘဝက ဆုတောင်းများ မှားခဲ့လေသလားမသိအောင် အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ ချစ်ချင်သူတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်ခြင်းရဲ့အဆုံးမှာ အချစ်ဆိုတာကို ပေါ့ပျက်ပျက်မုန့်လိုမျိုး အလေးမထားဖြစ်တော့ဘဲ အမျိုးသားတွေအပေါ် ပါးပါးလေး လှီးတတ်လာခဲ့တာကတော့ ဇူဘဝရဲ့ ဘဝပေးသင်ခန်းစာကြောင့်ပါလေ။

“ဓာတ်လှေကား စီးမှာလား”

“လူများတယ်၊ လှေကားကပဲ တက်ကြစို့”

ဇူပင် ဆုံးဖြတ်ကာ လှေကားထစ်တို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာခဲ့ပါ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့တောင်မှ ဘုရားမှာ လူစည်တုန်း ပါပဲလား။ ကုန်းတော်ရှင်ပြင်ထက်ရောက်စဉ် စေတီတော်ကို လက်ယာရစ် တစ်ပတ်ပတ်ပြီးမှ လူနည်းနည်းရှင်းသည့်နေရာမှာ နေရာယူလိုက်ပါသည်။

ဘုရား ရေသပ္ပာယ်တာ၊ ဆီမီး ပူဇော်တာတို့ကို သုံးယောက်အတူလုပ်ကြပြီး အလှူတော်ငွေထည့်ကာ ဘုရားရှိခိုး

ဦးခိုက်ပါ၏။ လျှာတာက နည်းနည်း ဆုတောင်းပြီး လိုချင်တာ
က များများမလုပ်တတ်သည့်ဇုက (၁၅)မိနစ်လောက်နှင့် ဘုရား
ရှိခိုးပြီးချေပြီ။

ပုတီးကိုယ်စီ စိပ်နေကြပြီဖြစ်သည့် သူငယ်ချင်းနှစ်
ယောက်ကို အကြာကြီးစောင့်ရမှာမို့ ဟိုဒီငေးရင်း လမ်းလျှောက်
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆည်းလည်းသံတချွင်ချွင်က နားဝင်ငြိမ့်
ညောင်းကာ ဦးနောက်ကို ကြည်လင်စေတာ အမှန်ပါလေ။

အခန်း (၅)

“မပြေးနဲ့လေ၊ ချော်လဲမယ်။ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ ရေ
တွေနဲ့”

နဘားမှ ပြေးဆော့သွားသည့်ကလေးတစ်ယောက်ကို သတိ
ပေးလိုက်မိ၏။ ဇုက ကလေးချစ်တတ်သူမဟုတ်ပေမယ့် ကလေး
တွေကို မုန့်ဝယ်ကျွေးတာကတော့ အကျင့်ပါပဲ။ လမ်းပေါ်မှာ
မုန့်ပူဆာတာမရလို့ ဂျီကျဂျစ်တိုက်နေတဲ့ကလေးကို (အမေကို
လည်း သနားမိသဖြင့်) စားချင်သည့်မုန့်ဝယ်ကျွေးပြီး ချောတတ်
တာ မိဘမဲ့ဘဝကတည်းကပါလေ။

လောကရဲ့ အအေးမြဆုံးအရိပ်တဲ့။ မုန့်လိုက်တာနော်။

ဒါကြောင့်လည်း ဘာအတွက်ပဲ ရင်ပူကြပါစေ၊ ဒီလိုဘုရားအရိပ်မှာ လာခိုတတ်ကြတာကိုး။ နီနီတစ်ယောက်ကတော့ ချဉ်ပေါင်ကြော်နှင့် ပြန်အဆင်ပြေစေရန် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး ဘယ်နုပတ်စိပ်မည်မသိ။ ကေသရီလည်း လစာတိုးချင်နေတာမို့ အားကျမခံလိုက်စိပ်ကြဦးမှာလေ။

ဇူကတော့ ထိုသို့ပုတီးစိပ်လေ့မရှိပါ။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး နာရီဝက်ခန့် တရားထိုင်တတ်ကျင့်သာရှိပါ၏။ အဲဒါထက်ပိုသွားရင်တော့ ခေါင်းငိုက်ပြီး သတိလွတ်တော့တာပါပဲ။ နီနှင့်ကေတို့က ခေါင်းချသည်နှင့် အိပ်ပျော်တတ်ကြသူဖြစ်ပြီး ဇူကတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ပြီးမှ အိပ်ပျော်တတ်သူမို့ ညအိပ်ချိန်က (၁၀) နာရီကျော်မှ အိပ်တတ်လေ၏။

“ဘယ်ရောက်သွားလဲမသိဘူး”

တနင်္ဂနွေထောင့်နား ရောက်စဉ်မှာ စိပ်ပုတီးကို လက်ကောက်ဝတ်မှာပတ်ပြီး ထရပ်လိုက်သည့်အနံတိကြီး၏ရေရွတ်သံ ထွက်လာပါ၏။ ‘နေ့စဉ် ကောင်းမှုကုသိုလ်စာစီရ လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါ။ ကူညီသင့်သည့်လူကို ကူညီပါ’ ဟူသည့်ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ခံကျင့်သုံးသူမို့ အနံတိကြီးထံ အကြည့်ရောက်သွားမိလေသည်။

“ကိုအံ့...”

တီးတိုးရေရွတ်သည်က အမည်တစ်ခု။ အလို! ထူးထူးဆန်းဆန်းနာမည်မျိုးပါလား။ ကြည့်ရတာ အဖော်ခေါ်လာပြီး လူကွဲပြီထင်ပါရဲ့။ လူကလည်း အရမ်းကြီးမပျားပေမယ့် ရင်ပြင်ထက် မဟုတ်ဘဲ အထက်စကြို ပေါ်ရောက်နေရင်တော့ ရှာရခက်မှာလေ။ မေမေရှိရင်လည်း ဒီအရွယ်လောက်ပဲရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရင်း ကိုယ်ချင်းတနာမိပြန်လေသည်။

မျက်ဝန်းရိပ်မှာ ဝမ်းသာဟန်မြင်လိုက်ရပါ၏။ အဲဒါတွေပေါ့၊ ဇူမှာက အဲဒီလို လူယုံကြည်ရတဲ့အာရုံမျိုး အလိုလိုထွက်နေတာလေ။ ကိုကျော်စွာပြောတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုလို့ပဲဆိုပါစို့။

“သမီးရယ်၊ အန်တိုသားလေး ပျောက်သွားလို့ပါ။ အဲဒါ...”

“ဘယ်အရွယ်ပါလဲ အန်တို၊ သိပ်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အလှူခံဌာနက ဂေါပကလူကြီးတွေကို အကူအညီတောင်းရင် အန်တိုသားကို ပြန်ရှာတွေ့မှာပါ”

မိန့်မိန့်ကြီးပြီးလေ၏။ အလို! ဇူစကားက ပြုံးစရာလား။ ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောပြပါလျက် ဇူကိုချစ်စနိုးပြီးလိုက်ပုံက ဒီအန်တိုကြီးကို တစ်မျိုးပင် ချစ်စရာဖြစ်သွားစေတာလေ။

“မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ အန်တီသားက သမီး ထင်နေသလို ငယ်ငယ်လေးမဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးနှစ်အောင်ပြီး ဘွဲ့ယူရတော့မယ့်အရွယ်ပါ”

“ဪ၊ တော်သေးတာပေါ့။ ဇူက ဆယ့်လေးငါးနှစ် သားလေးလို့ ထင်လိုက်တာ။ အန်တီက သားလေးဆိုတော့လေ”

အန်တီနှင့်အတူ တီးတိုးရယ်လိုက်မိလေ၏။ သားလေးတဲ့။ ကြည့်ပါဦး... ဒီအသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် သားကို အဘယ်မျှချစ်သလဲဆိုတာကို သိသာစေသည်ပဲ။ ကိုအံ့ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ရေ... မင်းကို ငါတော့ မနာလိုဖြစ်ချင်လာပြီကွယ့်။

“ဘေးနားမှာ စောင့်ပါဆိုတာကို ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိပါဘူး။ အဲဒီကလေးဟာလေ၊ မအေကို စိတ်မရှည်ဘူး”

“ဘုရားတစ်ပတ်၊ ပတ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပါအန်တီရဲ့။ လူမြင်သာတဲ့တစ်နေရာမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါလား။ သူလာရင် မြင်နိုင်တာပေါ့”

“အင်း... ကျွတ် ကျွတ်၊ ခြေထောက်ကျင့်နေလို့ လမ်းလျှောက်ရခက်နေတာ သမီးရဲ့”

“ဇူ တွဲပေးမယ်လေ၊ ဖြည်းဖြည်းလှမ်း၊ အန်တီ။ ဒီအရွယ် ချော်ပြုလဲရင် ကုရခက်တယ် အန်တီရဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ သမီးရယ်”

ဇရပ်ဆောင်လှေကားအနီးမှာ အသာထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ အကယ်၍ နီတို့လိုက်ရှာကြရင်လည်း ဒီနေရာမှာ ဇူထိုင်နေတာကို မြင်နိုင်တာမို့ပါ။ အန်တီကြီး၏မျက်နှာက အင်မတန်ငြိမ်းချမ်းပြီး မာန်မာနမရှိသလို သိသာစေလေ၏။ နားထက်မှာ နီလာနားကပ်လေးသာ ပန်ထားတာမို့ မရှိမရှား အဆင့်အတန်းမျိုးဟု ဇူ ခန့်မှန်းမိလိုက်ပါသည်။

“သမီးက တစ်ယောက်တည်းလား”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လာတာပါ အန်တီ။ နှစ်ယောက်က ပုတီးစိပ်ရင်း ကျန်ခဲ့တာပါ”

“သမီးရော စိပ်ပုတီး မစိပ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဇူက ပုတီးစိပ်လေ့မရှိပါဘူးအန်တီ။ တရားတော့ နာရီဝက်လောက် နေ့စဉ်ထိုင်ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ငြိမ်စေအောင်ပေါ့”

စပ်စုတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် စကားပြောဖော်ရသလို ပြောတာမျိုးဖြစ်မှာပင်။ ဇူက စကားများများပြောတာမျိုးကို မုန်းသည့်လေ့လေ။

“ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွား

ပြီး ဥပုသ်ယူတာမျိုးရော လုပ်ဖြစ်လား”

“အဲလိုတော့ မလုပ်ဖြစ်ပါဘူးအန်တီ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အလုပ်ကလည်း နားရက်ရှားတာလည်း ပါတာပေါ့။ ပြီးတော့ မေမေရှိစဉ်ကတည်းကလည်း အဲဒီလို ကျောင်းတွေတာတွေ သွားလေ့သွားထမရှိခဲ့ဘူးလေ။ များသောအားဖြင့် (၁၀၀) မှာ (၇၅)ရာခိုင်နှုန်းက တရားမှတ် ဥပုသ်ယူတာထက် စကားပြောနေကြတာနဲ့ ကြုံဖူးလို့ပါ။ တချို့ဆို ယောဂီရောင်ကြီး ဝတ်ထားပါလျက်နဲ့ သားရေသမီးရေဆွေးနွေးတတ်ကြတာကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုပါ အပူတွေ ကူးလာတယ်ထင်တာကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ ဒါက ဇူအမြင်ပေါ်နော်၊ လူကြီးတွေကို ပုတ်ခတ်စော်ကားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ရပါဘူး။ များသောအားဖြင့် ဇူမြင်တဲ့အယူအဆလို့ သဘောထားပေးပါ အန်တီ”

အန်တီကြီးက ခေါင်ညှိတ်ထောက်ခံလေ၏။ မဆိုဘူး။ ဒီအန်တီမှာ ဇူတို့သားသမီးအရွယ်ရှိပေမယ့် လူငယ်တွေရဲ့စိတ်ကို နားလည်တတ်တာလေ။

“ဇူဆိုတော့ သမီးရဲ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲကွယ့်။ အန်တီနာမည်က ဒေါ်အေးသန္တာပါ”

“လှလိုက်တာ၊ နာမည်ရော လူပါ အေးတဲ့သူပါပဲ အန်

တီ။ ဇူနာမည်က မေမေညူကျော်ပါ”

“ဪ... သမီးနာမည်က ခမ်းနားတာပါလား၊ မေမေရှိစဉ်ကတည်းကလို့ပြောတာဆိုတော့ သမီးမှာ မိခင်မရှိတော့ဘူးလားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မိဘတွေမရှိကြတော့ပါဘူး အန်တီ၊ ဇူငယ်ငယ်ကတည်းက အလယ်တန်းလောက်ကပေါ့။ မရှိတော့ပါဘူး”

ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ့်ကို ဇူဘဝထဲမှာ မရှိတော့တာမို့ လိမ့်ညာစကားတော့ မဟုတ်လောက်ပါလေ။ မေမေကတော့ ထားပါတော့၊ ဇူကိုစွန့်ခဲ့တာ နောက်ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားတာကိုး။ ဒါဆို မေမေကရော၊ ဘာထူးလဲ၊ ဒီဘဝမှာ မေမေ့ကျော်ဆိုတဲ့သမီးလေး သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါလျက်နဲ့ စွန့်ပစ် ချန်ထားရစ်ခဲ့တာပဲမဟုတ်ပါလား။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ အခု သမီး ဘယ်သူနဲ့အတူနေလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ အဆောင်နေရင်း အလုပ်လုပ်ပါတယ် အန်တီ”

“အလုပ်ကရော အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ်”

“ပြေပါတယ် အန်တီ၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်ဆိုတော့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့”

“ကြီးစားပေါ့ သမီးရယ်၊ လူဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း ဒီဘဝကိုရောက်လာပြီး အဖော်မပါဘဲ ပြန်သွားရမှာ မွေတာလေ။ ရှိတုန်းအခိုက်မှာ ကုသိုလ် ဒါန သီလ မမေ့ဘဲ တစိုက်မတ်မတ် ပြုလုပ်ဖြစ်ရင် ဘဝကူးဖို့ လွယ်ကူအောင်မြင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ဇူကို ဒီလိုပြောပြဆုံးမပေးတဲ့ အတွက် အန်တီကို ဇူ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်”

“အန်တီကလည်း အန်တီကိုအဖော်ပြုပေးတဲ့အတွက် သမီးကိုကျေးဇူးတင်နေတာပါကွယ်”

စကားလည်း ပြောလို့ကောင်းပါရဲ့။ ခုထိ ဟိုနှစ်ယောက် ယေမလောသေးပါလား။ စိပ်ပုတီးပတ်တစ်ထောင်ပြည့်အောင်များ စိပ်နေသလားနော်။

“သားကလည်း ကြာလိုက်တာ”

“အန်တီသား၊ မြန်မြန်ရောက်စေချင်တဲ့နည်းရှိပါတယ် အန်တီရဲ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟိုမြင်နေရတဲ့နေရာကို သွားရုံလေးပါ”

အန်တီက သဘောပေါက်သွားပြီး ဇူ ညွှန်ပြလိုက်သည့် ဂေါပကအလှူခံမဏ္ဍာပ်ရှိရာဆီ အတူလျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အလှူ

ငွေထည့်ရန် ဇူ ငွေထုတ်လိုက်စဉ် အန်တီကလည်း ဇူလက်ထဲ သို့ တစ်ထောင်တန်အသစ် လေးငါးရွက် ကမ်းပေးလိုက်လေ သည်။

“ပေါင်းပြီးပေးလိုက်မယ်နော် အန်တီ”

“ကောင်းတာပေါ့ သမီးရဲ့”

ဂေါပကအလှူကြီးကို တီးတိုးပြောလျက် ဇူက အလှူငွေ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ စက်စမ်းနေသည့်လူကြီးက မိုက်ကိုင်ကိုင် လျက် အသံသြကြီးဖြင့် ကြေငြာချေပီး။

“ဟယ်လို! ဟယ်လို!”

“တိ! တိ! တူ!”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ယနေ့ကြွလာ မိတ်သဟာ ချမ်းသာကိုယ် စိတ်မြကြပါစေ။ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ရွှေတိဂုံစေတီ ဘက်စုံပြုပြင် ရေး အထွေထွေစရိတ်ကုသိုလ်အဖြစ် အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ဦးစိုက်ပြီး ဒေါ်အေးသန္တာနှင့် မမမေဉ္ဇူတို့အစီအစဉ် ကျပ်ငွေ တစ်သောင်း ပါဝင်လှူဒါန်းသွားကြပါတယ်။ ပြုပြုသမျှ ကုသိုလ် ကောင်းမှုအတွက် ယခုဘဝပင်မက နောင်ဘဝထိတိုင် ကောင်း ခြင်းက ငါးဖြာ၊ ပြည့်စုံခြင်းဆယ်ပါးနှင့် စိတ္တသုခ ကာယသုခ နှစ်ဖြာ ပြည့်စုံစေကြောင်း ကျွန်တော်များ ဂေါပကအလှူ သာဓု

အနုမောဒနာ ခေါ်အပ်ပါတယ်ခင်ဗျား... သာဓု... သာဓု...
သာဓု...

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ မောင်အံ့မင်းကို ခင်ဗျား၊ မိခင်ကြီး
စိတ်ပူနေပါသဖြင့် ရှိနေရာနေရာမှ ယခုကြွေငြာရာမဏ္ဍပ်ဆီသို့
အမြန်ဆုံးလာရောက်ပါရန် အသိပေးအကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။
မောင်အံ့မင်းကို ခင်ဗျား၊ မိခင်ကြီးစိတ်ပူနေပါသဖြင့်...”

ဇူ မပြုံးဘဲမနေနိုင်တော့ပေ။ ဇူတို့လုပ်ရပ်က လူရယ်
စရာဖြစ်နေပြီကိုး။ ဘေးမှဖြတ်သွားသည့်လူတွေပင် ပြုံးစိစိကြည့်
သွားကြတာ မနည်း။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ၊ အဓိကကျတာ
က အန်တီနဲ့သူ့သား ပြန်တွေ့ဖို့ပဲမဟုတ်လား။

“မေမေ”

“ဟေ”

အူလျားဟေးလျားဖြင့် ရောက်လာသည့်လူငယ်လေးကို
ဇူ ငြဲကြည့်လိုက်မိ၏။ အလို၊ အင်မတန်အပြစ်ကင်းလှတဲ့ ရှာတိတ်
ပါပဲလား။ ဆံပင်ညိုဖျော့ဖျော့လေးက ခပ်တိုတို၊ ရှုပ်အဖြူလက်
တိုနှင့် ပုဆိုးအနက်ကွက်လေး ဝတ်ထားတာမို့ ရှင်းသန့်သည့်ရှုပ်
ကလေးကို ထင်းခနဲမြင်သာစေတာလေ။ မျက်နှာထက်မှာ ရှက်
ရဲရဲမို့ ပန်းရောင်သန်းနေလျက် စိုးရိမ်တကြီးရောက်လာပုံကိုက

အရောသောပါးနဲ့ပါလား။

“သား... ကိုအံ့”

“မေမေကလည်းဗျား၊ ကျွန်တော် Toilet ဝင်နေတာ
ကို၊ မိုက်ကြီးနဲ့ အော်ရတယ်လို့”

“ဟယ်... မသိလို့ပါ သားရယ်။ ပြောတော့ဖြင့် မေမေ
အနားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပေးပါ့မယ်ဆိုပြီး ပျောက်သွားတာကိုး။
မေမေလည်း စိုးရိမ်တာနဲ့ ဒီကသမီးလေး ကူညီတာနဲ့ သားနာ
မည်ကို ခေါ်လိုက်မိတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သားရယ်”

သူက စိတ်ရှုပ်သွားပုံဖြင့် မျက်နှာမူကုပ်ကုပ်အကြည့်က
ဇူထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေ၏။ ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်လောက်များ
ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်လေးပါလဲခေါ်။ မျက်နှာကိုမြင်ရုံနဲ့ စိတ်
ထားဖြူစင်တဲ့ကောင်လေးမှန်း သိသာစေတာလေ။

“အဲဒါ မိဖုကြောင့် မေမေရဲ့။ ချဉ်ရည်ဟင်းချက်ရင်
ချင်းထည့်ချက်ပါဆိုတဲ့ဟာ နည်းနည်းပဲထည့်လို့ ကျွန်တော် ဗိုက်
နာတာ”

“အေးပါ၊ အိမ်ရောက်ရင် မိဖုကို မေမေဆွဲပါ့မယ်၊ သမီး
ကိုမှတ်ထားခေါ်၊ မေမေ့တဲ့”

မကြည်သလိုအကြည့်နှင့် နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ထား

၆၆ မသေချာစောင်

သည့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးက မရှိပါလေ။ ဒီကောင်လေးက
တော့ အိမ်မှာ အလိုလိုက်ခံရတဲ့သားလေးပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။
အလိုမကျသည့်မျက်ဝန်းကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချသွားတာကိုက
ယောက်ျားလေးမဟုတ်သည့်နှယ်လေ။

အခန်း (၆)

“မနက်ဖြန် Meeting...တဲ့”

“ဟာ! သွားပါပြီ၊ ဒီလောက်အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာကို
Boss ကတော့ကွာ”

“မညည်းလိုက်နဲ့ ကိုကျော်စွာရေ၊ ညနေမပြန်ခင် အန်
ကယ်က ဇွန့်ကိုကျော်စွာကို မပြန်ဘဲ စောင့်ခိုင်းထားသေးတယ်။
ပြောစရာရှိလို့ဆိုလားပဲ”

ကိုကျော်စွာထံမှ ‘ဂျူး’ ခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်သံ ထွက်လာ
လေ၏။ လလည်း ကုန်ပြီမို့ လစာစာရင်းတွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်
နေတာလေ။ ဇူတို့ကုမ္ပဏီက လဆန်းငါးရက်မှ လစာသြမြပေး

၆၈ မမသဒ္ဒါမောင်

လေ့ရှိပါသည်။ ဒီလက (၃၁)ရက်၊သပ်တာမို့ ပျက်ရက် ပိတ်ရက် နားရက်စာရင်းတွေကို စစ်တမ်းကောက်တာ တစ်ရက်တည်းနှင့် မပြီ။ အန်ကယ်က လဆန်းသုံးရက်မှာ ကိုကျော်စွာထံမှ လစာ စာရင်းကို အပြီးသတ်လက်ခံတာလေ။

အခု နှစ်ရက်ရောက်တာတောင်မှ တစ်ကုမ္ပဏီလုံးက စာရင်းမစုံသေးပါချေ။ အရင်တုန်းကတော့ ဒီအလုပ်ကို သပ်သပ် လုပ်ပေးရသည့် မန်နေဂျာ ရှိခဲ့ပါ၏။ သို့သော် လစာ မှားတွက် တာ၊ ငွေပျောက်ရှုရှင်တာ၊ စာရင်းလိမ်တင်တာတို့ ဖြစ်သွားသော ကြောင့် ထိုမန်နေဂျာကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာပင်။

ဒီတော့ အဲဒီတာဝန်က ဇူတို့နှစ်ဦးထံ ပုံကျလာခဲ့တာ လေ။ Basic Payment က ဘယ်လောက်၊ Bonus က ဘယ် မှု၊ Day ကြေးက ဘယ်လို၊ ပျက်ရက်က သပ်သပ်ပြန်နှုတ်ဖြင့် ဇူလက်ထဲမှာ Voucher တွေက ချေး၍မပြီးသေး။ အန်ကယ်ထံ File သွားပို့ရာမှ ဒီသတင်းယူခဲ့ရတာမို့ ဇူလည်း ရင်ဆိုင်တာ အမှန် ပါပဲ။

“ဘယ်နယောက်စားပြီးပြီလဲ မဇူ။”

“မေးမနေနဲ့၊ ဇူတို့ဌာနအတွက် တစ်ခုမှမတွက်ရသေး ဘူး”

“ကိုယ်တို့ဌာနက ပျက်တဲ့သူ သိပ်မရှိတော့ ဇယားမရှုပ် လောက်ပါဘူး မဇူရဲ့။ ဒီညတော့ မင်းနဲ့ကိုယ် OT ဆင်းရတော့ မယ်ထင်တာပဲ။ ဒါမှ မနက်ဖြန်ညနေလောက် Boss ကို စာရင်း ဆေးနိုင်မှာ”

ဇူ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကလည်း ထချုပ်စာရင်းရှိလို့ဆိုပြီး တစ်ပတ်လုံးလုံး ညကိုးနာရီခွဲထိ OT ဆင်းခဲ့ရတာလေ။ အဆောင်ပြန်ရောက်တာနဲ့ စကားပင် မပြော နိုင်တော့ဘဲ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ထိုးအိပ်ခဲ့ရတာ ကြာပေါ့။ အခုလည်း ထပ်ဆင်းရဦးမှာဆိုရင်တော့ သေဖို့ပဲရှိတော့တာလေ။

ဇူတို့စာရင်းကို ဇူတို့လုပ်ပါမှပဲ စိတ်ချလက်ချရှိတာမို့ တခြားလူကို လက်လွှဲမရ။ OT ဆင်းတဲ့အခါမျိုးမှာ ညစောင့် ဦးဘအောင်နှင့် မောင်သောင်းတို့ တစ်လုဉ်းသော စောင့်ပေးကြ ပြီး ဇူနှင့်ကိုကျော်စွာပင် အမြဲဆင်းခဲ့ရတာလေ။

“ပျက်ရက်မရှိတဲ့လူစာရင်း ကိုယ့်ကိုပေးလိုက်လေ။ အိမ် ကနေ တွက်လာပေးမယ်။ မဇူ၊ သက်သာတာပေါ့”

“ညဆယ်နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်မယ့်ဟာ ဘယ်အချိန် အလုပ်သွားလုပ်မှာလဲ”

“မနက်စောစောလုပ်ရင် ဖြစ်တာပဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကျော်စွာ၊ အလုပ်လာတာ နောက်ကျမှ အန်ကယ် ဒေါပွနေလိမ့်မယ်၊ အလုပ်သမားအသစ်လည်း မြန်မြန် ခန့်မှပါပဲ၊ ဒီမှာလည်း သေတော့မယ်”

“အေး၊ ခေါ်တဲ့လူက ဘာမှမလုပ်တတ်ဘဲ အစအဆုံး သင်ပေးရမှ သေပါ မဉ္ဇူရဲ့။ အခု မသေခဲ့ဦး”

စိတ်ရှုပ်သည့်ကြားမှ တစ်ချက်ရယ်ဖြစ်လေ၏။ အခုမှ လူလည်း ယက္ခန်းစင်က လွန်းလို ဟိုဒီပြေးရင်း မောနေရတာ လေ။ ဟုတ်တာပဲ၊ ဝန်ထမ်းအသစ်ခန့်တဲ့အခါ ကျွမ်းကျင်သူက ပါဦးမှ။ အလုပ်သင်ဝန်ထမ်းတွေသာ များနေရင် ဇူနဲ့ကိုကျော်စွာ ပဲ မောရမှာကိုး။

“ဆာလိုက်တာ၊ ထမင်းချိုင့်ပါလား မဉ္ဇူ”

“No!”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်မှာလိုက်မယ်လေ၊ ဘာဟင်းနဲ့ စားချင်လဲ”

“ရတယ်၊ ဇူက အစားမရွေးဘူး ကိုကျော်စွာ”

“OK!”

ကိုကျော်စွာက Phone ဖြင့် ထမင်းဆိုင်ကို လှမ်းမှာနေစဉ် ဇူက Computer ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပါတ်။ နေ့လယ်တစ်နာရီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တောင် ရှိနေပြီ။ ခုထိ ထမင်းမစားရသေးတာလေ။ အဝင်အထွက် ယဉ်းစာရင်းကို Save လုပ်လိုက်ပြီး အကြမ်းတွက်ထားသည့် လူစာရင်းနှင့် လစာကို စာစီနေစဉ် Intercom မှ တီးခနဲ အသံ မြည်လာလေ၏။

“မေမဉ္ဇူ... ခဏ”

သေစမ်း! ဒီမှာ ခုံပြန်ထိုင်ရုံရှိသေး၊ Boss က ခေါ်ပြန်ပြီကိုး။ GM ရောက်လာရင်တော့ ဇူတို့အလုပ်တွေ ပါနိုင်ကောင်းပါရဲ့။ ခုံမှ ဖျတ်ခနဲထလိုက်စဉ် ဗိုက်ထဲမှ ထိုးအောင့်သွားတာမို့ မျက်နှာတစ်ချက်ရှုံ့သွားရလေ၏။

“ဘယ်လဲ”

“Boss...ခေါ်လို့”

ကိုကျော်စွာ မေးဆတ်ပြတာကို တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေလိုက်ပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်လိုက်ပါတ်။ Hall ခန်းကိုဖြတ်ကာ MD ရုံးခန်းတံခါးကို နှစ်ချက်ဆင့် ခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Come in!”

တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် အန်ကယ်က Phone ပြောလက်စနှင့် ဇူကို ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရန် လက်ပြလိုက်လေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

စားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ဇူ အသားဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်အထိ Phone ပြောလို့မပြီးသေးပါလေ။

“Sweetie! သိပ်ရှိမကျနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ ဒက်ဒီ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်။ ဘာလို့ ကုမ္ပဏီလာမှာလဲ။ သမီးကို ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်အားမှာမဟုတ်ဘူး၊ မညှုလည်း မအားဘူး။ တော်ပြီ Baby ...Bye!”

အန်ကယ်က Phone ကိုပိတ်လိုက်ပြီး ပန်းတွန့်ပြလေ၏။ ဒီသမီးတစ်ယောက်တည်းရှိနေတာ အန်ကယ်အတွက်တော့ အမှိုက်ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“မေမီလေ၊ ဂျစ်နေလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မညှု”

“ရှင်၊ အန်ကယ်”

“မင်း ရုံးလာရင် Taxi နဲ့မဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ နောက်ဆုံးပေါ်ကားတွေက Colour ခုံ မထပ်တာလဲကွ”

ဟိုက်! သေပြီ၊ ဇူကိုချစ်လို့ဆိုပြီး အတင်း ဖယ်ခိုလိုက် ပို့ကြတဲ့ အမျိုးသားတွေရဲ့ကားကိုမှ BOSS က တွေ့ရတယ်လို့ ကိုကျော်စွာ ပြောဖူးပေမယ့် ဇူက မေ့မေ့လျော့လျော့ပဲ နေခဲ့မိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာလေး၊ အခုတော့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ကြားက ဇူကို ခေါ်ဆွဲရတယ်လို့။

“Best Friend လား၊ Boy Friend တွေလား”

“သူငယ်ချင်းတော့ သူငယ်ချင်းပါပဲ အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ကြိုးစာတွေပဲ ဖြစ်မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုပဲ လမ်းကြိုခေါ်တင်သမျှ လိုက်နေကျလား မေမညှု”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်ကယ်၊ သူတို့အတင်းခေါ်တာနဲ့ အားနာလို့ လိုက်စီးဖြစ်တာပါ။ အန်ကယ်ထင်သလိုမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“Propose လုပ်ထားတဲ့ ချာတိတ်တွေပဲလား”

“ဟုတ်”

ရှက်ရမှာထက်၊ ရယ်ချင်စိတ်က ပိုဖြစ်လေ၏။ အခုမှပဲ ဇူအဖြစ်က ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရှေ့ ရောက်နေတဲ့ State ကျောင်းသူလေးနယ်လေ။

“ဘယ်တစ်ယောက်ကို ပြန်ချစ်မှာလဲ”

“အာ... အန်ကယ်ကလည်း မဟုတ်တာ”

“ငြင်းမယ်မကြလေနဲ့ မေမညှု။ သမီးကို အန်ကယ်စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ ကုမ္ပဏီအလုပ် မလစ်ဟင်းတာရယ်၊ ဒီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထဲမှာပဲ လိုက်ရွှေတာမျိုးမဟုတ်လို့ရယ်ကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ နေနေတာ။ မိဘတွေမရှိကြတော့လို့ သမီးကိုယ်သမီး ထိန်းမတ် နေရတာကိုလည်း အန်ကယ် နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုတော့ ကောင်လေးတွေနဲ့ မရှင်းမရှင်းဇာတ်လမ်းတွေ ထပ် မထွင်ခဲ့တော့လို့ အန်ကယ် ပြောချင်တယ်။

“အန်ကယ်”

“စေတနာနဲ့ပြောတာပါ သမီး။ အန်ကယ်လည်း သမီး မိန်းကလေးမွေးထားတဲ့သူမို့ သားသမီးရှင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ ဆုံးမ ရတာ။ သမီးအရွယ် သမီးရုပ်ရည် သမီးအရည်အချင်းနဲ့ အဆင့် အတန်းရှိရှိလူတန်းစားထဲကလူမျိုး ရွေးလို့ရပါတယ်။ ဒီလိုမျိုး ဟိုလည်းမဟုတ် ဒီလည်းမဟုတ် ချာတိတ်တွေနဲ့တော့ အပျော် သဘော မကစားပါနဲ့ကွယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ နာမည်ပျက်သွား ရင် လူတောမတိုးနိုင်တော့ဘူး။ အန်ကယ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့ လား။”

“ဟုတ်”

“ချစ်သူရွေးပြီး လက်ထပ်ဖို့အစီအစဉ် ရှိလို့လား။”

“အာ... မရှိသေးပါဘူး”

“မရှိဘူးဆိုရင်လည်း နည်းနည်းတော့ ဆင်ခြင်သင့်တာ

ပေါ့ သမီးရယ်။ သမီးဆီမှာ လူမြင်တာနဲ့ ချစ်စရာမျက်နှာလေး ရှိလို့ ဒီလိုမျိုး ချာတိတ်တွေ ဝိုင်းကြိုက်တာမှန်း အန်ကယ် သိ ပါတယ်။ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုရွေးပြီး ရာသက် ပန်လက်တွဲဖို့ရှိလာရင် အန်ကယ်ကိုပြောပေါ့။ သမီးအတွက် သတို့ သမီးမိဘနေရာမှာ အန်ကယ် နေရာယူပြီး အစစအရာရာ စီစဉ် ပေးမှာပါ။ ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

မျက်ရည်ပင် ဝဲသွားရပါတယ်။ သူစိမ်းကမူ ဇူကို ဒီလိုစေ တနာထားတာကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိခဲ့ရတာလေ။ သွေးသား တော်စပ်တဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတွေကတောင် ဇူကို ဒီလိုမျိုး ကြင်နာ မှု မပေးခဲ့တာမို့ မေတ္တာဆိုတာ ဇူအတွက် အလျားအနံမရှိ၊ အသွားအပြန်မရှိတဲ့နေရာဟု တစ်သမတ် စွဲမှတ်ခဲ့တာ မှားနေပါ ရောလား။

ကိုကို... ကြင်နာမှုနောက်ကွယ်က နာကျင်ခြင်းတွေ ကိုသာ ဇူ ကြုံမြင်ခဲ့မိရင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို လွယ် လွယ်လေး ပြန်ပေးခဲ့မှာမဟုတ်ပါလေ။ လွယ်လွယ်ပဲ ပြန်ရခဲ့တဲ့ အချစ်ကို ခပ်လွယ်လွယ်စကားနဲ့ မေ့လိုက်ကြစို့ဆိုတဲ့စကားက ဇူဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပျက်နိုင်တဲ့ ဒဏ်ရာတစ်ခုပါ။

လက်ရှိမိဘချစ်မှာ ခိုနေတာဆိုဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်
က သက်သေမခိုင်လုံပါဘူးကွယ်။ ချစ်ခြင်းပြီးမှ လက်ထပ်ခြင်း
ဆိုတာ ရောက်စမြဲမှန်ပေမယ့် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းနိုင်ဖို့အချိန်က အလုံ
အလောက်ရှိနေသေးတာပါ။ ကြုံတွေ့ စိမ့်နိုင်ပါသေးတယ်ကွယ်။

ခပ်ပေါပေါရတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်လို တစ်ခါလေး နမ်းရှိုက်
ပြီး လမ်းဘေးစွန့်ပစ်သွားသလိုမျိုး ဥပေက္ခာပြုချက်က အရမ်း
ကိ လွယ်လွန်းလှချည်လား။ ပန်းနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်ရ
တဲ့ လူချင်းအတူတူ ဖုတ်ကြားမှာ ခြားထားတဲ့စည်းက တံတိုင်း
ထူလွန်းပါတယ်လေ။

သားသမီးအပေါ် အုပ်စိုးပေးတဲ့အခိုက်က မလုံတာ အပြစ်
တဲ့လား။ မိဘဆိုတာကို ဘယ်လိုသားသမီးမျိုးက စိတ်ကြိုက်
ရွေးချယ်ခွင့်များ ရှိခဲ့လို့လဲ။ တကယ်ဆို ဖခင်စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ ဖတဆို
သမီးလေးဆိုပြီးတော့တောင်မှ ဖူအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ ဖေးဖေး
မမ ရှိသင့်သေးတာလေ။

ခုတော့ ‘လူမှာအမျိုး၊ ကြက်မှာအရိုး’ ဆိုတဲ့ရေစစ်နဲ့ မျိုး
ရိုးကို စိစစ်ပိုင်းခြားတတ်တာ အံ့ပါရဲ့။ ထားတော့လည်း နေခဲ့ရ
သလို၊ စွန့်ခဲ့လို့လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါလေ။ ယောက်ျားတွေ
ရဲ့ချစ်ခြင်းကို သစ္စာကို အယုံအကြည်မဲ့အောင် သင်ခန်းစာအဖြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုကို သင်ပေးခဲ့တာမို့ ရေလိုက်မှားခဲ့တဲ့ ခပ်အအမိန်းကလေး
ဖြစ်ခဲ့ရတာပါကွယ်။

“ဪ... ပြောရင်း မေ့တော့မလို့၊ မဉ္ဇူတို့လည်း
အလုပ်ရှုပ်နေတာဆိုတော့ Meeting ကို နောက်ရက်မှပဲ လုပ်
ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်ပြောတာကို စိတ်များဆိုးလား မေမဉ္ဇူ”

“မဟုတ်တာ၊ မဆိုးပါဘူး အန်ကယ်။ ဇူကလည်း မှား
နေတာကို။ အမှန်တော့ ဇူအားနာစိတ်ကြောင့် အခုလိုတွေ လူ
မြင်မသင့်တာမျိုးဖြစ်သွားရတာပါ အန်ကယ်။ ဇူကြောင့် ဘယ်သူ့
ဘယ်သူကိုမှ မထိခိုက်စေချင်တာအမှန်ပါ”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်၍ ဝင်လာသူက ကိုကျော်စွာဖြစ်နေလေ၏။
မှာထားသည့်ထမင်း ရောက်ပြီမို့ ဇူကို မျက်နှာလာပြတာထင်ပါ
ရဲ့။ အန်ကယ်နဲ့စကားပြောနေတာ နာရီက နှစ်နာရီကို ညွှန်နေ
လေပြီ။

“ဪ... မောင်ကျော်စွာ အတော်ပဲ။ (၅)ရက်နေ Inter-
view ခေါ်ကြမယ်။ အန်ကယ်သမီးရဲ့ အင်း... သားမတ်လောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

၇၀ ❀ မဇ္ဈိမမောင်

ကိုတော့ GM ရာထူးပေးမှာမို့ ဘာမှအခက်အခဲမရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“မေမေ့ကို သူ့လက်ထောက်အဖြစ် ထားရမှာပဲ”

“ခင်ဗျာ”

“မေ့နေရာမှာ အန်ကယ်တူလေး ထည့်ပေးမယ် မောင်
ကျော်စွာ။ ကလေးက ဘာမှသိပ်မတတ်သေးတာဆိုတော့ မင်း
နဲ့ မေ့နဲ့ ဝိုင်းကူဖေးမပြီး သင်ပေးလိုက်ကြပေါ့။ ဒါပဲ ဒါပဲ”
ရုနုကိုကျော်စွာ တစ်ယောက်မျှန်နာ တစ်ယောက်
ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်တာက ပြိုင်တူဖြစ်သွားလေ၏။
သေပြီ ကိုကျော်စွာရေ...

အခန်း (၇)

“နင့်ကိုဆုတာပေါ့လေ”

“ဆုတယ်ရယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး ကေရဲ့။ ကိုကျော်
စွာလည်း ငါ့ကိုကြိုသတိပေးထားသားပဲဟာ။ ငါကလည်း ငါပဲ။
ကုမ္ပဏီအနားထိ သူတို့လိုက်ပို့ပေးတာကို လက်ခံခဲ့မိတာကိုး”

“သူငွေကြီးက ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောတာလားဟင်၊မရူ”

“မဟုတ်ပါဘူး နီရဲ့... အန်ကယ်က ဘယ်လောက်ပဲ
ဒေါသထွက်ထွက်၊ ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားအပေါ် ဘယ်
တော့မှ မနှိပ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် နင့်ရဲ့ဘယ်တောင်ပံ ညာတောင်ပံတွေကို

ဖြုတ်ချရတော့မှာပေါ့လေ”

ကေသရီရော နီနီအေးပါ ဇူကိုစိတ်ဝင်တစားကြည့်နေကြပါ၏။ ရှည်လာပြီဖြစ်သည့်ဆံပင်ကို ကိုင်ကြည့်ရင်း မှန်ထဲမှာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အင်း... ဒီပုံစံနဲ့တော့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဆံပင်ညှပ်ရဦးမှာလေ။

“နင့်ကိုလိုက်ကြိုက်တဲ့သူတွေက ရှယ်တွေချည်းပဲဆိုတော့ နှမြောသား”

“အင်းနော်၊ နီနီက ကိုရာဇကို ပိုသဘောကျတယ်။ ခေတ်မီမီနဲ့ ခန့်ခန့်လေး”

“ပိုင်သူလည်း ချောတာပါပဲ နီနီရဲ့”

“ဟို Internet Cafe ဖွင့်ထားတဲ့ အစ်ကိုက ပိုမိုက်တာ မကေရဲ့။ ဇော်ပိုင်လိုလို ချောတာလေ။ ဘယ်သူ... နာမည်လည်း ဆန်းတယ်။ နေချိုလား”

“နေညိုပါဟယ်”

“အင်း... ယဟတ်တယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်လည်း မိုက်တယ်”

“ဟိုဘဏ်မန်နေဂျာလည်း ခန့်တာပါပဲဟဲ့။ ကိုညဏ်မင်းသန့်လေ”

“နားညည်းတယ်ဟာ၊ ငါတောင် မမှတ်မိတဲ့လူနာမည်စာရင်းကို နင်တို့မို့ သိသိလွန်း”

ဇူ ဟောက်လိုက်တာမို့ ကေရော နီပါ၊ ဇက်တွေ ပုသွားပါ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဇူဖြင့် ဇူနား တကပ်ကပ်လိုက်နေသည့် ကောင်လေးတွေကို နာမည်ပင် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာမဟုတ်။ အဆောင်ရှေ့ထိ ကားဖြင့်လိုက်သို့ပေးတာမို့ ကေတို့နှင့် မဖြစ်မနေ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါကို ဒီသူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း သိနေတာကတော့ ဆန်းကြယ်ပဲ။

“ကိုကိုတုန်းက နီနီကို လက်ဆောင်တွေ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပေးပေးနေကျ။ မဇူကိုရော သူတို့တွေ ဘာမှမပေးဘူးလား”

“မပေးဘဲရှိမလားဟဲ့၊ ပေးတာပေါ့”

“ဘာတွေပေးတာလဲ”

“အများကြီးပေါ့၊ နာရီ၊ လက်စွပ်၊ ဟန်းချိန်း၊ အဝတ်ပဲ”

“မူ သိမ်းထားလား”

“ဘာကိုသိမ်းရမှာလဲ”

“အဲဒီအမှတ်တရတွေကို ပြောနေတာလေ”

“ဘယ်ကသား၊ ငါမှ အဲဒါတွေကိုလက်မခံဘဲ နီရဲ့၊ မှတ်

ထား... လူတစ်ယောက် ပေးပြီဆိုရင် သူ့မှာမျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရှိကိုရှိရတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ငါပေးတဲ့အတွက် ဘာပြန်ရနိုင်မလဲဆိုတာမျိုး။ ဒါပေမဲ့ စေတနာအပြည့်နဲ့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ ပေးတာမျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်”

ကေနင့်နီက ဇူကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေကြတာကို မှန်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဇူကို လူတိုင်း ဒီလိုပဲမြင်ကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကောင်လေးတွေနဲ့ တရုန်းရုန်းတွဲပြီး ညာတာပါတေး ကပ်စားပြီး ချွဲနဲ့ပူဆာတဲ့ မိန်းကလေးလို့လေ။

“ဟင်! အဲဒါဆိုရင် မူကလည်း ညည်းစားထားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ”

“အင်းလေ၊ အချစ်ဆိုတာကိုတော့ နင် တန်ဖိုးထားသင့်တာပေါ့ မဉ္ဇူ။ ဒီလိုမျိုးသာ မျက်နှာများနေရင် နင့်အတွက် အိမ်ထောင်ဘက်ကို ဒီဘဝမှာ ဘယ်တော့မှတွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်မိပါတယ်။ အသက် (၁၈)နှစ်အရွယ်လောက်တုန်းက ထားရှိခဲ့ဖူးတဲ့ချစ်ခြင်းက အတည်မြဲဆုံးမဟုတ်လား။ ထာဝရဆိုတာမျိုး ရာသက်ပန်ဆိုတာမျိုး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ

မသုံးခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အမြတ်နိုးဆုံး ချစ်ခဲ့တာကိုတော့ ကိုကိုအသိဆုံးပါလေ။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိဘူးလို့တော့ မထင်လိုက်ကြပါနဲ့”

“ဘာရယ်”

“ငါလည်း ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လောက်တုန်းက အချစ်ဆိုတာကို ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကေ”

အသံတို့ တိတ်သွားပါတယ်။ မယုံကြဘူးပေါ့။ ဇူလို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး နေကျင့်ရှိတဲ့မိန်းကလေးကို ဒီလိုမြင်တာ အဆန်းမှမဟုတ်တာလေ။ ဘဝကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြတ်သန်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ယူဆထားကြလေသလား။

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ငါ ဆယ်တန်းကို ခပ်ပျော့ပျော့လေး မအောင်ခင်မှာ လူတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘယ်လို”

“ငါ့ဘဝမှာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ ဘာဆိုဘာမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ ငါ ခြောက်တန်းနှစ်မှာ မေမေနဲ့ငါ့ကို ချန်ထားစွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ အဖေဆိုတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ယုံကြည်ဖို့ အတော်ကိုးခဲယဉ်းခဲ့

တယ်။ အဲဒီလိုပဲ သွေးတစ်ဝမ်းတည်းကွဲတဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်
ရဲ့ နေ့စဉ် ဝိုင်းကျနိုင်စက်တဲ့ဒဏ်ကိုလည်း နေ့စဉ်အမျှ ခံခဲ့ရ
ဖူးတဲ့ ငါ့လိုမိန်းကလေးရဲ့စိတ်ဒဏ်ရာကို ဘယ်သူက ဖျှောင့်ခံစား
ဖူးပါ့မလဲ”

“အဲဒီလိုယောက်ျားတွေရဲ့ အချစ်ဆိုတာကိုရော လွယ်
လွယ်ကူကူနဲ့ ငါယုံရဲပါ့မလား။ ဝေးပါသေးတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီစိတ်လှုပ်ရှားတတ်တဲ့အရွယ်မှာပဲ ငါ့ရင်ကို လှုပ်ခါစေနိုင်တဲ့
အချစ်ဆိုတာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ရတာပဲ”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အတိတ်ဆို
တာကို ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ပြန်ပြောင်းသတိမရချင်တော့ပါလေ။
အနာဂတ်ကို အားတင်း လျှောက်လှမ်းနေတဲ့သူအတွက် အဲဒီ
အတိတ်ဆိုးဆိုတာ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

“နင် သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား
မဉ္ဇူ”

ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်မိ၏။ ဝန်ခံခြင်းဟု ယူဆလေ
မလား။ ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်အထိ ခံစားလိုက်ရတာကို
တော့ ဇူကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါတယ်လေ။ လေယူရာ လွင့်ပါ စိတ်
ကစားခဲ့တာမျိုးမဟုတ်တာကို ကိုကိုလည်း ယုံခဲ့မှာပါကွယ်။ အချစ်

ကနေ အမှန်းကိုမဟုတ်ဘဲ ဥပေက္ခာပြု ချန်ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ
‘ကျော်’လို့ ကိုကို အမြတ်တနိုးခေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ကောင်မလေး အမှန်
တကယ် သေဆုံးခဲ့ရတာပါလေ။

“မဉ္ဇူတို့ ဘယ်လိုကြောင့် ကွဲသွားရတာလဲ”

မေးနေပြီ ကိုကို။ ပြောမိမှတော့ အစဆွဲမိရင် အဆုံးထိ
သွားရမှာ ဓမ္မတာလေ။ ဇူတို့အတိတ်က မချို့ဘဲ ခါးသည်းခဲ့ရ
တာမို့ ဇာတ်သိမ်းမလုပ်တဲ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လိုပဲ အရသာပျက်ခဲ့ရတာ
အမှန်ပါပဲလေ။

“ကံကြမ္မာကြောင့်ပေါ့”

“ဟင်! ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ငါနဲ့ကိုကိုကို ခွဲခဲ့တာ ကံကြမ္မာပါပဲ နီနီ။ လူမှာ အမျိုး
ကြက်မှာ အရိုးဆိုတဲ့စကားပုံကြမ်းကြမ်းကြီးနဲ့ ငါ့ကိုရိုက်သတ်ခဲ့
တာ။ အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ထုတဲ့လူရဲ့သမီးမို့ သဘောမတူနိုင်ဘူး
တဲ့လေ”

“အဲဒါနဲ့ နင်လူက အလွယ်လေး နောက်ဆုတ်သွားရော
လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

“အဓိပ္ပာယ်သိပ်ရှိတာပေါ့ ကေ၊ အရိပ်ခိုနေရတဲ့အရွယ်၊ သူတစ်ပါးကို အားကိုးမှီခိုနေရတဲ့အရွယ်မို့ ကျေးဇူးတရားကိုပဲ ပြီး သူ နောက်ဆုတ်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သင့်တာပါလေ”

“မဖူ သူ့ကိုစိတ်နာခဲ့တာလား”

မဖြေချင်ပါလေ။ တကယ်တော့ ဇုက ဇု့ကိုယ်ဖူပဲ ပြစ်တင် နာကျင်ခဲ့မိတာပါ။ လူတိုင်းကြုံဖူးကြတဲ့ အချစ်ဦးတတ်လမ်းတိုင်း ဒီလိုမလှပတတ်တာ သဘာဝတဲ့လား။ အဦးဆုံး ခိုင်မှီတွယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ရင်ခွင်ဦးရဲ့ နွေးထွေး လုံခြုံမှုကို ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ မေ့မရနိုင်တာကို ဘယ်သူတွေ သိနိုင်ပါ့မလဲလေ။

“ကံကိုပဲ ပုံချခဲ့တာပါ နီရယ်”

သက်ပြင်းတွေချသံက ပြိုင်တူလေ။ အမြဲတမ်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်နေတတ်တဲ့ဇု့လိုလူမှာ ဒီလို အတိတ်ခါးမျိုး ရှိနေတာကို အံ့သြပေမပေါ့။ ဒီလိုအပြုံးမျိုးပေါ်လာဖို့ ဇု့ အဘယ်မျှ ငိုကြွင်းခဲ့ရပါသလဲ။ သူတစ်ပါးအရိပ်မှာ တစ်ခဏခိုနေတုန်း အချိန်ရသလောက်လေးနဲ့ ဘဝတက်လမ်းကို ရှာဖွေဖြတ်သန်းခဲ့ရတာလေ။

“သူက တော်တော်မှချောရဲ့လားဟင်”

ကေ၊က နီနီပေါင်ကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လျက် သတိပေးလိုက်

လေ၏။ ဇု့နောက် ကပ်ပါလာသမျှကောင်လေးတိုင်း တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ စွဲမက်ဖွယ်ခိုင်ဆိုင်ထားတာကို ကေတို့လည်း အသိဆုံးပါပဲ။ ဒါနဲ့များတောင်မှ ဒီမေးခွန်းက ထွက်လာရတယ်လို့။

“ဘာဖြစ်လဲ မကေရဲ့၊ သိချင်လို့ မေးတဲ့ဟာကို”

“ဟဲ့၊ နင့်ချဉ်ပေါင်ကြော်ထက်တော့ သာမာပေါ့။ နင့်လူသာ အမဲခြောက်ကို မီးဖုတ်ပြီး ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ထုထားတဲ့ ရုပ်”

“အံ့မာ... မကေ ပြန်ကြိုက်မယ့် ရဲရင့်ကျတော့ ရုပ်တော်တော်လှရှာတာကိုး။ ပေါင်မုန့်ကို ရေစိမ့်ထားသလို ပွစိစိ မျက်နှာနဲ့ ခိုက်က ဘီယာခိုက်”

“အောင်မယ်... ရဲရင့်က တရုတ်ကပြားမို့ ဒီလိုဖြူစုပ်စုပ်ဖြစ်နေတာပါဟဲ့။ နင့်လူလို အညာသား ပဲစားတဲ့ ကပ်စေးနဲ့ မဟုတ်ဘူး”

“မကေနော်၊ အညာသား ကပ်စေးနဲ့တာ ဘာဖြစ်လဲလို့၊ ရှာဖွေစုဆောင်းသူဌေးလောင်း အသားမည်း ပတ္တမြားခဲလို့ ဆိုရိုးရှိတာပဲဟာကို”

“သူ့လူကျ နည်းနည်းမှအထိမခံဘူး၊ ပေါက်တူးမ၊ လိပ်မ၊ ခွစာမ၊ လဒမ”

ကေသရီက နီနီလည်ကုတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိကာ အနိုင် ကျင့်ပြီး ပြောသမျှ ပိန်ပိန်သေးသေးကလေးမက အော်ဟစ်ရယ် မောနေလေပြီ။ ကဲ၊ ဇူနီအသည်းကွဲဘောဘီ Story က ဒီလိုမျိုး ပါးပါးလေးနဲ့ ပြီးသွားရတာလေ။

ကျေးဇူးပါပဲ ကေနီနီ။ ဇူကို ရင်ထဲပေါ့သွားအောင် မသိ ယောင်ဆောင်ပြီး ဖောပေးကြတဲ့အတွက်ပါ။ ဒီလိုသူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေလို့ပဲ ဇူမှာ အတိတ်ကို မတူးဖော် လွှမ်းမိုးတဲ့အားဘဲ အနည် ထိုင် ရင့်ကျက်လာရတာမဟုတ်ပါလား။

“ကဲပါ၊ ဆော့မနေကြနဲ့၊ ငါ့ဆံပင်တွေ ရှည်နေပြီ။ သွား ညှပ်ရအောင်”

“ဟင်! ဒီပန်းလေး ထောက်လာသလောက်လေးကိုများ ရှည်တယ်တဲ့။ နီနီလို ထားရင် သေလောက်ပြီ”

“မထားနိုင်ပါဘူး။ တကတည်းမှ တစ်ပတ်တစ်ခါ ခေါင်း ချိုးရင် ဝိုင်းကုသုတ်ပေးရ၊ Dryer နဲ့ ဝိုင်းမှုတ်ပေးရ၊ ဝိုင်းရှင်း ပေးရနဲ့ အလုပ်ရှုပ်က ရှုပ်”

“အေးလေ... ဟုတ်တယ်”

“ဒီပုံစံက လူကို ညှင်းသိုးသိုးကြီးဖြစ်စေလို့ ညှပ်ရတာ၊ ပြီးတော့ ရုံးမှာ GM အသစ်ရောက်မှာဆိုတော့ နည်းနည်းရှင်း

ထားရမှာပေါ့။ သိတယ်မဟုတ်လား... ငါက GM ရဲ့ Secretary ရာထူးတက်မှာ”

“သပ္ပတ်အူမ၊ ဒင်း ဒါကြောင့် ရွှေနေတာ”

“အမယ်၊ လူကိုများ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့နဲ့ မပြောချင်ပါနဲ့။ အဲဒါ Boss ရဲ့ Son-in-Law ဟဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့။ ဝိုင်းရှင်ရှိပြီသား ကို ယူမိရင် ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“သူမိုး”

အုန်းခနဲရယ်ဖြစ်ကြ၏။ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူဖြူပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖြန်းခနဲရိုက်တာကလည်း မြန်ပါ။ ဇူတို့အုပ်စုမှာ ပြောစကားတူသွားရင် ဦးတဲ့သူက ရိုက်စတမ်းဆို ပြီး စည်းကမ်းထားခဲ့တာ ကြာပြီလေ။

“ကဲပါ၊ ဆံပင်ညှပ်ပြီး ပြန်လာရင် နင်တို့ကို ငါ ရေခဲ သုပ် ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်။ ထ...”

“ဟာ... ငါက ရေခဲသုပ်မကြိုက်ပါဘူး။ ထောပတ်သီး ဖျော်ရည်”

“အင်းလေ၊ နီနီက စတော်ဘယ်ရီ Milk ရှိတ်ခ်”

“OK! စားချင်တာအားလုံး ဝယ်ကျွေးမယ်၊ Let's go!”

“ဟေး”

နောက်ဆုံးလူ တံခါးပိတ်ရမှာမို့ အဝတ်လဲကြတာက
လည်း မြန်မြန်၊ အခန်းထဲမှထွက်ရန် လူကြတော့ သုံးပေအကျယ်
တံခါးဝမှာ သုံးယောက်သား ပြိုင်တူတိုးထွက်ရင်း ရယ်သံတို့
ထွက်လာပြန်လေသည်။

အခန်း (၈)

“ညနေ Meeting...”

ကိုကျော်စွာမျက်နှာ ရှုံ့တွသွားလေ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊
နေ့ကပဲ ပေးဒေး (Pay Day) လစာစာရင်း ပြတ်သွားတာ နား
မယ်ကြရုံရှိသေး။ Boss က Meeting တဲ့။ အလုပ်ခန့်စာတွေ
အဆပ်လိုက်ကြီး ပုံနေတာက အစောင့်ငါးဆယ်ပင်မက။ လဆန်း
တစ်ရက်ကစပြီး Interview ဆက်တိုက်လုပ်ချဉ်းမှာလေ။

“မျက်နှာကလည်းနော်၊ ဘီလူး သံပုရာသီးကိုက်မိပုံနဲ့”

“အင်းပါ၊ မင်းက GM ရဲ့ Secretary ဖြစ်တော့မှာ
ဆိုတော့ ဝန်ပေါ့သွားပြီပေါ့ မဉ္ဇူရဲ့။ ကိုယ့်မှာပဲ ဘာမှမသိတာပဲ”

မကျွမ်းကျင်သေးတဲ့ချာတီတံနဲ့ နှစ်ပါးသွားရတော့မှာ”

“ဪ၊ ကိုကျော်စွာကလည်း ကလေးဆိုတော့ ပြောဆိုဆိုနဲ့ သင်ပေးလို့ရတာပေါ့။ ငယ်လည်းငယ်မှာဆိုတော့ လူကြီးစကားကို နာခံမှာပဲလေ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟဲ့ BOSS က သူတူလို့ပြောပြီး ခန့်ပါတယ်ဆိုမှ ကိုယ် က ဟောက်လို့ဘယ်ရပါ့မလဲ။ စဉ်းစားပြီးလည်းပြောဦး”

“အို... ဇူကတော့ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မငဲ့ပါဘူး။ ဇူ တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ကိုကျော်စွာ ဟောက်စားလုပ်ခဲ့သေးတာ ပဲဟာ။ ဇူလည်း အဲဒီချာတီ အထာမကျရင် ခေါက်သင့်ခေါက် မှာ။ ဒါပဲ”

“အေး... ဟိုက ငြိမ်မနေဘဲ သူဦးလေးကို သွားတိုင် မှ ပြောင်းဖူးစားပြီးသားဖြစ်မယ် အမိရဲ့”

“တိုင်ချင်လည်း တိုင်ပေါ့။ မကြောက်ပေါင်။ ဇူတို့က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုဆုံးမ သင်ပြပေးမယ့်ဟာကို”

“အေး၊ ကျပ်ကျပ်သာ မူလီရစ်ဖို့ စဉ်းစားနေ။ တော် ကြာ ရောက်လာတဲ့ GM ကို Power တွေ စွတ်ပြပြီး မင်းကို ဖိဟောက်နေမှ ငိုမဲ့မဲ့မဖြစ်လေနဲ့ မေမေ့ရေ”

ဇူက ရယ်ဟဟလေးပင် ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဟုတ်

သားပဲ၊ အလုပ်အရှုပ်ဆုံးက ကိုကျော်စွာပင်မဟုတ်လား။ တာဝန် ခွဲယူမည့် GM ဆိုရင်တော့ ကောင်းပါရဲ့။ တော်ကြာ ကုမ္ပဏီလုပ် ငန်းကို စိတ်မဝင်စားဘဲ မနက်ဆယ်နာရီရောက်လာ၊ ဒီမှာ ငုတ် တုပ်ထိုင်ပြီး ညနေလေးနာရီ ထပြန်မယ့် ဝေလေလေမျိုးဆိုရင် တော့ သေပြီပဲ။

ဇူပါ သူ့အတွက် ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးဖို့ တာဝန်ပို ရဲသာ ရှိတော့မှာလေ။ ဘဏ္ဍာရေးတာဝန်ကိုပါ ခွဲပေးမယ်လို့ အန်ကယ်ပြောတုန်းက ချခဲ့ရသည့်သက်မက အခုတော့ ဇူနဲ့ကို ကျော်စွာလည်ဝမှာ တစ်လစ်ဖြစ်နေပြီကိုး။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဇူပင် အသံလှမ်းပြုလိုက်ရပါ၏။ ကိုကျော်စွာက လက်မှတ်ထိုးရမည့် File တွေကို စစ်ဆေးနေလို့ လေ။ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး တံခါးဝမှာ စာရေးလေး မောင်ချိုက ဇူကိုခေါင်းညှိတ်ပြီး အရိုအသေပြုပြီးမှ စကားပြောလေ၏။

“မန်နေဂျာလက်ထောက်ရာထူးအတွက် ဝန်ထမ်းရောက် ပြီလို့ လာအကြောင်းကြားရတာပါ အစ်မ”

“ဟယ်! ဒါဆိုလည်း လွှတ်လိုက်လေ၊ စောင့်ခိုင်းထား”

သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ မဝင်ရဲဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော် အရင်လာ ပြောရတာပါ”

“လွှတ်လိုက်၊ လွှတ်လိုက်၊ ဘယ်နှယ် ကိုကျော်စွာလက် ထောက်ဆိုပြီး ရဲရဲတောက်သတ္တိက အံ့စရာပဲ”

ကိုကျော်စွာက အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ကြားမှ ရယ်ဖြစ်သေး ပါ၏။ ခဏအကြာမှာ အခန်းတံခါး အသာလေးဟာလျက် ခေါင်း တစ်လုံးက ပြူးပြီး ဂူတို့ကို ခိုးကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ”

“ရောက်ရင် ဝင်ခဲ့လေ”

ကိုကျော်စွာ ခွင့်ပြုလိုက်မှ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင် လိုက်သည့်ကောင်လေးထံ အကြည့်ရောက်သွားစဉ် ဂူ အံ့သြပြီး အာမေဇိုတ်အသံပင် ထွက်သွားပါလေ၏။ မအံ့သြဘဲနေမလား။ ဒီကောင်လေးကို ကျန်ခဲ့တဲ့တနင်္ဂနွေတုန်းကပဲ ရွှေတိဂုံဘုရားရင် ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဆုံခဲ့သေးတာလေ။

“ကျွန်တော် အံ့မင်းကိုပါ ခင်ဗျာ”

“အေး၊ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ကို အံ့သြစရာတွေပဲ လုပ် တတ်သလိုပဲ။ ပြောပါဦး... ဘာနဲ့ဘွဲ့ရခဲ့သလဲ မောင်အံ့မင်းကို”

“မြန်မာမှုပါခင်ဗျာ”

သေစမ်း! ကိုကျော်စွာမျက်နှာ ရှုံ့တွသွားတာက ခုနထက် ပိုသွားလေ၏။ ဘယ်နှယ် ရမယ့်ရတဲ့ဘွဲ့က ရှာမှရှားတဲ့မြန်မာမှု တဲ့။ အံ့ပါရဲ့ ကိုအံ့ရယ်။

“အသက်ကရော၊ ထိုင်ထိုင်... ထိုင်ပြီးပြောလို့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ (၂၁)နှစ်ပါ”

ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပုံက ယုံယုံကျိုးကျိုးပါပဲ။ ဂူက တော့ဖြင့် ဟိုတစ်နေ့က ရှက်ရဲရဲဖြစ်နေသည့်မျက်နှာကိုသာ မြင် ယောင်မိနေတာလေ။ ဒီချာတိတ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အံ့သြစရာတွေ ချည်း ဆက်တိုက်ဖြစ်နေတော့မှာ ထင်ပါရဲ့။

“ဘာ Diplomer တွေ Certificate တွေ ရှိသေးလဲ”

“ဘာမှမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ်နဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ်တော့ ရှိပါတယ်”

“ဟင်! ဘာသင်တန်းမှ တက်မထားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ကောင်းရော၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်လုပ်မယ့်သူက ဘာတစ်ခု မှ မတတ်ဘူးဆိုတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေတာလေ။ ကိုကျော်စွာ မျက်လုံးပြူးနေသလောက် မျက်စောင်းထိုးစားပွဲနောက်ခံမှာ ရှိ

နေသည်ထူကဖြင့် ပြုံးစိစိဖြစ်နေချေပြီ။

“ကွန်ပျူတာရော”

“မတတ်ဘူးခင်ဗျ”

“ကောင်းကွာ... ဒါဖြင့် စာရင်းကိုင်သင်တန်းလေး
ဘာလေးများ”

“အဲဒါလည်း ဘာမှတက်မထားပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဟောဗျာ... ဒါဖြင့် မင်းတတ်တာ ဘာရှိလဲ၊ ပြော
စမ်းပါဦး”

“ဟိုလေ၊ ကျွန်တော်တတ်တာ ဒီလိုစားပွဲတွေ ခုံတွေ
မိရီတွေအားလုံးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လုပ်တတ်ပါတယ်ခင်ဗျ
အဲဒါမျိုးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သလောက်ခိုင်းလို့ရပါတယ်”

“မအောင်နိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရရယ်မိလေတော့၏။
ကဲ၊ မပြောဘူးလား၊ ဒီချာတိတ်က အဟုတ်ကိုပဲ လူစိတ်ဝင်စား
စရာလေးပါလို့။

“ဒီကမ္ဘာဇာက ပရိဘောဂလုပ်ငန်းမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ပို့ကုန်
သွင်းကုန်ကုမ္ပဏီဆိုတာကို မင်းဦးလေး ပြောပြထားဘူးလား”

“ဟိုလေ၊ ဟို... ဘာဘဲက ပြန်ဆိုတာ သိပ်မကြာ
သေးဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ပရိဘောဂဆိုင်မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်

နေမှန်းသိသွားလို့ ဒီကို... ဒီကိုလာလုပ်ဆိုပြီး လိပ်စာပေးလိုက်
တာ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ရောက်လာရတာပါခင်ဗျာ”

“မျက်နှာလေးက ငယ်ငယ်၊ မျက်လွှာလေးချလျက် ပြော
နေပုံလေးက သနားစရာပင်။ လောင်ချင်သလို ရယ်နေမိသည့်စု
ပင် မျက်နှာလေး တည်သွားရသလို ကိုကျော်စွာသက်ပြင်းချသံ
ကလည်း ခပ်ကျယ်ကျယ်။ ကြည့်ရတာ သားအမိနှစ်ယောက်
တည်း ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်နေရတာ ထင်ပါရဲ့။ ရင်မောရပါ
လား အံ့မင်းကို။

“ဒါဖြင့် မင်းကျွမ်းကျင်တာ တူတွေ ဆောက်တွေပေါ့
လေ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါတွေကို လုပ်တတ်တာက (၇)နှစ်ကျော်
ပြီမို့ ကျွမ်းကျင်တာပါ”

အို... ဒါဖြင့် သူ (၈)တန်းနှစ်လောက်ကတည်းက ဒီ
အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရတာပေါ့။ ကြည့်ပါဦး၊ ဘာကြောင့်များ ဇူနဲ့
လာတူနေရတာပါလိမ့်။ ဇူတုန်းကလည်း အဲဒီ (၈)တန်းအရွယ်
လေးမှာ ဘဝကို ကြမ်းတမ်းခက်ခဲစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာလေ။

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်... ကြားလား မေမေ့”

“ရုန်း!... ဘာကိုလဲ ကိုကျော်စွာ”

“မင်းနေရာကို ပေးရမယ့်ချာတိတ်ရဲ့ အရည်အချင်းကိုလေ”

“ဟင်းဟင်း... ဘာမှမတတ်သေးတဲ့လူကို သင်ပေးရတာ လွယ်ပါတယ် ကိုကျော်စွာရဲ့။ နည်းနည်းပဲသိ နည်းနည်းပဲတတ်တဲ့သူတွေကို သင်ပေးရတာကမှ ခက်တာ”

“အေး... မင်းပဲ အာမခံရင် မင်းပဲတာဝန်ယူတော့ မေမဉ္ဇူရေ။ ငါတော့ တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့သာ ပစ်ဆောင့်လိုက်ချင်ပြီ”

ချာတိတ်က မျက်လုံးလေးစိုင်းလျက် ကိုကျော်စွာကို မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ စိုးရိမ်သွားပြီလားမသိ။ ဦးလေးအကူအညီနဲ့ တစ်နေရာရမယ်ထင်ပြီး ရောက်လာတာကို မန်နေဂျာက ညည်းတွားနေတာကိုး။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် အလုပ်မရနိုင်ဘူးလားဟင်”

“အမယ်လေး မောင်မင်းကြီးသားရယ်။ အလုပ်မရမှာ စိတ်ပူပါနဲ့။ ရမှာပါ။ မင်းကိုင်တဲ့ကော်က Super glue မို့ အာမခံပါတယ်”

“ဟိုလေ၊ ကျွန်တော်သုံးနေကျက သစ်သားကပ်တဲ့ ကော်မျိုးပါခင်ဗျ။ Super glue မသုံးပါဘူး”

“အေး၊ ငါ့ကိုက မှားတာ။ ကဲကဲ... ဟိုမှာ မင်းရဲ့မမ

သေး၊ ခုံတစ်လုံးဆွဲပြီး သွားထိုင်ပေတော့ မောင်ရင်ရေ။ မင်းကိုလလုံးကစပြီး သင်ပေးလိမ့်မယ်... ကြွ”

“ခင်ဗျာ! တစ်ခါတည်း အလုပ်ဆင်းရတော့မှာလား”

“အေးလေ၊ မင်းကို Interview မို့ ခေါ်လိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အခုမဆင်းချင်လို့ ရမလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို... ဟို... ကျွန်တော် ထမင်းဘူးပါမလာလို့ပါ ခင်ဗျာ”

ကဲ၊ အဘယ်မျှ ကလေးဆန်တဲ့ချာတိတ်ပါလိမ့်။ အလုပ်ဆင်းရင် ထမင်းငတ်မှာကို စိုးရိမ်နေပုံပါပဲလား။ ကိုကျော်စွာက ဇူ့ကိုမေးငေါ့ပြလိုက်ပြီး စစ်ကူတောင်းနေပြီမို့ ဆုံလည်ခုံတစ်လုံးကို သွားယူလျက် ဇူ့ဘေးမှာ ထားပေးလိုက်ရတော့သည်။ ခုမှပဲ အဖော်ရပါလေရောလား မေမဉ္ဇူရေ။

“ထမင်းမစားရမှာ မပူနဲ့ ကိုအံ့ရဲ့။ Lunch Time ရောက်ရင် မမရဲ့ Card ဖောက်ပြီး Canteen မှာ ဝယ်ကျွေးပါမယ်။ လာ၊ ထိုင်”

ခေါ်လိုက်တော့လည်း ကုပ်ကုပ်လေး ထလာပြီး လာထိုင်လိုက်တာပင်။ အခုမှပဲ ဇူ့မှာ မူကြိုကလေးကိုထိန်းဖို့ တာခန်လိုမျိုး အလုပ်တိုးလာရပြီလေ။

“မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းထက် နှစ်နှစ်ကျော်တောင် ကြီးတာဆိုတော့ မမ လို့ခေါ်ပေါ့”

အသံတိတ်နေလေ၏။ အမယ်! ကြည့်စမ်း... လူကို အသက်နှစ်နှစ်ကြီးတာတောင်မှ မမလို့မခေါ်ချင်ပုံပါလား။ ခေါင်း ကတော့ မာတယ်ထင်ပါရဲ့။

“မခေါ်ချင်ဘူးလား”

ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ အဲဒီလိုမျိုး Boss နဲ့တူတဲ့ အေး စက်စက် Style မျိုးမဟုတ်ပါလား။

“ထားတော့... ကဲ၊ ဒီစာအိတ်တွေပေါ်မှာပဲ ဒီ Ad- dress တွေ သေချာလေး ခေးပေးနော်။ လုပ်တတ်တယ်မဟုတ် လား”

ဇုက ညနေအစည်းအဝေးအတွက် စာရွက်စာတမ်းတွေ စာစီပြီး Photo ကူးတာကို လုပ်ပြီးမှ သူရေးနေသည့်လက်ရေး ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ အလို! ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး လက် ရေးက သေးသေးလေးနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းလေး လှပလို့ပါလေ။

ညနေ Meeting Room ထဲမှာ အရင်ဆုံးဝင်လိုက်ပြီး

ရေသန့်ဘူးနဲ့ ဖန်ခွက်တွေ ချတာကိုရော၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ စီချထားပေးတာကိုပါ အရင်ဆုံးလုပ်ရပါ၏။ ငါးနာရီအချိန်မှာ လူ ခုံတက်ခုံရောက်ပြီး တံခါး LOCK ချလိုက်စဉ် တံခါးခေါက်သံ ထွက်လာလေသည်။

“ဖွင့်ပေးလိုက် မဉ္ဇူ။ အားလုံးပဲ ဒီလကစပြီး GMအဖြစ် ခန့်ပေးမယ့် ကျွန်တော့်သားမက်လောင်းကို ကြိုဆိုပေးကြပါ”

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်မိစဉ် ဇုလက်ထဲမှာ ပိုက်ထားသည့် File တစ်ထပ်က ဝရောခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ဒီမျက်နှာ နှင့် ရင်းနှီးခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆)နှစ်ကျော်ကပါလေ။

အပျိုတို့ကောကိကြောင်း

အေးစက်စက် ငါ့ညတွေမှာ
 မိုးစက်တွေ အစောပြုပေးရင်း
 အခန်းငယ်လည်း အသက်မဲ့လို့
 နင့်အကြောင်းတွေကို တွေးမိရဲ့နဲ့
 အပြုံးတစ်ခု အသက်ဝင်လာခဲ့တယ်....

လေပြည်တွေ တို့ထိခဲ့တဲ့ ငါ့ပါးပြင်
 ရမ်းယောင်ကာ စမ်းသပ်မိတော့
 နင့်အနမ်းကို ဖျော်လင့်မိသလိုလို
 ရွက်ပြွန်နဲ့ အောင်းငုံမိစဉ်မှာ
 ရင်ခွင်ဟာ လှိုက်ဖိုတုန်းပါလေ....

ပုံစဉ်းရင်ကွဲတစ်ကောင်ရဲ့
 အော်သံကို ကြားနေရပြန်တော့
 နင့်အသံကို ငါတမ်းတနေမိခဲ့
 အတွေးတွေ ဟိုဒီစီးမျောနေရင်းနဲ့
 (ဘာမှမဆိုင်ဘဲ)
 ငါ နင့်ကိုအရမ်းလွမ်းနေခဲ့တယ်....

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခြောက်သွေ့ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့
 ငါ့အခန်းကို ငေးကြည့်ရင်း
 (နင့်ရင်ခုန်သံတွေ)
 ဟောင်းနွမ်းသွားမှာကိုလည်း မိုးရိမ်မိတယ်....

ခံစားချက်တွေ ဖော်ပြဖို့ကလည်း
 ငါတို့နှစ်ယောက်က
 တစ်ယောက်တစ်နေရာဆီ မဆုံနိုင်ခဲ့....

ဒီလိုအလွမ်းတွေနဲ့
 ဘဝကိုရှေ့ဆက်လျှောက်ရင်း
 တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အချိန်တွေက
 ဝပ်မြန်မြန်တုန်လွန်လျက်ပေါ့....

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

အမှိုက်ထုပ်က သုံးထပ်မို့ မနိုင်ရသည့်ကြားထဲ မိုးဖွဲရွာ
တာမို့ ဆံပင်ကုပ်ဝဲထက်မှာ မိုးစက်တွေ စိုလေပြီ။ ဇူက မိုးရာသီ
July လမှာမွေးပေမယ့် မိုးရွာထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင် စွတ်စိုတာ
ကို မနှစ်သက်ပါ။ ကြီးကြီးတို့အိမ်မှာနေရတာ ဇူအတွက် လုံခြုံ
ပေမယ့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ ဇူကို ညီမဝမ်းကွဲလို သဘော
မထားနိုင်သလို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လိုထင်ပြီး ခိုင်းလိုက်တာ
မပြောပါနဲ့။

မနက်စောစောနှင့် ညဉ့်နက်မှ စာကျက်ရသည့်အချိန်က
သာ အနှောင့်အယှက်ကင်းသည့်ကာလပင် ဖြစ်လေ၏။ ကျန်သည့်

အချိန်တွေကတော့ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဟိုဟာခိုင်းလိုက်၊ ဒီဟာ သွားဝယ်ခိုင်းဆိုပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ရမည့်အချိန် မရှိသလောက်ပါပဲ။

ဥပမာ- ကျာနယ်ထွက်ဝယ်ဆိုပြီး စီးကရက်ပါ ဝယ်ခိုင်းတာမျိုးပေါ့။ ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေမှာ ဇူအတွက် စာသင်ချိန်မှာပဲ နားချိန်ရတာပါ။ ဒီလိုကျောင်းပိတ်ချိန်မှာတော့ ဇူက ကြီးကြီးတို့အိမ်ရဲ့ အိမ်ဖော်ကလေးပါလေ။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်လုပြီး စာကျက်ခဲ့တဲ့ဇူက ဆယ်တန်းကို ပျော့ပျော့လေး နှစ်ခြင်းပေါက်အောင်ခဲ့ပေမယ့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် ခုချိန်ထိ ဝေလေလေပင်။ တစ်ယောက်က ကိုးတန်းကို မအောင်သလို အကြီးဆုံးက ဆယ်တန်းကို တဖုန်းဖုန်းကျပြီး မိဘဆီ လက်ဖြန့်တောင်းသုံးပါပဲ။

ဘဘကိုသာ ကြောက်ကြပြီး အလိုလိုက်လွန်းသည့်ကြီးကြီးကြောင့် ဒီလို သားဆိုးနှစ်ယောက်ဖြစ်နေတာပင်။ ‘မေမေ မုန့်ဖိုး’ဆိုသည်နှင့် ခါးကြားထဲ လိပ်သိမ်းထားသည့် ပိုက်ဆံလိပ်က ခုန်ထွက်ချေပြီ။ ကြီးကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ဈေးထဲမှာ ဆန်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာမို့ ဘဘနှင့်တန်းတူ အလုပ်လုပ်ပေမယ့် သားနှစ်ယောက်ကတော့ မိဘနို့သက်ခံတုန်းပါ။

ဒီနှစ်ယောက်ကို ဇူနှင့်ယှဉ်ပြောပြီး ဘဘဆုံးမပါက ကြီးကြီးကိုယ်တိုင် မနှစ်မြို့ဟန်ပြသလို့ ကွယ်ရာမှာ ခေါင်းခေါက်ကျောထုတာမျိုးကိုလည်း အစ်ကိုတွေပါ လုပ်တတ်လေ၏။ အင်းပေါ့လေ... ဇူက ကြီးကြီးရဲ့တူမအရင်းတောင် မဟုတ်တာမို့ သွေးသားအရင်းလို သဘောမထားတာ ဆန်းပါ့မလား။

“တိ!”

ကားကြီးတစ်စီးက ဇူတို့လမ်းထဲ ချိုးကွေ့ဝင်လာတာမို့ အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး လမ်းဘေးကိုရှောင်လိုက်စဉ် မြောင်းထဲ ခြေချော်ကာ ချော်လဲလေ၏။ ဆာလာအိတ်သုံးထုပ်ကို မနိုင်မနင်းသယ်လာတာမို့ အထုပ်က ဆွဲချသလိုဖြစ်ကာ အထုပ်တစ်ထုပ်ပေါ် ထိုင်မိသည်အထိ ကိုးယိုကားယားဖြစ်သွားရတာပင်။

ခြေခေါက်သွားတာမို့ မျက်နှာလေး ရှုံ့တွသွားရစဉ် ထိုကားကြီးနောက်မှ ကိုယ်ပိုင်ကားအနက်ရောင်က ကပ်ပါလာလေ၏။ ရှေ့ကားပေါ်မှာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အစုံပါလာတာမို့ အိမ်ပြောင်းလာမှန်း သိသာစေလေသည်။ အလို! ကြည့်ရတာ ဟိုတက်ဗြဲက ပိတ်ထားတဲ့တိုက်ကြီးကို ပြောင်းလာကြတာ ထင်ပါရဲ့။

အဲဒီအိမ်က ဇူ ဒီလမ်းထဲက ကြီးကြီးအိမ်ရောက်ပြီး နှစ်နှစ်အကြာမှာ ရောင်းပြီး ပြောင်းသွားကြတာပင်။ အခု ခြောက်

လကျော်ကြာမှာပဲ လူသစ်တွေ ရောက်လာတော့တာကိုး။ ပထမ နေသူတွေမှာ ကလေးသုံးယောက်ရှိပြီး အဲဒီကလေးတွေ ခြံထဲ မှာ ဆော့နေကြတာကိုပဲ ဇူက ဒီဘက်ခြံကနေ ငေးကြည့်နေခဲ့ရ တာပါ။ အခုလူသစ်တွေမှာရော ဆော့တဲ့အရွယ်ကလေးတွေ ပါ ဦးမှာလား။

ဇူလိုအရွယ် ပြီးကောင်ပေါက် မိန်းကလေးသာ ပါရင် တော့ ဇူနဲ့စကားပြောဖော်ရမှာလေ။ အို! ဇူက ဒီဘက်အိမ်မှာ အိမ်ဖော်မလေးလို နေရတာမို့ ဇူကို တန်းတူလိုသဘောထားနိုင် ပါ့မလား။ ဒီလိုတိုက်ကြီးတာကြီးနဲ့ နေနိုင်မှတော့ အခြေခံကြီး ကြီးလူမျိုးပဲ ဖြစ်တော့မှာလေ။

“ဟိ! ဟိ!”

မြောင်းထဲမှ ထရပ်ကာ လမ်းပေါ်ရောက်စဉ် ဇူအနီးသို့ ရောက်လာသည့်ကားကတော့ နောက်ဆုံးပေါ်ကားနီရဲရဲလေးဖြစ် နေလေ၏။ ဒီကားကိုလည်း ဒီလမ်းထဲမှာ ဇူ တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးပါ ချေ။ ကြီးကြီးတို့လမ်းက ဟိုဘက်ခြမ်း ဒီဘက်ခြမ်းပေါင်းမှ ခြံ (၁၂)ခြံသာ ရှိတာကိုး။

တိုက်ကြီးခြံတွေကတော့ ကျယ်ပြီး ကြီးကြီးတို့ခြံကတော့ ကျဉ်းပါ၏။ ပြီးတော့ တစ်ထပ်တိုက်ရှည်ရှည်လေးမှာ အိပ်ခန်း

လေးခန်းသာ ရှိပါသည်။ ဇူ ဒီအိမ်ကိုရောက်စဉ်က အစ်ကိုနှစ် ယောက်ကို တစ်ခန်းတည်းပေါင်းနေခိုင်းစဉ် ထကြွသောင်းကျန်း လိုက်တာ မပြောပါနှင့်။ ဧည့်သည်လာရင် အပိုထားသည့်အခန်း မှာ ဇူကိုပေးမနေဘဲ စတိုခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာသာ ဖယ်တန် ဖယ်၊ ရှင်းတန်ရှင်းလုပ်ပြီး ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်လေး နေခွင့်ရ ခဲ့တာပင်။

“ဟေ့! . . . ဘာဝိုင်းကူပေးရမလဲ”

ကားမှန်ချလျက် လုမ်းမေးလိုက်သည့်လူထဲ အကြည့် ရောက်သွားပါသည်။ အို! ချောလိုက်တဲ့အစ်ကိုကြီးပါလားနော်။ ဇူအစ်ကိုတွေနဲ့များ ကွာပါ။ မျက်နှာချိုချိုနှင့် ပြောလိုက်ပုံကိုက ဖော်ရွေသူမှန်း သိသာစေတာလေ။

“မေးနေတာ ဖြေမှပေါ့”

“ရတယ်”

“ဘာကိုရတာလဲ”

“တစ်ယောက်တည်း နိုင်တယ်လို့ပြောတာ”

“အာကသတ္တိပါပဲလား။ ဒီလောက်မခိုင်မနင်းဖြစ်နေတဲ့ ဟာကို။ ဘာလဲ. . . အထဲမှာ ရွှေတွေဘာတွေ ပါလာလို့လား”
မျက်စောင်းက ခိုင်းခနဲရောက်သွားချေပြီ။ ဇူက မျက်

နာငယ်ကလေးဖြင့် နေတတ်ပေမယ့် လူကို အထက်စီးဆန်ဆန် ပြောလာရင်တော့ (ကြီးကြီးတို့မိသားစုကလွဲ၍) နည်းနည်းမှမခံ တတ်ပါချေ။ အခုလည်း လူကို ချာတိတ်မလေးဆိုပြီး စနေသည့် သူ့ကို ဒီလိုမျက်စောင်းမျိုးခဲပြီးတော့ ဆန့်ကျင်တတ်ပါ၏။

“အားပါးပါး... မျက်စောင်းကြီးကလည်း လန့်စရာပါ လား၊ ချာတိတ်ရဲ့။ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ကူညီပေးချင်လို့ ပြောရ တာပါ။ စိတ်ဆိုးစရာလား”

“မလိုပါဘူး... ဇူမှာ ခြေလက်အကောင်းကြီး ရှိသေး တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ... မလိုအပ်ဘူးဆိုရင်လည်း ရ ပါတယ်။ မကူညီတော့ပါဘူးဗျာ။ ဟုတ်ပြီလား Bye!”

လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြုလျက် ကားနီလေးက လမ်းထဲ သို့ ဆက်ဝင်သွားတော့၏။ လမ်းထိပ်ရဲ့လမ်းဘေး (ပလက်ဖောင်း ဘေး)မှာ (အုတ်ကန်)အမှိုက်ကန်ရှိတာမို့ ဒီအနီးနားရပ်ကွက်တိုင်း က ဒီနေရာမှာပဲ အမှိုက်ပစ်ရတာပါ။ ဇူ ဒီကိုရောက်တုန်းက (၈) တန်းအရွယ်မို့ ဒီလိုအမှိုက်ထုပ်ပစ်တာကို မရှက်တတ်ပေမယ့် အခု (၁၀)တန်းအောင်ပြီးအရွယ်မှာတော့ ရှက်သလိုဖြစ်နေလေပြီ။

ကြီးကြီးကိုပြောပြီး နေ့လယ်အားလပ်ချိန်မှာ သင်တန်း

တက်ဖို့ သနားခံထားတာမို့ ဇူ တတ်ချင်သည့်သင်တန်းတွေ တက် ခွင့်ရတာ သိပ်မကြာသေးပါချေ။ အလုပ်ထွက်လုပ်ရန် ခွင့်တောင်း ဖို့သာ လိုတော့တာပါပဲ။ ဒီအိမ်ရိပ်ခိုပြီး အလုပ်ထွက်လုပ်မှာကို တော့ ကြီးကြီးက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ပါ။ ဘာဘာတော့ ဇူတက် လမ်းကို ဖွင့်ပေးဖို့ ခွင့်ပြုမှာအမှန်ပါလေ။

“ဟိုဘက်အိမ်မှာ လူသစ်တွေ ရောက်နေပြီ”

“ကောင်မလေးချောချောတစ်ယောက်တော့ တွေ့တယ် ကွ”

တီးတိုးပြောနေကြသည့်အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ အိမ် ပြီးတော့မှာထင်ပါရဲ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဟိုဟိုဒီဒီသဝေထိုးနေတာ ခြေထောက်မညောင်းသလိုပင်။

“ဟဲ့၊ မဇ္ဈ”

“ရှန်... အစ်ကိုလေး”

“ဟိုဘက်ခြံမှာ လူသစ်တွေ ရောက်နေတာ သိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“အေး... ညည်း၊ အိမ်ဘေးမှာ စာထိုင်ဖတ်တဲ့အလုပ် ကို ရပ်ပေးတော့။ ကြားလား”

ကြည့်! ဇူနေရာကို သူတို့လူကြံတော့မှာလေ။ ဇူက အိပ်

ခန်းထဲမှာ စာဖတ်ရင် မှောင်တာမို့ ဒီတိုက်ပုလေးဘေးက သနပ်
ခါးပင်အောက် မြေကွက်လပ်လေးမှာ ခုံပုလေးဖြင့်ထိုင်ရင်း သနပ်
ခါးနဲ့လေးလည်းရှူရင်း စာဖတ်ရသည့် Feeling ကိုအရမ်းနှစ်
ခြွက်တာလေ။

ခုတော့ ဒီနေရာမှာ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဂစ်
တာတီး၊ သီချင်းဆိုပြီး ဟိုဘက်ခြံက အလှပကေးလေးကို ကြူ
ကြတော့မှာကိုး။ ‘ဘူး’တွေ၊ စိတ်ထဲမှပြောရင်း လက်ဆေးရန်
မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ သူတို့လို ခပ်ပေါ့ပေါ့နေစားတတ်ပုံနဲ့
ဘယ်လိုကောင်မလေးတွေက ပြန်ကြိုက်မှာတဲ့လဲ။

ထမင်းစားရင်လည်း ဟိုဟင်းမကြိုက် ဒီဟင်းမစားဘူး
ဆိုပြီး ဂရိုဂရောင်က များကြသေး။ ဆာပြီဆိုရင် လူကြီးတွေ
စားပြီးပြီလားမသိ၊ ခုချက်ချင်း ခူးခပ်ပေးဆိုပြီး (အိသီယိုးပီးယား
သားတွေလို) စားကြတတ်ပါရဲ့။ အဲဒီလို လယ်ရာပြန်စားရေး
အရာရှိတွေကို ဘယ်ကောင်မလေးက ပြန်ကြိုက်ကြမှာလဲနော်။
ဟွန်း!... မုန်းစရာကြီး။

“မိစ္ဆ”

“ရှန်...”

“ထမင်းစားမယ်”

“ဟာ၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း ခုမှ သုံးနာရီရှိသေးတာ။
စုတောင် ညနေစာချက်ဖို့ မပြင်ရသေးဘူး”

“အံ့မာ... နင်ရှာကျွေးတာကို စားရသလိုမျိုးလေသံ
နဲ့ပြောစရာလား။ ရှိတဲ့ထမင်းစားမယ်”

“ထမင်းကြမ်းက နည်းနည်းပဲရှိတာ”

“ရှိရှိဟာ... မနက်က ကြက်သားခုတ်သံ ကြားလိုက်
သလားလို့။ ငါစားတော့ မမြင်ပါလား”

“အဲဒါ ဘာဘို့ ပြတ်ကြော်လုပ်ထားပေးတာလေ။ အစ်
ကိုကြီးပဲ မျှစ်ချဉ်နဲ့ဝက်သား စားချင်တယ်ဆိုလို့ စုချက်ပေးထား
တယ်လေ။ အစ်ကိုလေးက အမဲသားဖုတ်လိုလည်း လုပ်ပေးထား
တဲ့ဟာကို။ လူကြီးတွေအတွက် ဖယ်ထားတာ မျက်စောင်းထိုးရ
တယ်လို့”

ဒီတစ်ခါတော့ စု့ကိုဒီပြောနေသည့်အစ်ကိုကြီးကို ပြန်
ခံပြောမိလေပြီ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟင်းချေးများလွန်းပေမယ့် အဖေ
ကြိုက်တဲ့ဟင်းကို လုစားချင်တဲ့သားတွေကို အမေဖြစ်တဲ့ကြီးကြီး
က အလိုလိုက်လွန်းလို့ အခုလို ခပ်ဆိုးဆိုးသားတွေက စု့ကို
နိုင်စားကြတာမဟုတ်လား။

ဒီမိဘနှစ်ပါးသာ အသက်ကြီးပြီး အိုမင်းမင်းအရွယ်

ရောက်ရင် ဒီလိုသားနှစ်ယောက်ရဲ့ မသိတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့်
ရင်လေးစရာပင်။ ဇူလိုမိဘတွေမရှိတော့ရင် (ဖေဖေကိုလည်း
ဇူဘဝမှာ မရှိတော့ဘူးလို့ စိတ်သွင်းထားတာမျိုး) ဘယ်လို အသက်
ရှင်ကြမှာလဲ မသိပါလေ။

“နေ့စမ်းပါဦး မိဇူရဲ့၊ နင်က ဒီအိမ်မှာ ဘာမို့လို့လဲ။ ငါ
အမေက သနားလို့ဆိုပြီး ခေါ်ထားလို့ ခွေးဝင်စားဘဝနဲ့ နင်
အသက်ရှင်နေရတာမဟုတ်လား။ လာသေးတယ်... နင့်လုပ်
စာမဟုတ်ဘဲနဲ့များ ငါ့ကိုမကျွေးချင်ဘူးပေါ့လေ။ ငါနော်၊ လက်
သီးတစ်ချက်ပေးတောင်မရှိတဲ့ ကောင်မလေးကများ၊ တောက်!”

“ဇူက မကျွေးချင်လို့မှမဟုတ်တာ။ အဲဒါစားချင်တယ်
ဆိုရင်လည်း ဘာလို့ ဟိုဟင်းကိုချက်ခိုင်းသလဲ။ အားလုံးစားလို့
လောက်အောင် တစ်ခါတည်း လုံလုံလောက်လောက်ဝယ်ပြီး ချက်
ပေးမှာပေါ့”

“ဘာ!”

“ဟာကွာ... ဟေ့ကောင် သားကြီး၊ နာညည်းတယ်
ကွ။ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဒီမှာလေ၊ မိဇူ ငါ့ကိုပြန်ခံပက်နေလို့ ပြောနေတာ။
တော်တော်လူပါးဝလွန်းတယ်”

“ဇူက လူပါးဝတာမှမဟုတ်တာ”

“ဩ၊ ဒါဆို ငါကပဲ ဝတာပေါ့လေ၊ နင်တော့လား”

“ဟာ! တော်ကြတော့၊ သားကြီး၊ ဟိုဘက်ခြံမှာ မဒီ
လေး ရောက်နေပြီကွ။ အခု ခြံထဲမှာ ဆင်းနေပြီ”

နှစ်ခါပင် မခေါ်ရဘဲ ပါသွားချေပြီ။ အမှန်ပြောတာပါ။
ဒီအိမ်မှာနေရတာ စိတ်ချမ်းသာရတယ်လို့မရှိ။ အမြဲပင် တစ်ခု
မဟုတ်တစ်ခု စိတ်ရှုပ်နေရသည်သာ။ ဘဝကိုလုံခြုံစွာနေခွင့်ရ
သည့်အိမ်မို့ အောင့်အညည်းဆည်းခံနေရသော်ငြား၊ ဒီအိမ်မှ ထွက်
သွားချင်စိတ်က ညစဉ်ညတိုင်းပါပင်။

ပညာကလေး မတောက်တခေါက်၊ အသက်ကလည်း
စကောစက အလုပ်အကိုင်ကလည်း မယ်မယ်ရရမရှိသေးပါတဲ
ရုန်းထွက်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ တက္ကသိုလ်ကို အဝေးသင်ပဲတက်
ပြီး ဘွဲ့လေးတစ်ခုလောက်ရ၊ အလုပ်လေးလည်း အတည်တကျ
ရပြီဆိုလောက်မှ ကြီးကြီးနှင့်ဘာဘဲမှာ ခွင့်ပန်ပြီး ဒီအိမ်မှထွက်
ခွာဖို့ ဇူ ပြင်ဆင်ထားတာလေ။

အိမ်ဖော်သာ ဒီမှာနေရင် တစ်ပတ်တောင် မခံဘဲ ပြေး
မှာ မလွဲပါဘူး။ တစ်ရက်တစ်ရက် လျှော်လိုက်ရတဲ့အဝတ်၊ မနက်
ည ချက်လိုက်ရတဲ့ဟင်းလျာ၊ ဆေးကြောရတဲ့အိုးခွက်ပန်းကန်၊

၁၁၆ မမသဒ္ဒါစောင်

အစမသက်သာလှ။ ဇူကို သုံးနှစ်ကြီးတောင်မှ ကျောင်းထား
ပေး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားပေးခဲ့တဲ့ကြီးကြီးတို့ကျေးဇူးကို
သိတတ်နားလည်မှုဖြင့် အသက်ဆက်ရှင်နေရတာကို အစ်ကိုနှစ်
ယောက် သိကြပါရဲ့လား။

အခန်း (၁၀)

နားမခံသာအောင် အသံမြဲကြီးနှင့် ဒင်ဒင်ဒေါင်ဒေါင်
ဂစ်တာသံကြောင့် မျက်နှာကိုရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ လူကြီးတွေ အလုပ်
သွားကြပြီဆိုသည်နှင့် လုပ်ငန်းက စကြချေပြီ။ ဘေးအိမ်တွေ
ကိုတော့ အားနာစရာပါပဲ။ ဘယ်အချိန် ခြံဝရှေ့တံခါးမှာ လမ်း
ထဲမှလူကြီးတွေ လာအော်မှာလိမ့်နော်။

“ဂျူး...”

တွေ့လား... အသံသေးအသံကြောင်နဲ့ အော်နေပြန်
ပါပြီ။ Speaking သင်တန်းနှင့် Computer သင်တန်းနှစ်ခု
တက်နေရတာမို့ စာကျက်ရတာရော၊ လေ့ကျင့်ရတာတွေကို လုပ်

နေရတာမို့ ခေါင်းရှုပ်နေရတဲ့ကြားထဲ ဒီအသံတွေက နောင်ယှက်
နေတာကြောင့် သက်ပြင်းကို ရှိက်လိုက်မိလေ၏။

ငါနော်... တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့သာ တိုက်ပြီး သေလိုက်ချင်
တော့တာပါပဲ။ Computer လေ့ကျင့်ဖို့ ဘာဘက Lap Top
ဟောင်းကို ပေးထားတာမို့ Keyboard နှင့် Mouse ပါ ဇူ မှန်
ပိုးစုပြီး ဝယ်ထားတာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ လေ့ကျင့်စရာရှိတာလေး
Speaking ကိုတော့ နားကျပ်ကက်ဆက်သေးသေးလေးဝယ်၊
အခွေဝယ် နားထောင်ပြီးကျင့်၊ အသံသွင်းကျင့်တာမို့ သင်တန်း
မှာ စာလိုက်နိုင်တာပါ။ နို့မို့ လေ့ကျင့်ဖော်မရှိရင်တော့ စာလိုက်
နိုင်ဖို့ဝေးစွလေ။

“တု!...”

ဟော... Phone မြည်သံ ကြားချေပြီ။ သေချာတယ်၊
အိမ်ကို Phone နဲ့ စတိုင်ချေပြီပဲ။ အခန်းထဲမှအပြန်ထွက်ကာ
ဧည့်ခန်း Phone ကို ကိုင်လိုက်ရပါတယ်။

“ဟယ်လို၊ အမိနဲ့ရှိပါရှင်”

“အေး... သမီးမဉ္ဇူပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“အိမ်မှာ အစ်ကိုတွေရှိနေလား သမီး”

“ရှိပါတယ်”

“ဦးက သမီးတို့ရပ်ကွက်က ရာအိမ်မှူးပါကွယ်။ သမီး
တို့အိမ်မှာ ဆူသံညံ့နေလို့ဆိုပြီး ရပ်ကွက်ရုံးကို Phone တွေ
ဝင်လာလို့ကွယ်။ ဦးတို့လည်း အစည်းအဝေးရှိနေလို့ လူကိုယ်
တိုင် လာမပြောဖြစ်ဘဲ Phone နဲ့လှမ်းသတိပေးရတာပဲ။ ရန်
မျိုးအောင်နဲ့ ဉာဏ်လင်းမောင်ကို မဆူညံဖို့ သမီးပဲပြောပေးပါ
ကွယ်”

သေစမ်း! ကြောက်ရပါတယ်ဆိုမှ ကိုယ်စားပြောခိုင်းနေ
ပြန်ပါပြီ။ ဒီနေ့တော့ ပြဿဒါးပါပဲလား။ မထူးပါဘူးလေ၊ ဇူ
အတွက်ကတော့ နေ့တိုင်းလိုလို ပြဿဒါးဖြစ်နေတာပါပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

“အေးအေး... ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲ ညံ့နေတော့လည်း
တိုင်ကြပြီပေါ့။ ဒါဆို ဒါပဲနော်၊ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ဟုတ်ကဲ့လိုက်ချေပြီပေါ့။ No လို့ပြောလို့မှမဖြစ်တာကိုး။
Phone ကိုချလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လိုက်ပါတယ်။ တိုက်ဘယ်
ဘက်ဘေးကို လျှောက်ခဲ့စဉ် လက်ခေါက်မှုတ်သံနှင့်အတူ ဂစ်
တာအိုးကို လက်ဖြင့်ထုသံက ပို၍ကျယ်နေလေပြီ။

“ဟူး...”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့အစ်ကိုလေး”

နှစ်ယောက်သားက မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေတာမို့ တော်တော်နဲ့ပြန်လှည့်မကြည့်။ ဒေါသတောင် ထွက်ချင်လာပြီ။ ဒင်းတို့သာ အငယ်ဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ခေါင်းကို တဒေါက် ဒေါက်ခေါက်လိုက်ချင်တာ မပြောပါနဲ့။ ဒီဘဝမှာ နှစ်ဝမ်းကွဲတော် တဲ့အစ်ကိုတွေမို့ သည်းခံနေရတာလေ။

“အစ်ကိုကြီး”

“ဟာ... ဘာလဲကွာ၊ ရှုပ်လိုက်တာ”

“ဟတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေက အစ်ကိုကြီးတို့အသံ ဆူညံ လို့ ရပ်ကွက်ရုံးကို Phone ဆက်ပြီး တိုင်ပြီ”

“ဘာ!”

“အဲဒါ အသံတိတ်ပေးတဲ့”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဦးဘစိန်၊ အခုပဲ Phone ဆက်ပြီးပြောတယ်။ မတိတ် ရင် သူ့အကြောင်းသိမယ်တဲ့။ ညနေ ကြီးကြီးတို့ပြန်ရောက်ရင် ကိုယ်တိုင်လာပြောမှာလို့ ပြောတယ်”

မျက်နှာရှုံ့တွသွားကြလေ၏။ ကဲ၊ မှတ်ထား၊ ဇူက ပို

ပိုသာသာလေး၊ ဖိပြောလိုက်တာလေ။ အိမ်မှာ ဘာဘာကလွဲလို့ ကြောက်ရမယ့်သူမရှိတဲ့အစ်ကိုတွေကို ဒီလိုမျိုးမှမပြောတတ်ရင် ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ့်အတွက်လည်း အကျိုး မရှိ၊ သူတစ်ပါးအတွက်လည်း အကျိုးမရှိတဲ့ ဝေလေလေလူနှစ် ယောက်ကို ဘယ်လိုလူတွေက မေတ္တာထားပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ဘယ်သူတွေ တိုင်တာလဲကွာ၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား ပြီး အေးဆေးမနေဘူး... ခွဲပဲ”

“အေးလေ”

“အစ်ကိုကြီးတို့က တော်ရုံသင့်ရုံမှမဟုတ်တာကိုး”

“ဘာလဲ”

“သိချင်းဆိုတာ ကိုယ်ကြားရုံလေး၊ ခပ်သာသာဆိုရင် ဘယ်သူက တိုင်မှာလဲ။ အာဠာကြီးနဲ့ တအားဆိုနေတော့ သူများ နားမခံသာတော့ဘူးပေါ့”

“အံ့မာ၊ မိချောင်းမင်း ရေခင်းမပြချင်စမ်းပါနဲ့။ သူများ ကတော်တော်၊ နင်ကိုက ငါတို့ကိုဖိပြောချင်နေတာမဟုတ်လား”

“ထမင်းကျက်ပြီလား မိဇု”

“ကျွန်ပြီ အားလုံးလည်း ပြင်ပြီးနေပြီ။ ခဏနေ အဝတ် ရပ်ပြီးရင် စော့သွားမှာနော်။ အစ်ကိုကြီးတို့ အိမ်စောင့်ပေးကြဦး”

“နင်က ဈေးကိုဘာသွားလုပ်မှာတုန်း”

“ညနေဈေးဝယ်တော့ သက်သာတာပေါ့။ အပြန်ကျရင် ကြီးကြီးကိုပါ တစ်ခါတည်းပြန်ကြိုလာမှာ”

ခါတိုင်း အိမ်စောင့်ပါဆိုရင် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးပြီး ကျီနေကျနှစ်ယောက်က ခုတော့ဖြင့် ရှောရှောရှူရှူနေပြီး ငြိမ်နေတာပါလား။ ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေးကဖြင့် အဘယ်မျှချောသည်ကိုမသိရသေးပေမယ့် အစ်ကိုတစ်ယောက်ကတော့ အင်မတန်ခန့်ချောတာကို ဇူက မျက်မြင်တွေ့ပြီးပါပြီလေ။

“အေး၊ ကောင်းကောင်းသွားပြီး ကောင်းကောင်းပြန်ခဲ့ဦး”

ပြောပုံကိုက ဇူကပဲ အပြင်ထွက်ပြီး ဖလန်းဖလန်းထသလိုမျိုးပါပဲလား။ အမြင်ကပ်ပေမယ့် သူတို့ကိုရန်လုပ်ရင် ဇူအတွက် အကျိုးမရှိတာမို့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ မြန်မြန်သွက်သွက်လုပ်လိုက်ရလေသည်။ အဝတ်တွေကိုရုပ်ပြီး ညကျမှ မီးပူတိုက်ရမှာမို့ မီးပူတိုက်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ရသည့် ခြင်တောင်းအပြန်ထဲမှာ အသာထည့်ထားကာ ရေခဲချိုးပြီး အပြင်သွားရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပါ၏။

ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲ၍ အပြင်ထွက်ကာ ဒီညနေဝယ်ရန်

ရေးထားသည့်စာရင်းကို ငုံ့ပတ်နေတာမို့ ဘေးမှာမောင်းနေသည့် ကားအနီးလေးကို ရုတ်တရက်မမြင်လိုက်မိပါလေ။ ဇူအကျဉ်းက အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင် တခြားကို အာရုံမရောက်တာမဟုတ်လား။

“ဟိ!”

“အမေ!”

အလန့်တကြားဖြင့် ကားပေါ်မှသူက ပြုံးစိစိဖြင့် ဇူကို စကားစပြောလေ၏။

“ဘာတွေများ တွက်ချက်နေတာတုန်း။ လက်တွေကို တောင် ချိုးနေတာဆိုတော့ ဘတ်မန်းနီးမကျန်မှာစိုးလို့လား”

“ဘာ၊ ဘတ်မန်းနီးလဲ”

“ဈေးဖိုးထဲက မကျန်ကျန်အောင် ဖယ်ထားတဲ့ဘတ်ငွေကို ပြောတာပေါ့ ချာတိတ်ရဲ့”

“အမယ်... လူကိုများ သူ့လိုထင်နေသလား။ ဇူက ကိုယ့်လုပ်အားမဟုတ်ဘဲ အချောင်ရတဲ့ငွေကို ဘယ်တော့မှမယူတတ်ဘူးရှင်။ ‘အတ္တဟိအတ္တနော နာထော’တဲ့။ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ကဲ၊ မှတ်ထား။ ဇူက ကိုယ့်ကို ပါးပါးလေးလာထိရင် ထူထူလေး ပြန်ပေးတတ်တယ်လေ။ အဲဒီလိုလုပ်တတ်အောင်

ဖုန်းကို လောကကြီးက သင်ပေးခဲ့တာကိုး။ ဟက်ခနဲပြန်ပြောတာကို မျက်နှာမပျက်သွားသည့်အပြင် ပြုံးစစဖြင့် သူ ဆက်ပြောပြန်လေ၏။

“ကိုယ်က ရင်းနှီးသမှုနဲ့ စတာပါ ချာတိတ်ရယ်”

“အဲဒီချာတိတ် ချာတိတ်ဆိုပြီး လူကိုနှိမ်သလိုခေါ်တာကိုလည်း မကြိုက်ဘူးရှင်”

“အိုး! ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ကိုမိတ်ဆက်မှပေါ့ ချာတိတ်ရဲ့။ I'm Phone Myint Mo. Who are you?”

အလာကြီးပါလား၊ လူကို သူငယ်နှစ်စားလေးလိုသဘောထားနဲ့ ဘိုလိုလာမှုတ်နေသေးတာလေ။ အတော့်ကို ပါးနပ်တဲ့ လူကြီးပါပဲ။ ဖုန်းနာမည်ကို မသိသိရအောင် လိုက်အပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ”

“ဪ၊ နာမည်က ဘာလို့ပြောရမှာလဲတဲ့လား။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါပဲ။ ကဲ၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ။ ဘာလို့ပြောရမှာလဲရယ်”

ဖုန်း မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ပါတော့ချေ။ ဒီလူကြီး အတည်ပေါက်နဲ့ လူကိုလာစနေတာကိုး။ ဒုက္ခပါပဲ။ သူနဲ့ရပ်ပြီး လေဖုတ်

နေတာနဲ့ ညနေချေးကို နောက်ကျတော့မှာလေ။ စကားမြန်မြန်ဖြတ်မှ မေမေ့ကျော်ရေ။

“ဈေး”

“ဒီချေးလေးပဲမဟုတ်လား၊ လမ်းကြိုနေတာမို့ နောက်ထပ်ကူညီချင်လာပြီ။ လိုက်ခဲ့မလား ဘာလို့ပြောရမှာလဲရယ်”

“ဟင်းနော်... ဖုန်းကို ကလေးဆိုပြီး လိုက်စမနေပါနဲ့”

“ဟော... ခုနကတော့ ချာတိတ်လို့ခေါ်တာမကြိုက်ဘူးဆို။ အခုတော့ တစ်မျိုးပြောပြန်ပြီ။ နာမည်က ဖုတ်လုံးပဲလား”

မျက်စောင်းက ဒိုင်ခနဲရောက်သွားပါ၏။ ဒီလိုစကားပြောသွက်တာနဲ့ ဒီလူကြီးရဲ့သဘောထားကောင်းတာကို ခန့်မှန်းနိုင်တာလေ။ အပြုံးချိုချိုလေးကိုက ခင်စရာကောင်းတာကို သိနိုင်တာအမှန်ပါပဲ။

“မေမေ့ကျော်”

“ဟိုက်ရှားပါး! တယ်လုတဲ့နာမည်ပါလား။ ရပ်ရှင်မင်းသမီးတွေတောင် ဗိုင်းခနဲလဲသွားနိုင်လောက်တယ်”

“အမယ်၊ လူလည်း လှပါတယ်နော်”

“ထောက်ခံပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ၊ ရင်းနှီးပြီဆိုတော့ မေလေး

ကို ကားကြုံလိုက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါရစေနော်”

ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် ဇူ မငြင်းရဲတော့ပါလေ။ သူ့မျက်နှာ ထက်မှာ ရိုးသားတဲ့အရိပ်ကို မြင်သာနေတာကိုး။ သူ့ဖွင့်ပေးလိုက် သည့်တံခါးမှတစ်ဆင့် ကားပေါ်ကို ငြိမ်ခနဲတက်ထိုင်လိုက်မိတော့ ၏။ အိုး... ငြိမ်ငြောင်းလေစွ။

“ဟိုနေ့က အပြင်ထွက်တာတွေ့တယ်။ ဘယ်ကိုသွား တာလဲ”

“ဘယ်အချိန်ကိုမေးတာလဲ”

“အင်း... နေ့လယ်ပိုင်းပေါ့”

“သင်တန်းသွားတာ”

“ဘာသင်တန်းတုန်း”

“အစုံပေါ့၊ စပ်စုလိုက်တာ”

“ဪ၊ ရင်းနှီးအောင်လို့လည်း စကားပြောရသေး တယ်။ လူကြီးကိုကောင်းကောင်းပြောမှပေါ့”

“လူက ဘယ်လောက်များ ကြီးနေလို့လဲ”

“ကိုယ့်အသက်က (၂၃)၊ Y.I.T Final တက်နေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဇူက အခုမှ (၁၈)ပြည့်မှာ။ First Year distance တက်နေပြီ”

“ဘာ Major လဲ”

“E...”

“ဒါဆို နံတာပေါ့”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရယ်ဖြစ်လေ၏။ ရပ်ကွက်ဈေးကလေးကို ဆယ်မိနစ်ကျော်ကျော်လေးသာ မောင်းပြီးရောက်လာတာမို့ အချိန် သက်သာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ ကားပေါ်မှဆင်းစဉ် ‘ကျေးဇူး နော်’ဟု ခပ်တိုးတိုးအပြောကို သူက ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက် လေ၏။

ဝူးခနဲမောင်းထွက်သွားသည့်ကားနောက်မီးနီလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်တဲ့ အင်မတန် ခန့်ထည်တဲ့အမည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အမျိုးသားတစ်ဦးပါ လား။

အခန်း (၁၁)

“ကိုယ့်ညီမလေးလေ၊ မိုးမြင့်မိရဲတဲ့။ မင်းထက် (၂)နှစ်
ကြီးတယ်”

“ဒါဆို မမလည်း Final တက်နေပြီပေါ့နော်”

ဘက်တံကို လှည့်ပတ်ဆော့လိုက်ရင်း မိုးမြင့်မိရဲ ပြုံး
လိုက်လေ၏။ လှတာပါပဲ။ အစ်ကိုရော ညီမပါ လှကြတာအမှန်။
ပြီးပြည့်စုံတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မွေးဖွားလာကြသူတွေမို့ အကျည်း
တန်ခြင်းဆိုတာ အလျှင်းမရှိပါလေ။

“မရောက်သေးဘူး”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မိုးက MC တက်နေတာလေ ကလေးရဲ့။ မင်း ဗေဒင် မှားသွားပြီ”

“ဟင်... အားနာလိုက်တာ”

သံဇကကွက်ကိုကိုင်ရင်း အားနာစကားဆိုတော့ တစ် ဖက်ခြံထဲမှ မောင်နှမရယ်သံက ခပ်သဲ့သဲ့။ ဇူက ဒီဘက်မှာ စာ ကျက်နေတုန်း သူတို့မောင်နှမက ခြံထဲမှာ ကြက်တောင်ရိုက်နေ ကြတာလေ။ တကယ်တော့ ဇူထိုင်နေကျ နေရာကွက်လုပ်လေး က အရိပ်အုပ်အုပ်လေးမို့ ရုတ်တရက် (ဟိုဘက်ခြံက) မမြင်နိုင် ပါ။ သို့သော် ဇူကို တစေ့တစောင်း လှမ်းကြည့်နေသည့်သူက မြင်ကိုမြင်လိုက်တာလေ။

“ကိုယ်တို့စကားလာပြောတာနဲ့ မင်း စာကျက်ပျက်သွား ပြီ။ ဘာတွေကျက်နေတာလဲ”

“စာ”

“ဘာစာလဲ၊ စာကလေးလား၊ စာဘုန်းကြီးလား”

“ဟုတ်ဘူး... စာကိုရင်”

မိုးမြင့်မိုရ် ခစ်ခနဲရယ်ပြန်လေ၏။ ဇူနှင့်သူက အတော် ပင် ရင်းနှီးနေပြီမို့ အားမနာစတမ်း ပြန်နောက်တတ်နေပြီလေ။ မမလည်း သဘောထားပြည့်ပုံပါပဲ။

“ရယ်ရတယ်ဟယ်”

“မိုးကို မမလို့ခေါ်ရင် ကိုယ့်ကိုလည်း ကိုကိုလို့ခေါ်သင့် တာပေါ့ ချာတိတ်ရဲ့”

နှုတ်ဆိတ်သွားပါ၏။ အိမ်ကအစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့တင် လက်လန်နေတာ နောက်ထပ် အစ်ကိုထပ်ရဦးမှာကိုး။

“ဈေးကလည်း ကိုင်ပါ။ ဘာလဲ... မခေါ်နိုင်ဘူးပေါ့ လေ။ မင်းအစ်ကိုတွေ ဆူမှာစိုးလို့လား”

“အဲဒီ (၂၁၉) နှစ်ခြမ်းကွဲအစ်ကိုတွေကိုများ မကြောက် ပေါင်”

“ဘာလဲ (၂၁၉)နဲ့ နှစ်ခြမ်းကွဲဆိုတာ”

“(၂၁၉)ဆိုတာ (၁၀၉/၁၁၀)အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိကို ပေါင်းခေါ်တာလေ။ နှစ်ခြမ်းကွဲဆိုတာက နှစ်ဝမ်းကွဲလို့မပြောချင် တာနဲ့ တမင်ပြောလိုက်တာ”

“မှတ်သားစရာပါပဲ မဇ္ဈရယ်၊ သူပြောမှပဲ ဒီနံပါတ်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းကြားဖူးတယ်၊ တကယ်ပဲ။ ကိုကိုနဲ့ တော်တော် လေး ခင်နေပြီပေါ့လေ။ ဘယ်တုန်းကတည်းက ရင်းနှီးနေတာ လဲ”

ဇူက ချက်ချင်းမဖြေဘဲ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်စဉ် သူ့က

မျက်ခုံးပင့်ပြကာ အချက်ပြလေ၏။ ပုံစံက သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြော ပြမယ်ပေါ့လေ။

“ကိုကိုတို့ ဒီကိုစပြောင်းတဲ့နေ့ကတည်းကပဲ မိုးရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ မိုးတို့ဒီကိုရောက်တာ ခြောက်လကျော် တာတောင်မှ မဉ္ဇူနဲ့တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။ ဘယ်လိုများ ပုန်းနေ သလဲ”

“ပုန်းနေတာမဟုတ်ဘူး မိုးရေ၊ ဒီနေရာလေးမှာ သူ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက် လာလှတာကိုး”

“အဲဒါ အိမ်ထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မျက်နှာငယ်ရပါလားနော်။ ဇူက ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုစား ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲဆိုတာကို ဒီလမ်းထဲကလူတိုင်း နီးပါး သိနေပြီးသားပါ။ သူလည်းသိနေမှာမို့ နှုတ်က ဖွင့်မပြော ချင်တာအမှန်ပါလေ။

ဇူ အပြောခက်နေတာကို သူက ရိပ်မိလေ၏။ အနေ ခက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာထင်ပါရဲ့။ အမှိုက်ထုပ်တွေနဲ့ လမ်းထိပ်ကို သွားပစ်ရတဲ့ကောင်မလေးကို သူ အထင်မသေး သလိုမျိုး သူ့ညီမလေးလည်း ရှိနေပါစေလား။

“မဉ္ဇူက ပင်ပန်းရှာတယ် မိုးရဲ့။ တစ်နေ့လုံး တကုပ်

ကုပ်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတာမျိုး။ မိုးလင်းရင် ချက်ပြုတ်ပြီး လျှော် ဖွပ်ပြီးပြီ။ သူ အဝတ်လှန်းနေရင် အဲဒါ မနက်ဆယ်နာရီပဲ”

“ဟယ်”

“ညနေ အမှိုက်သွားမပစ်ခင် အဝတ်ရုပ်ရင် အဲဒါ ညနေ ငါးနာရီ ထိုးပြီ”

အလို! ဇူ အလုပ်လုပ်နေတာကို သူ့ဘယ်လိုများ မြင် နေသိနေပါလိမ့်။ ဇူတို့ခြံနစ်ခြံကြားမှာ အုတ်တံတိုင်းတစ်ဝက် သံ ကောတစ်ဝက် ကာထားတာမို့ ဒီဘက်ခြံမှာ ဇူဘာလုပ်နေသလဲ ဆိုတာကို ဟိုဘက်ကနေ မြင်မှာအမှန်ပါပဲ။ ဇူကဖြင့် သတိပင် မထားမိဘဲ တစ်နေ့တာလှုပ်ရှားနေတာမဟုတ်လား။

အစ်ကိုနှစ်ယောက် သူတို့ခြံကို မကြာခဏလှမ်းကြည့် နေကျကလည်း ကြာတော့ ရိုသွားပုံပါ။ ခုတော့လည်း ဒုံရင်းက ဒုံရင်း၊ အပြင်ကို ဒိုးနေကြတော့ ဇူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ လေ။

“အခုရော ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“စာကျက်ပြီးပြီမို့ ခြံထဲမှာ တံမြက်စည်းလဲ့မလို့ပါ မမ”

“ဒါဖြင့် နားချိန်ရော ရှိသေးရဲ့လား မဉ္ဇူရယ်”

“နားချိန်ကတော့ ရှိပါတယ် မမရဲ့။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်

ဘိယာမူးပြီး မရစ်တဲ့နေ့ဆိုရင်တော့ စောစောအိပ်ရပါတယ်”

“ဟယ်!...”

မိုးမြင့်မိုရ်က စကားပင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဇူကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေပါတယ်။ ဇူက အတော်လေး သနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးဖြစ်နေပြီလား။ ဘဝမှာ ဇူထက် ပိုဆင်းရဲ ပိုဒုက္ခများတဲ့ကလေးတွေကတော့ အတော်များများရှိနေမည်သာ။ သို့သော် အရွယ်ရောက်ချိန်မှာ သူတစ်ပါးကိုကိုင်နေရသည့်ဇူအတွက် ကတော့ သနားစရာဖြစ်နေမှာအမှန်ပါလေ။

“အစ်ကိုတွေက ရိုက်လားပုတ်လားရှိသေးလားဟင်”

“ရှိတာပေါ့၊ ဟိုနေ့က အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဘာခိုင်းတာလဲမသိ၊ မညူက အဝတ်လှန်းနေတုန်း လာလုပ်မပေးလို့ဆိုပြီး ခေါင်းကိုထုလိုက်တာ ကိုယ်တွေ့လိုက်တယ်”

ဒါလည်း သိလိုက်တာပဲလား။ ဇူကို သူတစုတစောင်း ကြည့်နေတတ်တာတော့ အသိသာကြီးပါပဲ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ကရုဏာသက်မျက်ဝန်းများထဲမှ ဇူအကြည့်လွှဲလိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး ဇူကိုသနားတာမျိုးကို မလိုလားပါချေ။

“အဒေါ်နဲ့ဦးလေးကရော မညူကိုချစ်ကြရဲ့လားဟင်”

“ဒီလိုပါပဲ”

ဖြေသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပါပဲ။ ဇူဘဝက ခွေးဝင်စားလို ဖြစ်နေတာလေ။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ဆိုတာ လိုချင်လို့ မွေးတာမျိုး၊ ချစ်လို့မွေးတာမျိုးရှိမှသာ အဲဒီတိရစ္ဆာန်လေးဘဝက နေပျော်စရာ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မလွဲသာလို့ သနားပြီးမွေးရတဲ့အကောင်လေးကိုတော့ မကျွေးဖြစ်လို့ကျွေးရတဲ့ စေတနာ(အနည်းအပါး)သာ ရှိမှာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဇူဘဝကလည်း ဒီလိုမျိုး ခွေးဝင်စားတိရစ္ဆာန်လိုပဲ ဖြစ်နေမှာပါပဲ။

“နေလို့ရော ပျော်ရဲ့လားဟယ်”

“တော်ရာမှာနေရလို့ပါ မမရယ်၊ ပျော်အောင်နေရတာပေါ့”

“တခြားဆွေမျိုးတွေတာတွေရော မရှိကြတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းခါပြစဉ်မှာ မျက်ရည်ဝဲသွားတာကို အသာပုတ်ခတ် သိမ်းရပါတယ်။ သူ့စိမ်းတွေရှေ့မှာ အားငယ်ပြီး မျက်ရည်မကျလို့ပါ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တွေ့ရတတ်တဲ့အဖေကို ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ အဆင်ပြေပြေ၊ မိသားစုပျော်ရွှင်နေတာကိုမြင်တိုင်း ဖြစ်ရတဲ့ ဒေါသက ရင်ထဲမှာပါပဲ။

ပစ်ထားရက်လေခြင်းဟု ဒေါသထွက်မိပေမယ့် ဇူက

ကိုက ဒီလိုပဲ အထုံပါလာတာဟု ဖြေသိခံရသည်လေ။ ဒီလိုဖြေ ဆည်တတ်အောင်လည်း မေမေက ဇူကိုသင်ပေးခဲ့တာကို။ ဘဝ မှာ ရောင့်ရဲလွယ်တတ်အောင် သင်ခဲ့ရပေမယ့် လူလူသူသူနေချင် ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒက လောဘပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုလောဘမျိုး သာ ရှိမထားရင် ဒီဘဝကနေ ဇူ ရုန်းထွက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။

“အန်တီဘက်က တော်တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်”

“ဒါဆို အန်တီကတော့ တူမို့ ချစ်မှာပါ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာက ပိုချစ်တာ။ ဇူ တက်ချင်တဲ့သင် တန်းတွေကို ဘာပဲ ထားပေးတာမမရဲ့။ ကြီးကြီးကတော့ သား အရင်းတွေပဲ ပိုချစ်တာပေါ့”

“အလိုလိုက်ပုံလည်း ရတယ်နော်။ ကိုယ်ကြည့်ရတာ ကတော့ နည်းနည်းဆိုးမယ်ထင်တာပဲ။ ဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ‘အတွင်းမီး အပြင်မရောက် စေနဲ့’ ဆိုရိုးစကားကိုများ ဇူဖောက်ဖျက်မိပြီလား။ ကိုယ့်အပူကို လူသိအောင်ပြတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က မျက်မြင် ဖြစ်နေတော့ ခက်သားလား။

“မမတို့ကစားတာ ပျက်သွားပြီ”

“ရပါတယ် မဉ္ဇူရဲ့၊ မမတို့ အားကစားလုပ်တာ အလွန် ဆုံး တစ်နာရီပါ။ ကိုကိုသာ လမ်းမဘက် ထွက်လျှောက်ကျင့်ရိ တာလေ”

“စာမေးပွဲနီးပြီလား”

“ဟုတ်၊ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲ ဖြေရမှာ။ အဲဒါကြောင့် စာ ကျက်နေရတာပေါ့”

“ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်ဖို့စိတ်ကူးထားလဲ ချာတိတ် ရဲ့”

“အခုကြိုးစားနေတယ်လေ”

“အဖြေက တစ်လွဲကြီးကွာ”

“ဪ၊ ကုမ္ပဏီဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာလိုပြော တာပါ”

“မဆိုးဘူး၊ မင်းပုံစံလေးနဲ့ ကုမ္ပဏီ Uniform နဲ့ဆို လိုက်မှာ”

အခုမှ သုံးယောက်သား ပြုံးနိုင်တော့၏။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဇူဘဝက လူကြားထဲ ချပြစရာကောင်းတဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိမဟုတ်တာ ကို။ စိတ်ကိုပေါ့ပေါ့လေးထားပြီး ရင်ပေါ့အောင်နေတတ်ဖို့ ကျင့် ရဦးမှာပါလား။

“အိမ်ထဲချည်း ကုပ်နေတော့ ရည်းစားရှိရဲ့လား”

စတာမှန်းသိပေမယ့် မျက်နှာတော့ ရဲသွားရပါတယ်။ ရင်း နီးသမှုနှင့် မမအမေးကို ပြုံးရုံသာ တုန်ပြန်လိုက်မိပါသည်။ မီးရံ ခန်းမှာသုံးတဲ့ လက်နီးစုတ်က ဘယ်လူရာဝင်ပါ့မလဲ မမရယ်။

“အံ့မာ! လူကြီးမေးတာကို ပြုံးစိစိနဲ့။ ဒီကောင်မလေး မရိုးတော့ဘူး။ ပြောစမ်း... ရည်းစားဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

“ပေါက်ကရတော့”

“ညာပြီးမယ်မကြုံနဲ့ ပြော...”

“အင်း၊ အနည်းဆုံး ငါးယောက်အထက်တော့ ရှိမယ် ထင်တာပဲ”

“ဘယ်လို”

မျက်လုံးပြုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည့် မျက်ဝန်းနှစ်စုံ ကြောင့် ရယ်ချင်စိတ်ကို ကျိတ်ဖြည်လိုက်ရပါတယ်။ မယ့်ဘူးပေါ့ လေ။ ဟုတ်တာပဲ... ဇူလိုအရောင်မှိုနဲ့နေတဲ့ ကျောက်ခဲလေးကို ဘယ်သူက လှတပတလေးဆိုပြီး ကောက်ယူမှာတဲ့လဲ။ ခက်ပါ ရဲ့။

“အဲဒီလောက်တောင် များတယ်”

“များတာပေါ့”

မမထပ်မေးတာကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ် သူ့မျက်နှာ က ချက်ချင်းတည်သွားလေ၏။ စိတ်ဆိုးတာလား။ ဇူ ဒီလိုပြော တာကို စိတ်ဆိုးခွင့်မျိုး သူ့မှာရှိပါရဲ့လား။ ခက်ပြီကော ကိုဘုန်း မြင့်မိုရ်။

“ရှောင်ကွန်နရီရယ်၊ ဝီယာ့စ် ဘရော့စ်နမ်ရယ်၊ တွိမ် ခရစ်(စ်)ရယ်၊ ဟယ်ရီဆင်ဖွဲ့(ဒ်)ရယ်၊ ရစ်ချတ်ဂီရီရယ်၊ ဂျက်ကီချန်း ရယ်၊ ပြီးတော့ အိန္ဒိယမင်းသား ရှာရွတ်ခန်းတောင်ဆိုတော့ အင်း၊ (ရ)ယောက်ပေါ့”

မမရယ်သံနောက်မှာ သူက မျက်နှာလွှဲ၍ ပြုံးလိုက်လေ ၏။ ညီမလေးကို တွန့်တိုသလိုမျိုးလား။ ဇူက မျှော်လင့်ချက်မထား နိုင်တဲ့ အညတရကောင်မလေးပါကွယ်။

အခန်း (၁၂)

“ဟိ...”

ကားဟွန်းသံကြောင့် လမ်းဘေးကို ကပ်လျှောက်လိုက်
 စဉ် ဇူဘေးနားမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာသည်က ကားနီနီ
 လေ။ အနီရောင်ကို မျက်စိစူးလွန်းလို့ မနစ်မြိုက်သည့်စူသည်
 ပင် ဒီ Colour ကို မျက်စိထဲ စွဲနေသလိုလိုပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“ဟေ့! တစ်ချက်လောက် ငဲ့ကြည့်ပါဦး”

အပြုံးဖြင့် မျက်စောင်းခဲမိ၏။ ကျောင်းသွားမယ့်လူက
 ဘာလို့ ကျောင်းကိုမြန်မြန်မသွားဘဲ လူကိုလိုက်စနေတာလဲ။
 ကေသရီတို့သာတွေ့ရင် သူ့ကိုအပြိုင်ပိုးကြမှာအမှန်။ ကျောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

မတူလို့ ကျေးဇူးကမ္ဘာပါ ကိုကို။

“နာမည်လေး ခေါ်ပါဦးလား”

“ကိုကိုနော်၊ လိုက်မစနဲ့”

ကားကလေးက ရပ်သွားလေပြီ။ အပြီးဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်ကိုကို Style က Model Boy တွေ Actor တွေလို ခန့်ငြားလွန်းပါတိ။

“စာမေးပွဲသွားပြေမလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ”

“ဘာနေပါစေလဲ ချာတိတ်ရဲ့”

“အကျင့်ပါသွားမှာစိုးလို့ပါကိုကို၊ မြေပေါ်မှာနင်းတဲ့ ခြေထောက်အတွက် အကာအကွယ်ဖိနပ်ရှိနေတာပဲ။ လမ်းလျှောက် ဖို့ခြေထောက်ပါရင် ဇူအတွက် ပြည့်စုံပြီသားပါ”

“E-major ကျောင်းသူမို့လို့ပဲနော်။ မြန်မာစာ ပြောင်းယူပါလား”

စကားတတ်တာကိုရဲ့ပြီမို့ ပြုံးလိုက်မိပြန်၏။ ဒီကားလေးကို မကြာခဏစီးမှန်း လူတွေတွေ့ရင် ကိုကိုအိမ်မှာ ပြဿနာဖြစ်

နိုင်တယ်လေ။ ခြံနှစ်ခြံကပ်နေပေမယ့် ဇူနဲ့ကိုကိုတို့ကြားမှာ ပကာသနဆိုတဲ့တံတိုင်းကြီးက ကာဆီးခြားနားထားမှန်း ဇူ သိထားလို့ပါလေ။

“လာပါ၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ပို့ပေးချင်တဲ့လူကတောင် ခဿယလုပ်နေရပါလားနော်”

“အားနာလို့ပါလို့ဆိုနေမှ”

“ဒီလူနဲ့ဒီလူ ပြောစရာလား”

“မမရော”

“သူ့ကားနဲ့သူ လစ်သွားပြီ၊ အစောကြီး”

“ကိုကိုနောက်ကျနေမှာစိုးလို့ မလိုက်တော့ဘူးလေ နော်”

“ဪ၊ ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်နေတာကို အရိပ်ပြလို့မရပါလား”

ပြောစရာရှိလို့တဲ့။ ရင်ထိတ်သွားသော်ငြား ဇူကိုယ်ဇူရယ်ချင်မိသွားရပါတယ်။ ဓူဝံကြယ်ကို လှမ်းဆွတ်ယူချင်ရင် အဲဒါ ရူးနေလို့ပေါ့။ ဇူက အရူးမှမဟုတ်ဘဲ။ သို့သော် ကြွေကျလာရင်တော့ ခပ်မြန်မြန်လေး လှမ်းဆုပ်ဖမ်းယူမည်သာ။ လူ့သဘာဝအတိုင်းပေါ့လေ။

“တကယ်ပြောစရာရှိလို့လား”

“လူကြီးဆိုတာ ဘယ်တော့မှမလိမ်ဘူး ချာတိတ်ရဲ့”

“ဆိုခဲစေ မြစေပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့”

ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး သူ့ကားပေါ်ကို တက်လိုက်မိပါ၏။ ကိုကိုတို့မောင်နှမကတော့ အဆင့်အတန်းမရှိဘဲတာ သိပေမယ့် မိဘတွေကတော့ ဘယ်လိုစိတ်ထားရှိမလဲဆိုတာကို ဇူ မသိပါချေ။ အိုလေ၊ ဒီမိဘတွေရဲ့ဗီဇမျိုးဆက်ပဲဟာ။ မိဘတွေနဲ့တူလို့ ဒီလိုသားသမီးမျိုး ရတာပဲလေ။

“ဘယ်နှဘာသာ ကျွန်သေးလဲ”

“No! ဒီဘာသာက နောက်ဆုံးပဲ”

“ဪ”

“ပြောစရာရှိလို့ဆို”

“အင်း၊ ညကျမှပဲ ပြောပါတော့မယ်”

“Lier...”

“ကြည့်၊ လူကြီးကို အဲဒီလိုပြောရလား”

“ပြောမှာပေါ့၊ ကိုကိုပဲ ပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ဇူကို ကားပေါ်တင်လာတာလေ။ အဲဒါညာတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“စိတ်ကလည်း လက်တစ်ဆစ်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဇူက Yes or No ဆိုပြီး တိကျတာမျိုး ပဲ ကြိုက်တာ။ ဖြစ်နိုင်ခြေဆိုတဲ့ May be ဆိုတာမျိုးကို မုန်းတယ်ရှင်”

ကိုကိုက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ပြောတဲ့အတိုင်း ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ရတာမျိုးမဟုတ်လား။ ဒီလိုတုံ့ဆိုင်းတွေဝေတတ်တာမျိုးကိုတော့ ဇူမနှစ်သက်ပါ။ တဆိတ်! ဇူစိတ်ကိုက ယောက်ျားဆန်နေတာမျိုးလည်း ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဒါက စိတ်ကောက်တာပေါ့လေ”

“မကောက်ပါဘူး၊ ဇူကို မိန်းကလေးဆိုပြီး ချွဲနဲ့စိတ်ကောက်တတ်တယ်မထင်ပါနဲ့ ကိုကိုရဲ့။ မေမေ့ကျော်ဆိုတာ အမာစားလေးရှင်။ ကဲ၊ လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ”

ကိုကိုဖွင့်မပေးခင် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပါ၏။ အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားဆိုတာကို ကိုကိုက ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ ဇူက ကစားစရာလေး မဟုတ်ပါဘူးကိုကို။ ကိုကိုတို့လက်ထဲလှည့်ပတ်ဆော့ကစားလေ့ရှိတဲ့ ဘက်တံလေးလိုမျိုး လူကို မလှည့်စားချင်ပါနဲ့။ အဝေးကိုလွှင့်ရိုက်ခံရတဲ့ကြက်တောင်လေးလိုလည်း မနာ

ကျင်ပါရစေနဲ့လားရှင်။

စာမေးပွဲကို ကောင်းမွန်စွာ ပြေနိုင်ပါ၏။ နောက်ထပ် နှစ်နှစ်ကို အားခဲတက်ရဦးမှာလေ။ ဒီကြားထဲ အောင်မြင်ကျွမ်း ကျင်အောင် တက်နေရသည့်သင်တန်းတွေကလည်း အများသာ။ ဘွဲ့ရပြီးတာနှင့် အလုပ်ဝင်ရင် ဘာဘုန်းကြီးကြီးထံ ခွင့်တောင်း ပြီး ဒီအရိပ်အောက်က ခွာဖို့ကိုလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ထား တာပါလေ။

ရှုကတော့ ‘တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ရွှေမလဲ’ဆိုတာ ထက် ‘ဒီနေ့ ပုဂံကိုရောက်ရမယ်’ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးပေးပြင်ခဲ့ဆောင် ပုဒ်အတိုင်း ဘာမဆို ရဲရဲရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ကျင့်ရှိခဲ့ပါ၏။ ‘မြေ’ ဆိုတာ လူနင်းခံဘဝဖြစ်ပေမယ့် ဒီမြေကပဲ လူတွေကို ရပ်တည် ရှင်သန်စေနိုင်အောင် အကျိုးပြုနေတာပဲမဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ လူထဲက လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တန်ဖိုးရှိသင့်တာအမှန်ပါလေ။

“အပြင်ဆောင် ရှာတွေ့ထားပြီ”

“နင်တို့အခုနေတဲ့အဆောင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူအရမ်းများလို့ဟဲ့၊ လူနည်းနည်းနဲ့ စည်းကမ်းသိပ် မကြပ်တဲ့ အပြင်ဆောင်မျိုး ငါရှာတွေ့ထားပြီ”

“မကေ၊ နီနီလည်း လိုက်မှာနော်”

“ဪ၊ အေးပါဟဲ့၊ တကတည်း တစ်မြို့တည်းအတူ နေလာတဲ့နင်ကို ငါချန်ခဲ့ပါ့မလား။ မဉ္ဇူကပါ နေချင်တယ်ဆိုလို့ ပြောနေတာ”

“ပြောင်းတာတော့ ပြောင်းမှာပေါ့ ကေ... ဒါပေမဲ့ ဇူ အတွက် အလုပ်ကောင်းကောင်းရှိဖို့က ပိုအရေးကြီးနေတယ်။ ဒါမှအဆင်ပြေမှာ”

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့လည်း ကြိုးစားနေရတာပဲ။ ဒီ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းနဲ့ နှစ်ပါးသွားနေလို့ကတော့ ဘာ Power ဝှ မြင့်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

ကေသနီအပြောကို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံမိ၏။ နယ် ကရောက်လာတဲ့ ဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကတောင် ဇူထက် သာနေတာလေ။ ဇူကမှ ကပ်ပါးကောင် ဝင်ကစွပ်ကောင်ဘဝနဲ့ သူများကို မှီခိုနေရတဲ့လူ။ ဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကတောင် အလုပ်ရှိနေသေးတာကိုး။

“အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့မှာ ဆုံကြမယ်”

“OK!...”

“အဆောင်ပြောင်းလို့ရရင် နင်တို့နှစ်ယောက် ပြောင်း နှင်ကြပါ ကေ။ ဇူ နောက်မှပြောင်းလာခဲ့ပါ့မယ်”

“ပြီးရော”

ကားဂိတ်မှာ စီးရသည့်ကားမတူတာကြောင့် လက်ပြလမ်းခွဲခဲ့ပါ၏။ ခြေဖဝါးက အရှေ့ကိုလှည့်ပြီးသားမို့ အရှေ့ကိုပဲ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းရမှာမဟုတ်လား။ လမ်းရှိသရွေ့ လျှောက်ပေဦးတော့ မေမညူကျော်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တအောင့်နားပြီး အိမ်အလုပ်တွေကို ဆက်တိုက်လုပ်ရပါ၏။ သင်တန်းတစ်ခုပြီးပြီမို့ နောက်သင်တန်းတစ်ခု ထပ်တက်ရန် စုဘူးဖောက်စဉ်းမှာပါလား။ ရသမျှ မုန့်ဖိုးကို အပိုအလှုံ့မသုံးဘဲ ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်စုဆောင်းထားခဲ့သည့်စုဘူးလေးကို ရင်မှာပိုက်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

‘ကြွေးရှိရင် အိပ်မပျော်’တဲ့။ ဇူမှာတင်နေတာက ကြီးကြီးတို့ရဲ့ကျေးဇူးကြွေးပါပဲ။ ဘာဘကတော့ ‘ဘာမှပြန်မလိုချင်ဘူး။ သမီးပြုစုချက်ပြုတ်ကျွေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ဟု ပြောဖူးတာမို့ အသက်ရှူချောင်ရတာပင်။

ညနေစာချက်ပြုတ်ပြီးတော့ နေက အတော်ပင် စောင်းနေလေပြီ။ ခြံထဲမှာ အမှိုက်တွေ(သစ်ရွက်ခြောက်တွေ) ပွနေပြီမို့ လှည်းကျင်းမီးရှိရန် အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့ပါ၏။ တကယ်ဆို ဒီအလုပ်

က ယောက်ျားလေးတွေအလုပ်မဟုတ်လား။ အိမ်ခေါင်မိုးကို သစ်ကိုင်းလာငြိတာကိုတောင် ဇူပဲ လေ့ကားဖြင့် ထောင်တက်ခုတ်ရတာမို့ ဒီအစ်ကိုနစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကင်းမှုကိုတော့ ထည့်ပြောဖို့မရှိတော့ပါလေ။

“ဇွတ်! ဇွတ်!”

တစ်ဖက်ခြံမှ အသံတီးတိုးကြောင့် တံမြက်စည်းလှည်းနေရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သံကောခြံစည်းရိုးမှာ ရပ်နေရင်း လှမ်းခေါ်နေသည့်သူ့ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိသည်။ အမြင်ကပ်စရာကြီးနော်၊ လူကို နာမည်မခေါ်ဘဲ ဒီလိုခေါ်ရတယ်လို့။

“ချာတိတ်၊ ခဏ”

“မလာပါဘူး”

“ဟောဗျာ! ပေးစရာရှိလို့ ခေါ်နေတဲ့ဟာကို။ လာပါ”

“ဘာလဲ၊ ညာဦးမလို့လား။ ဇူက တစ်ခါပဲ အညာခံမှာနော်။ နောက်တစ်ခါမရဘူး”

“ဪ၊ တကယ်ပါဆို”

တိုက်နံရံမှာ အုန်းလက်တံမြက်စည်းရှည်ကို မှီထောင်လိုက်ပြီး အိမ်ဘေးကို လျှောက်လိုက်ရပါ၏။ ဒီတစ်ခါညာလို့ကတော့ ကိုကိုကို လုံးဝစကားမပြောတော့ပါလေ။

“ဘာလဲ”

“ရော့”

သူကမ်းပေးလိုက်သည့် နင်းဆီပွင့်နီနီရဲရဲလေးကိုကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒါက ဘာ Style ပါလိမ့်။ တခြားကောင်မလေးမျိုးကို ဒီလိုပေးရင်တော့ မည်သို့ဖြစ်မည်မသိပါ။ ဇူကတော့ ပန်းမကြိုက်သည့်သူမို့ ရယ်ချင်လိုက်တာမပြောပါနှင့်။

“အဲဒါဘာလဲ”

“စကားပြောတဲ့ Rose လေ”

“ဟာဟာ! ဦးပြန်ပြီ တစ်ခါ၊ စကားပြောတတ်တဲ့ပန်းရယ်လို့ ဇူဖြင့် တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပေါင်”

“မယုံရင် ယူကြည့်လိုက်ပါ ရှာတိတ်ရဲ့”

“ဘာလို့ယူရမှာလဲ၊ ကိုကိုက ကြောင်တယ်ကွာ”

“ဟောဗျာ၊ ဘာကိုကြောင်ရမှာလဲ”

“ဇူကမှ ပန်းမကြိုက်တာ၊ ပန်းမကြိုက်တဲ့လူကို ပန်းလာပေးတာလောက် ကြောင်တဲ့အလုပ်မျိုး ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ ပြော”

ဇူ မေးဆတ်ပြောတာကို သူက အပြုံးဖြင့် တုန့်ပြန်လေ၏။ နေဦး... ပန်းပေးတယ်ဆိုတာ အရှုံးပေးတောင်းပန်တာပေါ့။ ဒါဖြင့် မနက်က ဇူစိတ်ကောက်သွားတာလို့ယူဆပြီး သူ ပန်းပေး

တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။

“မသနားဘူးလား”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ကိုကိုကိုလား။ ဝေးပါသေး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းလေးကို”

“ကဲပါလေ၊ ဇူမှာလည်း လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိနေသေးတာမို့ ယူဆိုရင်လည်း ယူလိုက်ပါမယ်။ ဒါမှပဲ ကိစ္စပြတ်မှာကိုး။ လေး...”

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖုန်ခါသလို ရိုက်သန့်လိုက်ပြီးမှ သူကမ်းပေးနေသည့် တစ်ပွင့်တည်းသောနင်းဆီနီလေးကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် သူက ဇူလက်လေးကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

“ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ် ချာတိတ်”

“ရှင်!...”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာပြီဆိုမှ အခုလိုဖွင့်ပြောရတာပါ”

ဆည်းဆာနေက ပိုပြီးများ လင်းနေသည့်နှယ်။ ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာကလည်း ပရမ်းပတာပါပဲ။ ကြည့်ပါဦး... နင်းဆီတစ်ခက်ပေးရင်း လက်ဆွဲပြီး ရည်းစားစကားအပြောခံရတာမျိုး ကြိုးကြပါရဲ့လား။ ဇူကတော့ တကယ်ကြုံခဲ့ရတာလေ။

အခန်း (၁၃)

‘အချစ်က လူကိုရှင်သန်စေသလို သေလည်းသေစေနိုင်လေ၏’ တဲ့။ ထိုစာသားကို ဇူ တကယ်မယုံကြည်ခဲ့ပါလေ။ ကိုကိုထံမှ ချစ်စကားပြောအပြီးမှာ ရှက်ရှက်နှင့်ရှောင်နေခဲ့တာ အတော်ကြာလေ၏။ အောင်စာရင်းသွားကြည့်သည့်နေ့မှာတော့ ဇူ ရှောင်၍မရခဲ့ပါ။

(၁၃)နှစ်အရွယ် ငယ်နတ်နုလုံသားနဲ့ မရင်ကျက် မတည့် ငြိမ့်သည့် ချစ်ခြင်းကွန်ယက်ထဲမှာ ဇူ နှစ်မြှုပ်ခဲ့ရတာအမှန်ပါလေ။ ညဘက် လူ့ခြေတိတ်ချိန် ခြံစည်းရိုးနားရပ်ပြီး လက်ဆုပ်ကိုင် စကားပြောရတာလောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတာမျိုး မရှိတော့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သင်တန်းသွားတက်တဲ့နေ့၊ လမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်စောင့်
ခေါ်ပြီး တစ်ဆိုင်ဆိုင် သွားရတာလောက် ပျော်စရာကောင်းခဲ့တာ
လည်း အမှန်ပါပဲ။ သူ့လက်မောင်းကိုမှီထိုင်ရင်း သူ့ကိုယ်သင်း
ရနံ့ကို ရှူခွင့်ရခဲ့တာလောက် ဂုဏ်ပြည့်စုံတာမျိုး တစ်ခါမှမရှိခဲ့။

ရှူးတယ်လို့ပဲဆိုဆို၊ တကယ့်ကို ရှူးမိုက်မိုက်ဆုံးဖြတ်
ချက်နဲ့အတူ စိတ်ကိုအလိုလိုက်ပြီး စိတ်ဦးဆောင်ရာနောက်ကို
ပဲ အလိုက်သင့်နေမိတာလေ။ ‘ကလေးကို သနားစိတ်နဲ့ ဖြတ်နီး
ခဲ့မိတာ’တဲ့။ အဘယ်မျှ နားဝင်ချိုမြိန်တဲ့စကားပါလဲ။

ကိုကို Field ဆင်းချိန်မျိုး ကားနဲ့ထွက်စဉ်မှာ အိမ်ရှေ့
မှာ (အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ) ယောင်လည်လည်ရပ်စောင့်ပြီး လက်
ပြန့်တံဆက်ရတာလောက် ရင်ခုန်ဖွယ်ရာကောင်းတာမရှိခဲ့။ တကယ်
ပါ၊ မရင့်ကျက်သေးတဲ့စိတ်နဲ့ ဇူမုက်စိမှာ အမှောင်ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့
မြူကန့်လန့်ကာက ဖုံးလွှမ်းကာဆီးနေခဲ့တာလေ။

‘စည်း’ဆိုတာမျိုးကိုတောင် မေ့မေ့လျော့လျော့ဖြစ်နေ
ခဲ့တာအမှန်။ အနိမ့်တွေ အမြင့်တွေဆိုတာကိုရော၊ အဆင့်အတန်း
အလွှာဆိုတာကိုပါ သတိမရနိုင်တဲ့အထိ ဇူ မိုက်မဲနေခဲ့တာ မယုံ
နိုင်စရာပါပဲ။ သို့သော် အဲဒီအပျော်တို့က တာရှည်မခံခဲ့ပါချေ။

“သမီး မဉ္ဇူ”

“ရှင်၊ ကြီးကြီး”

“ပြောစရာရှိတယ်၊ လာဦး”

ညစာစားအပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်ဆေးပြီး မှောက်
နေချိန်မှာ ကြီးကြီးခေါ်လိုက်တာပင်။ ခါတိုင်းလိုပဲ နှိပ်နယ်ခိုင်း
မည်ထင်ပြီး ရေစိုလက်တို့ကို သေချာသုတ်သင်ကာ အိမ်ရှေ့ဝဉ်
ခန်းထဲကို ထွက်လာခဲ့ရ၏။

“ထိုင်”

ကြီးကြီးရှေ့ ဆက်တံမှာ အသာထိုင်လိုက်ရပါသည်။
အိပ်ခန်းထဲမခေါ်ဘဲ ဒီကိုခေါ်လာတာဆိုတော့ တကယ်ပဲ ပြော
စရာရှိလို့ပေါ့။ ဘာပြောမှာပါလိမ့်။

“သမီးအသက် အနာယနနှစ်လဲ”

“(၁၉)နှစ်ပါ”

“ပညာပြည့်စုံပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ရည်မှန်းချက် ထားထားတာပါ
ပြည့်ပြီလား”

နှုတ်ဆိတ်သွားမိပါ၏။ မေးခွန်းက အဘယ်မျှ ထိမိပါ
သလဲ။ ဇူကိုအိပ်မက်မက်နေရင်း လန့်နိုးသွားစေသလိုမျိုးပဲ တွန့်

ခနဲဖြစ်သွားရသည်အထိ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရတာပါလေ။

“မေးရင်ပြေလေ”

“မရှိသေးပါဘူး ကြီးကြီး”

ကြီးကြီး၏သက်ပြင်းချသံက ဇူရင်ကို အပူဟပ်လိုက်သည့်နယ်ပင်။ ဘုရားဓရ! ဇူကိုများ... ဇူကိုများ ဒီအိမ်က နှင်တော့မလို့လား။ ရည်မှန်းချက်မပြည့်နိုင်သေးခင် ဒီအိမ်က မစွန့်ခွာပါရစေနဲ့ဦး။

“သမီး ဒီအိမ်ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ရောက်လာရသလဲဆိုတာကိုရော မှတ်မိသေးရဲ့လား မဉ္ဇူ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါတယ် ကြီးကြီး”

“အေး၊ ကြီးကြီးတို့မိသားစုကလည်း သိပ်ကြီးကုံလုံပြည့်စုံနေတဲ့အဆင့်မျိုးမဟုတ်ဘူးကွယ့်။ နင့်အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့စရိုက်ကိုလည်း သမီးအသိပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့စားဝတ်နေရေးစရိတ်ဆိုတာ အတော်ကြီးတဲ့ကိစ္စကွယ့်”

သေချာပြီ... ဒါ ဇူကို ဒီကနေ ခွာတော့ဆိုတဲ့စကားအတွက် နိဒါန်းပျိုးတာပဲမဟုတ်လား။ အချိန်မီအောင် ပြင်ဆင်

နိုင်ခြင်းမရှိသေးတဲ့ လိုအပ်နေသူကို ဖေးကူပေးနိုင်မယ့် လက်ပိုင်ရှင်က ဘယ်မှာလဲကွယ်။

“ဆွေမျိုးတော်စပ်တယ်ဆိုတာထက် အိမ်မဲ့နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို စေတနာထားပြီး ကြီးကြီးတို့စောင့်ရှောက်ခဲ့တာကို သမီးနားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ် ကြီးကြီး”

“အေး၊ သမီးဟာ ကြီးကြီးရဲ့သားတွေထက် လိမ္မာပါးနပ်ပြီး ဉာဏ်ရည်လည်း ထက်တာကို ကြီးကြီးရော ဘာဘဲသိထားတာကွယ့်။ ဒီလိုစိတ်မျိုးထားနိုင်တဲ့ကလေးက လူကြီးတွေမနှစ်သက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲ”

“ရှင်!”

ခေါင်းနားပန်းကြီးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ ဝန်းကျင်မသိမမြင်အောင် ပုံမှန်မရှိသလို သိသိလုပ်လုပ်လေး နေတတ်ခဲ့ပါလျက် ယခုတော့ ဇူတို့ကိစ္စကို ကြီးကြီးက သိနေသတဲ့လေ။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အိမ်ကထွက်၊ မိုးချုပ်မှပြန်လာလေ့ရှိတဲ့လူကြီးတွေ ဒီကိစ္စကို မည်သို့မည်ပုံ သိသွားကြလေသလဲ။ နှင်တို့သေပြီ မေမဉ္ဇူကျော်။

“ဒီနေ့ ကြီးကြီးရဲ့ဆိုင်ကို မခင်မေ လာသွားတယ်။ မခင်

မေဆိုတာ ဟိုဘက်ခြံကိုပြောင်းလာတဲ့ ကိုမြင့်မိုင့်ရဲ့ဇနီးပဲ မဉ္ဇူ”

ခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်မိ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကို။ လူကြီးတွေသိကုန်ကြပြီမို့ ခုဆို ကိုကိုလည်း အဆူခံနေရလောက် ရောပေါ့။ ပညာမပြည့်စုံသေးတဲ့ကောင်မလေးနဲ့မှ ကြိုက်ရလေ ခြင်းဆိုပြီး တမျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံနေ ရပြီလား။ ဇူကိုက မှားခဲ့တာပါကွယ်။ မမိတဲ့ပန်းကို တုံးချပြီး လှမ်းခြုံရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို သိနေပါလျက်နဲ့ ရင်ခုန်သံ စည်းချက်နောက်ကို အလိုက်သင့် စီးမျော ကခုန်ခဲ့မိတာလေ။

“သမီးကို ကြီးမေတို့နဲ့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံတော်စပ်လဲဆို ပြီး ရာဝတ်စုံစမ်းတော့တာပဲ။ ကံသုံးပါးကို အလေးထားတတ် တဲ့ကြီးမေအတွက် လိမ်ညာစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိမှန်း သမီး နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

ခေါင်းကိုအသာညှိတ်လိုက်မိ၏။ မလွယ်ကူမှန်သိနေပါ လျက် စိတ်အလိုလိုက်မိတာ ဇူအပြစ်ပဲလားဟင်။ ‘ဘယ်သူမပြု မိမိမူ’ လို့ဆိုရိုးရှိနေပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ လက်ကမ်းကြိုခဲ့တဲ့ သူ့မှာလည်း ဘယ်အပြစ်ကင်းစင်ပါ့မလဲ။ သူကြီးဆွေလို့ ထက ခဲ့ရတဲ့ယမင်းရှုပ်လေးနယ်ပါလေ။

“ကြီးမေရဲ့သားတွေဆိုတာ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့

ယောက်ျားလေးမို့ ကြားကောင်းပါတယ်သမီး။ အခု သမီးရဲ့လုပ် ရပ်က ကြီးမေတို့လူကြီးတွေကို အရှက်ရစေတာအမှန်ပဲ”

ခေါင်းကို ပိုငုံ့လိုက်မိပါ၏။ ချစ်တာအပြစ်လား။ ဒီအရွယ် ဒီအသက်နဲ့ တစ်ခါလေးလောက်တော့ ချစ်ဖူးကြမှာပါလေ။

“ပညာတတ်ဆိုတော့ ပညာသားပါပါ လာအသိပေး တာပေါ့။ ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်ထိန်းဆိုတာ သားသမီးမကောင်း လို့ အပြောခံရတာမျိုးကွယ်။ ဒီတော့ သမီးဆင်ခြင်သင့်ပြီ။ ဒီလို တားလို့မှမရရင် ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ဒီအိမ်မှာနေခွင့်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကို သတိပေးရတာပဲ။ သွားလို့ရပြီ မဉ္ဇူ”

အခန်းကျဉ်းလေးထဲ အပြေးဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ငိုချလိုက် ရမလား... မျက်ရည်နိုင်တဲ့လူကို မျက်ရည်ချလို့လိုက်ပုံက လှ တယ်ကိုကို။ ‘ကျော်’ လို့ချစ်စနိုးခေါ်ပြီး နှစ်သိပ်ပေးလှည့်ပါကွယ်။

‘ဒေါက်’ခနဲ အခန်းထဲရောက်လာသည့်အသံကြောင့် ငုံ ကြည့်လိုက်စဉ် ဓာတ်ခဲသေးသေးလေးနှင့်ရစ်ပတ်ထားသည့်စာ လေးတစ်ရွက်။

ဘာများလဲ... ကောက်ယူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိစဉ် ခပ် သော့သော့ရေးထားသည့် မှင်နက်လေးဖြင့် ကိုကိုလက်ရေး စာ ကြောင်းလေးပါပဲ။

ကျော်

အရေးတကြီးပြောစရာရှိလို့ လမ်းထိပ်အအေးဆိုင်ကို
မနက်ဖြန် မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ထွက်လာပါ။
ကိုယ်စောင့်နေမယ်...

ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးဖျင်တစ်ဖျင်သာ ဖြစ်ပါ
စေလော။ တစ်ညလုံးငုတ်တုပ်နဲ့ မိုးလင်းသွားတယ်ဆိုတာကို
လက်တွေ့သိမှ နားလည်ခဲ့ရတဲ့လူပါပဲ။ နောက်တစ်နေ့ အားလုံး
အပြင်ထွက်သွားကြတော့မှ အိမ်တံခါးပိတ်ကာ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ခုန
လေးကပဲ သူ့ကားနီလေး ထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရလို့ပါ။

အိပ်ရေးပျက်ခဲ့တာမို့ မျက်နှာပေါင်းပေါင်းလေး ချောင်
ပြီး မျက်ကွင်းလည်း ညိုနေပြီ။ ‘ကိုကိုမျောက်ကလေး’ဆိုပြီး
ချစ်စနိုးကျီစယ်လေမလော။ ကမ်းလင့်ခေါ်ပါ ကိုကို။ လက်လှမ်း
မမီတဲ့နေရာမှာ ရှိနေပေမယ့် ကိုကိုရဲ့ကမ်းမယ့်လက်ကိုတော့ ဖု
လိုချင်တာအမှန်ပါပဲ။

သူဌေးရပ်ကွက်အအေးဆိုင်မို့ မှန်များကာထားပြီး လုံ
ခြုံပါ၏။ ကားနီလေးကို ဆိုင်မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ထားတာကို
မြင်တာမို့ ဆိုင်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လျက် ဝင်လိုက်စဉ် ထောင့်စားခွဲ

နားမှာ ထိုင်နေသည့်ကိုကိုက လက်ထောင်ပြုလျက် ခေါ်လေ၏။

“ထိုင်... ဘာသောက်မလဲ”

“ရေ”

သူ လှမ်းမှာလိုက်စဉ် ဇူဇူသို့ ရေခဲရေတစ်ခွက် ရောက်
လာ၏။ ပြင်ပိုးပြင်စဉ်အတိုင်း ပုံမပျက်သည့်ကိုကို Style ကြောင့်
သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်လိုက်မိသည်။ စိတ်ညစ်နေပုံတော့ မပေါက်
ပါလော။

“ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

“ပြောမယ်... ပြောမှာပါ”

သူက စတော်ဘယ်ရီဖန်ခွက်လေးကို မမော့သောက်
ဘဲ လှည့်ပတ်ကစားနေလေ၏။ လှုပ်ရှားနေသည့်စိတ်ကိုပဲ တည်
ငြိမ်အောင် လုပ်နေတာများလော။

“ကိုယ်တို့ အရင်လိုပဲ ပြန်နေကြဖို့ ကျော်”

“ရှင်!”

“ဒီလိုပြောရတာ ကိုယ်အားနာပါတယ်။ ပြီးတော့ မျက်
နှာလည်း ပူတာအမှန်ပဲ”

“ကိုကို”

“ဒါပေမဲ့ ကျော်ကို ကိုယ်တကယ်ချစ်ခဲ့တာကိုတော့ ယုံ

ပေးပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှမဖြစ်တည်ပူးသေးတဲ့ချစ်ခြင်းမျိုး
နဲ့ ကျော့အပေါ်မှာ ချစ်ခဲ့တာပါ ကျော်”

“ကိုကို . . . ကိုကိုမေမေ ဆူလို့လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

ခေါင်းညှိတ်ပုံကလည်း ခပ်မြန်မြန်ပါ။ တကယ်ချစ်ခဲ့
တာပါတဲ့။ ယုံသင့်ပါသလား. . . သူ့ကိုမြင်နေရတာတော့ သိပ်
မလေးနက်သလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပါလေ။ ဘယ်လိုလဲကွယ်။

“ကိုယ်က စမှားခဲ့တာပါလေ”

“ဘယ်လို”

“အချစ်တစ်ခုကိုပဲ ခေါင်းထဲထည့်ခဲ့တာမို့ မေမေ ဆာ
ချာရှင်းပြတော့မှပဲ ကိုယ်နားလည်ခဲ့ရတာ”

အလိုလေး! ချစ်တုန်းကတော့ စိတ်အလိုကျ ချစ်မိခဲ့ပြီး
အခုမှ မိဘပြောတာကို နာခံသတဲ့။ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လဲ။

“မေမေက ကိုယ်နဲ့ကျော်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့ ကျော်”

“ဇူက. . . ဇူက ဆင်းရဲနေလို့လား ကိုကို”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ပညာမပြည့်စုံသေးလို့များလား”

“အဲဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ကျော်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကြောင့်ပါ”

“ရှင်!”

“မေမေတို့က အဲဒီလိုမိသားစုမျိုးရိုးသိက္ခာကို အရမ်း
အလေးထားတယ် ကျော်။ အထူးသဖြင့် ကျော်မိဘတွေ Di-
vorce လုပ်ကြတာကို ပြစ်တင်ရှုံ့ချတာပဲ။ ကိုယ်တို့မိသားစု
အရပ်မည်း ထင်ကျန်ရစ်စေမယ့်. . .”

“တော်ပါတော့. . . တော်ပါတော့ရှင်”

“ကရုဏာသက်မိတာ အချစ်မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကို
ထောက်ပြတယ် ကျော်။ ဒီတော့. . .”

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြဖို့ ပြောမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဇူလက်ခံပါတယ်။ ပြောစရာကုန်ပြီမဟုတ်
လား”

သူ့ခေါင်းညှိတ်လိုက်စဉ် အအေးဆိုင်ထဲမှ ခြေလှမ်းမပျက်
အောင် ခပ်မှန်မှန်ထွက်လာခဲ့မိ၏။ ဝေါခနဲရွာချလိုက်သည့်မိုးနှင့်
အတူရောပြီး လမ်းမထက် မျက်ရည်ကျတာကို ဘယ်သူတွေ
သိကြပါ့မလဲ။ နုငယ်တဲ့နှလုံးသားထက်မှာ ဆူးခြစ်ရာပါးပါးလေး

ဆိုပေမယ့် အဲဒီအဆိပ်သင့်ဒဏ်ရာကို ကျိတ်ခံနိုင်ဖို့ ဂူ အားပေး
ထားရဦးမှာ အမှန်ပါလေ။

ဓညဉ်း

နာကျင်ခြင်းကို ကုန်လွန်ဖို့
ခံစားချက်တချို့ကို ဖွင့်ဟကြည့်တော့
ရင်ခုန်သံကို ကြားခဲ့ရတယ်....
အနာဂတ်ကို ဆေးရောင်ဖြယ်ဖို့
နှလုံးသားကို အရည်ဖျော်ကြည့်တော့
ခံစားစူတွေက ဒုန့်ဒေး....
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လှမ်းသွားဖို့
ဖြေလှမ်းတွေ တုံ့ဇေးနေတာ
ဝကာသနတွေ ဧည့်ခြားထားလို့လား....
အတွေးတွေ ဟိုဒီဖြေးရင်း
ပြီးခဲ့တာတွေ ပြန်ခံစားဖို့
အချိန်ရယ်လို့မှ ငါမေးနိုင်ခဲ့ဘဲ...
ပို့ပြီးသားဆေးရောင်ကို
ထပ်ဖြယ်စွန်းရင်
ပိုလှလာမယ်လို့မျှား ထင်နေလေသလား....
နောက်ဆုံးတော့
ငါသိလိုက်ရတာက
နောက်ကျမှန်းသိမှ နောင်တရေဖို့ပါပဲ....

ရင်ဘတ်ထဲက နာကျင်ခြင်းရဲ့တစ်ဖက်မှာ နာကြည်း
ခြင်းဆိုတာ ရှိနေတတ်ပါတယ်။ အချစ်နဲ့အမှန်းကြားက
ခပ်ပါးပါးလေး ခြားထားတဲ့ အလွှာပါးလေးကို ဂုဏ် မြင်ခဲ့ရ
တာလေး။ သေချာတာကတော့ အသက်အရွယ်ရဲ့ အပိုင်း
အခြား ကန့်သတ်မှုက စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းတရားကို ဇူ သိ
အောင် သင်ပြပေးခဲ့တာအမှန်ပါပဲ...

အခန်း (၁၄)

ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ပြီး File တွေကို ကောက်
လိုက်စဉ် သူကပါ ကိုယ်ကိုယ်ပြီး ကူညီကောက်ပေးလေ၏။ အနား
နီးသွားစဉ် ရှုလိုက်သည့်လေထုထဲမှာ ခရာပါလာသည့်သူ့ကိုယ်
သင်းရနံ့ကြောင့် အသက်ရှူခြင်းကို အောင့်ထားလိုက်မိပါသည်။
ခက်ချေပြီ မေမေ့ကျော်။

“နေပါစေ”

တီးတိုးထားမြစ်တာကို သူက မကြားယောင်ဆောင်ပြီး
သူ့ခြေထောက်အနီးမှာ ကျနေသည့် File နှစ်ခုကို ကောက်ဖြစ်
အောင် ကောက်လျက် ဇူထံ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ‘ကျေးဇူး’

ပါ'ဆိုတာကို နှုတ်ဖြင့်မပြောဘဲ ဦးညွတ်လျက် ပြုမူလိုက်ပါ၏။

'မဉ္ဇူလည်း ထိုင်၊ အားလုံးပဲ ဒါ၊ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ပါ။ နဂိုက Construction လုပ်ပေးမယ့် ကျွန်တော်ခေါ်လိုက်လို့ ဒီကိုရောက်လာတာပါပဲ''

'မကလာပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ပါ။ အားလုံးကူညီလက်ကမ်းကြိုပေးကြပါလို့ ဦးစွာပြောချင်ပါတယ်''

'လက်ကမ်းကြိုပေးကြပါ'တဲ့လား။ စကားလုံး သုံးသွားပုံက သေသပ်ပါရဲ့။ မဲပြုံးပြုံးချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်လိုက်ချပြီး သူနှင့်ကိုကျော်စွာကြားရှိခဲ့မှာ ဇူ ပင်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ လူကြီးတွေလက်ကမ်းနှုတ်ဆက်ကြတာကို သူပြန်နှုတ်ဆက်နေတာမို့ ခဏတော့ အလုပ်ရှုပ်သွားသည်သာ။

“ဘာလိုဖြစ်တာလဲ”

ကိုကျော်စွာ တီးတိုးမေးတာကို ပခုံးအသာတွန့်ပြလျက် ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။ ဇူလက်ရှိအလုပ်က ကိုကျော်စွာ စာရင်းရှင်းပြတဲ့အခါ လိုအပ်သည့်စာရွက်စာတမ်းတို့ကို လွယ်လင့်တကူ ထုတ်ပေးရမှာမဟုတ်လား။ ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားရသည့် File တို့ကို ပြန်လှန်စစ်ဆေးလိုက်ပြီး Senior ကျအောင် ပြန်ထပ်လျက် ပေါင်ပေါ်မှာ အသာထပ်တင်ထားလိုက်စဉ် သူက ခုံမှာထိုင်ချ

လိုက်လေ၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့လအထိ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ Graph Line တက်နေတာ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး အသိပါပဲ။ ကျွန်တော် Secretary မထားဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်တော်မန်နေဂျာနဲ့ သူ့လက်ထောက်အရမ်းပင်ပန်းရတာမို့ အခုလို GM အဖြစ် လူထပ်ဖြည့်ရတာပါ။ ဝန်ထမ်းအသစ်တွေကိုလည်း ထပ်ခန့်မှာမို့ ဘာလျှာရေးကလျာက အစ သူ့နေရာနဲ့သူ သီးသန့်ဖြစ်သွားမှာပါပဲ။ အသက်ရှူချောင်သွားရဲ့လား မောင်ကျော်စွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

တီးတိုးရယ်ဖြစ်ကြလေ၏။ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာဖြေရှင်းတော့ကိုကျော်စွာ မတ်တပ်ရပ်၊ အစီရင်ခံတာကို စာရွက်တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ပေးရလေသည်။ ခါတိုင်းလည်း လုပ်ပေးနေကျမို့ ပြဿနာမရှိပေမယ့် နံဘေးမှာ သူ မသိမသာခွဲကြည့်နေတာကို သိနေတာမို့ ကျောက်မလုပ်။

တင်းထား မေမဉ္ဇူကျော်၊ Long Long ago က ကိစ္စတွေကို မေ့ထားလိုက်၊ ကြာတော့လည်း လွမ်းဖို့တောင် မေ့ခဲ့သေးတာပဲ။ ကျက်နေပြီဖြစ်တဲ့ဒဏ်ရာကို ထပ်မဆွမိဖို့ နာနာသတိချပ်ပါလေ။

“ကဲ၊ ဒါဆိုရင် အစည်းအဝေးသိမ်းလိုက်ကြရအောင်”

လူကြီးတွေ ထရပ်တော့ ဂူလည်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါ
၏။ အားလုံးအသီးသီးထွက်သွားကြပေမယ့် ဂူမှာ တာဝန်တွေ
ရှိသေးတာမို့ နောက်ချန်နေရပ်ခဲ့ပါသည်။ အန်ကယ်နှင့်အတူ လှမ်း
ထွက်သွားသည့်သူ့နောက်ကျောကို မကြည့်မိအောင် သတိထား
ရတာက အခက်ဆုံးအလုပ်ပါလေ။

“မမဥူ၊ သိမ်းလို့ရပြီလားရှင့်”

“ရပြီ မအေးရေ၊ ပြီးရင် အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလေး
လုပ်ပေးဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

File တစ်ထပ်ကို ‘မ’ယူ၍ လှည့်ထွက်သွားရန်ပြင်လိုက်
စဉ် ဘေးရှိခုံကျောဘက်မှာ ချိတ်ထားသည့် Coat နက်ပြာရောင်
ကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ သူ့ထံ
ယူသွားပြီး သွားပေးရင် စကားပြောရတော့မှာ။ ဇာတ်လမ်းထပ်
ရှာတယ် ထင်သွားရင် ဘယ်နည်းလုပ်ရပါမလဲ။

တစ်ခါအထင်သေးခံရပြီးပြီ မေမဥူ။ နောက်တစ်ခါ
အရှက်ထပ်ကွဲရရင် သေဖို့အပြင် မရှိတော့ပြီ။ ချပ်ခနဲတံခါးဖွင့်
သွားပြီး အခန်းဝမှာ သူပေါ်လာလေ၏။ ကဲ၊ ပြီးပြီ၊ ဂူတာဝန်

မဟုတ်တော့ပေ။

“Coat ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာယူတာ”

မအေးက ရေဘူးတွေ ဖန်ခွက်တွေ လိုက်သိမ်းနေပြီမို့
ဇုတ်နှင့် အတော်ဝေးဝေးမှာ ရောက်နေလေ၏။ သူတီးတိုးပြော
တာကို မကြားဟန်ဆောင်လျက် ခြေလှမ်းလိုက်မိစဉ် နောက်
ထပ်စကားသံ ထွက်လာပြန်လေသည်။

“ထင်တာ ကြာပြီလား”

မကောင်းတတ်တာမို့ ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲညိတ်ပြ
လိုက်မိ၏။ ခုတော့လည်း သူစိမ်းတွေလိုမျိုး ခပ်စိမ်းစိမ်းပါလေ။
သူက Coat ကို အသာချွတ်ယူလျက် ပြန်ဝတ်လိုက်လေသည်။
အရင်က တစ်ကြိမ်မှမမြင်ဖူးခဲ့တာမို့ ကြည့်ကောင်းမည်မှန်း သိ
သော်ငြား သေချာမကြည့်ရဲခဲ့ပါလေ။

“ကိုယ် ကူသယ်ပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး GM”

ဒါပဲ၊ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပေါ့။ သူ့ရုံးခန်းက BOSS အခန်းနှင့်
ဇုတ်မန်နေကျာရုံးခန်းကြားရှိ အခန်းမို့ ဂူနှင့်အတူ လိုက်တော့မှာ
ပါလား။ လောလောဆယ်မှာ ကိုအံ့ကို သင်ပေးစရာရှိတာ သင်
ပေးရင်း GM ကိုလည်း ကူညီရင်း ဟိုဒီကူးပြီး အလုပ်ရှုပ်ရဦး

မှာလေ။

“ကျော်”

ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွားရပါ၏။ သူက Meeting Room တံခါးကို ဇူထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ရန် တွန်းဖွင့်ပေးလေသည်။ မလိုအပ်ပါဘူး ဦးဘုန်းမြင့်မိုရ်။ ဇူက အကူအညီလိုအပ်နေတဲ့ အားနည်းသူမဟုတ်တော့လို့ပါလေ။

“လိုအပ်တဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေအကုန်လုံး GM ရဲ့အခန်း ကို ကျွန်မ လာပို့ပေးပါ့မယ်။ ကျေးဇူးပါပဲ”

စကားပြန်ပြန်ပြတ်ပြီး ထွက်ခဲ့ပေမယ့် သူက ဇူအနားမှာ လိုက်ပါလာပြန်လေ၏။ ဒီပုံနဲ့တော့ ရုံးခန်းတစ်ခန်းတည်း အလုပ် အတူလုပ်ဖြစ်တော့မှာပါပဲ။ ခက်ရချည်ရဲ့ မေမဥဉ္စ။

“မဥဉ္စရေ မနေ့တုန်းက စက်ကုန်ကလာတဲ့ FAX အန် ကယုဆီ ယူခဲ့ပါဦး”

ရုံးခန်းတံခါးဖွင့်ကာ လှမ်းပြောလိုက်သည့် BOSS ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်း ရပ်သွားလေ၏။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ ရှင်က ဒီကို ရောက်လာကတည်းက ခြေချုပ်ရှိထားပြီးသားပါ ဦးဘုန်းမြင့်မိုရ် ရယ်။

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် ဟိုကောင်လေးက

အလုပ်ပြီးနေပြီမို့ ယောင်ချာချာထိုင်နေလေ၏။ ဒီပုံစံနဲ့တော့ ကို ကျော်စွာ အားကိုးရတော့မှာပဲ။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“ခဏလေး ထိုင်နေဦး ဒီမှာ အလုပ်ရှုပ်နေလို့၊ ခဏနေ Canteen မှာ ထမင်းသွားစားကြတာပေါ့။ ဇူ ဟင်းကြိုမှာထား ပေးမယ် ကိုကျော်စွာ။ ကြက်အသည်းအမြစ်ပဲမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“ဒီလောက်အသည်းကြိုက်တာတောင် အစ်ကိုအသည်း က စကားမပြောသေးဘူးလား”

“အဲဟ၊ . . . ဒီအရွယ်မှ အပြီးမပေါက်ရင် ဘယ်အရွယ် ပေါက်မှာလဲ။ ညည်းလို မစွဲဘူးမထင်လေနဲ့ အမိရေ”

မန်နေဂျာကို တရင်းတနီး စနောက်တော့ ဟိုချာတိတ် က မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်နေပါ၏။ ထူးဆန်းနေလေ မလား။ ဇူက ဖော်ရွေတတ်သူမို့ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကျင့်ရှိသူလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Come in!”

တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် BOSS အနီးမှာ သူ့ရှိနေ

တာကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဇူတော့ Cleaning လုပ်ပေးစရာအခန်း သုံးခန်းတောင် ရှိသွားလေပြီ။ မနက်ကို ခပ်စောစော ရုံးတက်ရ တော့မှာမို့ ရင်မောစရာပါပဲလား။

“Fax ရပါပြီ အန်ကယ်”

“ဪ... သမီး။ ဟိုဘက်ခန်းမှာ Phone နှစ်လုံး ထားဖို့ရယ်။ ဒီရိုတွေ စားပွဲတွေ ခုံတွေ၊ စီမို မောင်မိုးသူ တို့ကို သမီးပဲ ဦးစီးညွှန်ကြားလိုက်ပါ မဿ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး မောင်ဘုန်း ရုံးထိုင်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လောလောဆယ်တော့ အန်ကယ်တူလေးကို လက် တွဲသင်ပေးရဦးမှာမို့ မောင်ဘုန်းရဲ့ Secretary အဖြစ် သူ သီး သန့်မနေပေးနိုင်သေးဘူးကွယ်။ မောင်ကျော်စွာလိုပဲ အန်ကယ် အရံတောင်ဝေးလေး မေမဿကျော်ပါ”

သူနဲ့အကြည့်ဆုံသွားရစဉ် အပြုံးယဉ်းကဲ့သို့ ပြုံးပြလိုက် မိပါ၏။ ဇူလောက် မျက်နှာချိုတဲ့သူ၊ ဖော်ရွေတဲ့သူ၊ စကားသွက် သွက်ပြောတဲ့သူ၊ ခြေလှမ်းမြန်မြန်လှမ်းတဲ့သူ၊ အလုပ်ကို မြန်မြန် နဲ့မှန်မှန်လုပ်နိုင်တဲ့သူက အခုတော့ အပြုံးကပင် အားမရှိသလို

နယ်လေ။

“ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံပါ မဿ။ သမီးကူညီရမယ့် GM က ဒီကမ္ဘာလုပ်ငန်းနဲ့ အစိမ်းသက်သက်ကြီးဖြစ်နေလို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

“မောင်ကျော်စွာလက်ထဲက သိပ်ဦးနှောက်မခြောက်နိုင် တဲ့စာရင်းမျိုး အရင်လွှဲပေးလိုက်ဦး။ နားမလည်တာမျိုးရှိရင်လည်း ရှင်းပြပေးလိုက်ပါ မဿ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အခု ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ရုံးခန်း Hall က ရှင်းထားပြီးသားမို့ ပစ္စည်းတွေ အရင် ချပေးပါ့မယ် အန်ကယ်”

“အဲဒါပြီးရင်ကေ”

“အဲဒါပြီးရင်တော့ Canteen မှာ Lanch အရင်စားပါ ရစေ။ ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီမို့ပါ”

“ဟုတ်သားပဲ အခုပဲ တစ်နာရီထိုးနေပြီ။ ဆာကြရော ပေါ့။ အန်ကယ်တို့လည်း သွားစားကြတာပေါ့ မောင်ဘုန်းရေ”

သူ့အသံထွက်မလာပါလေ။ ရုံးခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ကာ စတုဌာနမှ ကိုမိုးသူကို Phone ဖြင့် လှမ်းခေါ်လို၏။

ပစ္စည်းတွေ ဒီနေရာမှာ ဒီလိုချမယ်၊ ဒီလိုထားမယ်ဆိုတာကို အရင် ဆုံးပြောပြီးမှ စတင်ခန်းဆီ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ဇူအတွက်ပါဆိုရင် စားပွဲက နှစ်လုံး၊ ခုံလည်း နှစ်လုံးပါ။ အကယ်၍ ဧည့်သည်လာပါက အခန်းအလယ်မှာ ဆိုဖာဆက်တီတစ်စုံ ထားပေးမှာမို့ အဆင်ပြေမှာလေ။

Polish တင်ထားသည့် စားပွဲနှစ်လုံး၊ အခန်းလယ်မှာ ထားမည့် ကျွန်းနှင့်မှန်စားပွဲ၊ ဆုံလည်ခုံနှစ်လုံး၊ ဆိုဖာဆက်တီတို့ကို စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီး Aluminium ဗီဒိုကြီးသုံးလုံးကို အရင် ထည့်ပါ၏။ ပြီးမှ စားပွဲတွေဝုံတွေကို ထည့်လိုက်ပြီး မအေးကို ခေါ်ကာ အခန်းမှန်လိုက်ကာ ကူတင်ခိုင်းရလေသည်။

“Aircon: လောက်ရဲ့လား မမေမည့်”

“လိုမှပဲ ထပ်ထည့်မယ် ကိုမိုးသူ၊ အားလုံး OK ပြီမို့ ကျေးဇူး”

“ရပါတယ်ဗျာ”

ကိုမိုးသူနှင့် အလုပ်သမားတွေရော မအေးပါ ထွက်သွားမှ အခန်းကို ဇူ လှည့်ပတ်စေကြည့်လိုက်ပါ၏။ ခုတော့လည်း Hall ကြီးမဖြစ်တော့ဘဲ ရုံးထိုင်ချင်စရာအခန်းလေး ဖြစ်သွားလေပြီ။ သူထိုင်ရမည့်စားပွဲကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာထောက်ဖိလိုက်

ပြီး သက်မကို ချလိုက်မိပါ၏။ စားပွဲပေါ်မှာ ဘောပင်ထည့်ရန် Pan Stand ခွက်နှင့် အလှပန်းအိုးရှိသော ရုံးခန်းအတွက် ပြည့်စုံမှာလေ။ အင်း၊ ဇူကိုယ်တိုင် ပန်းမကြိုက်ပေမယ့် ဒီလိုအလှပန်းအိုးအတွက် ပန်းစည်းဝယ်တာကို လုပ်တတ်ပါ၏။

မနက်ဖြန်မှာတော့ BOSS ရုံးခန်းနှင့် GM ရုံးခန်းအတွက် ပန်းဝယ်ရမှာလေ။ ဇူတို့မန်နေဂျာအခန်းမှာတော့ Plastic ပန်းအိုးကိုသာ ထားပါ၏။ ရုံးခန်းထဲမှပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး ဇူရုံးခန်းကိုပြန်ခဲ့စဉ် BOSS နှင့်အတူ သူက BOSS ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာလေသည်။

“ကိုအံ့ရေ၊ Canteen သွားကြစို့၊ Let's go!”

အခန်းတံခါးကိုဟလျက် ခေါ်လိုက်စဉ် အံ့မင်းကိုက ထွက်လာပါ၏။ နွေးထွေးမှု၊ ရင်းနှီးမှုအတွက် ရည်စူးပြီး ကိုအံ့ရုပ်အင်္ကျီလက်မောင်းစက်ကိုင်လျက် နှစ်ယောက်သား လျှောက်ခဲ့ကြစဉ် သူ၏မျက်ခုံးကျုံ့လျက်အကြည့်ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ပြူးလိုက်မိလေသည်။

အခန်း (၁၅)

“ဟဲ့၊ ပြန်ရောက်တာနဲ့ အားမရှိသလို အိပ်ရာထဲ ခွဲ
နေတော့တာပါလား မဉ္ဇူရဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကေရာ နီနီပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပြန်ရောက်လာကြ
ပါတ်။ တကယ်ပဲ စိတ်ရောလူပါ နုံးချိုနေတာမို့ မွေ့ရာထက် ခွဲ
နေတာပါ။ ခါတိုင်းဆို တအောင့်တနား နားပြီးရင် ရေချိုး၊ ရှင်
မတောင်သနပ်ခါးမွှေးမွှေးလေးလူးပြီး လန်းဆန်းနေတဲ့လူက ခုလို
လူမမာတစ်ယောက်လို လဲနေလေတော့လည်း ပြောကြပြီပေါ့။

“ငါပုံပြင်မပြီးသေးဘူးလားလို့ တွေးနေတာ”

“ဘာ!”

၁၈၀ မေသဒ္ဒါမောင်

“Long long ago story လား မရှု”

“အင်း”

“ဘာလဲ၊ နင့် First love ကြီးနဲ့ ပြန်တွေ့လာရလို့လား”

“အင်း”

“ဘယ်မှာတွေ့လာတာလဲ မရှု”

“ကုမ္ပဏီမှာ”

“ဟယ်! ဘာလာလုပ်တာတဲ့တုန်း”

“ငါ့ GM တဲ့လေ၊ ငါက ကိုကျော်စွာနားကနေ Automatic သူ့ Secretary ဖြစ်ရပါရော”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ရိုက်ချက်”

ကေနဲ့နီနီက ဘာကိုသဘောကျသွားသည်မသိ၊ တစ်ယောက်လက်ဝါးတစ်ယောက် ပြောင်ဆန့်ရိုက်ချလိုက်လေ၏။ ရင်ထဲမှာ မပေါ့ပါးပါလားနော်။

“ဒီတော့ သူကဘာပြောလဲ၊ ဆက်ရန်ရှိသေးသည်လား”

“ဘယ်ကသာ၊ သူက နဂို Construction လောကနေ အခုမှ ဒီကုမ္ပဏီဘက် ကူးလာရတာ၊ အဲဒါ Boss ကြောင့်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်သမှာလိပ်ဆိုင်း၊ သူ့ကို Member တွေနှိမ့်ဆက်တာတောင် မတော်ရသေးတဲ့သားမက်လောင်းတဲ့”

“အလို! ဒါဆို Boss သမီးနဲ့ပုံပြင်သစ်တွေ ထွင်နေတာပေါ့”

“ဟတ်ပါ”

ကေရော နီနီပါ အဝတ်အစားပင် မလဲဖြစ်တော့ဘဲ ဇူတုတိုင်ပေါ် ပစ်ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ မကြာသေးခင်ကမှ ရဲရင့်တို အဖြေပြန်ပေးလိုက်သည့်ကေပင် သိပ်မပျော်ရတာပါလား။

“ဩ... ဒါဖြင့် အဲဒီ baby လေးကတော့ ဆွေမျိုး ဂုဏ်ရှိတယ်ပေါ့။ လှောင်ဆန့်တယ်ပေါ့။ Background တောင့်တယ်ပေါ့လေ”

“အေးလေ၊ အလကားလူ၊ စိန်နားကပ်ရောင်နဲ့ပါးပြောင်တာကိုပဲ မြင်တဲ့ကောင်”

“မိမိက ချောလည်းချော၊ ငယ်လည်းငယ်တယ်လေ နီရယ်”

“အို! မှုကိုမိလို့လား ထက်ထက်မိုးဦးလို့ နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက် စုပြုပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲမိတ်ပြလိုက်တာနဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မရှုရှေ့မှာ ယောက်ျားလေးတွေ ဒူးထောက်လဲကျသွားတာ နီနီ တို့ အသိဆုံး၊ သူက ဘယ်လောက်များ Attraction (ဆွဲဆောင်မှု) ရှိလို့လဲ”

နီနီအပြောကြောင့် အားမရှိပါဘဲ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ အသည်းကွဲခဲ့ဖူးပါလျက် အခုတော့ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်ပြီး အနာဟောင်းက နောက်ထပ်တစ်ခါ ပြန်နာနေလေသလား၊ ခက်ပါရဲ့လေ။

“နင်ပြောတာနဲ့ ဟိုမင်ဆမီးလေး ချိုးပွဲချင်တော့မှာပဲ၊ နှိုင်းစရာရှားလို့”

“မှန်တာပြောတာပဲဟာ၊ သမီးတို့အားလုံး အဲဒီမင်ဆမီးကို ချစ်ကြတာပဲဟာ”

“လူကြီးတွေ စိစဉ်ပေးကြတာလား မဉ္ဇူ”

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ ဂူလည်း လွမ်းလွန်းလို့ ပြောနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီ(၆)နှစ်ကျော်ကျော်အထိ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေ နိုင်ခဲ့ပြီးမှ အခု နဖူးတွေဒူးတွေပြန်မြင်တာနဲ့ စိတ်ကိုညစ်သွားတာပဲ”

“Fuji နဲ့ လျှော်လိုက် မစု”

နီနီတင်ပါးကို ဖတ်ခနဲရိုက်လိုက်မိပါ၏။ လက်တလော

ခင်မောင်ဇော်နှင့် ပြတ်သလိုဖြစ်နေသည့်နီနီပင် အတော်အနည်ထိုင် တည်ငြိမ်နေပြီလေ။

“သူကဈာ နင့်ကိုဘာပြောသေးလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေတော့ မပြောမဖြစ်ပြောရတာပေါ့။ တမင်ကြီးရှောင်နေလို့မှ မရတော့တာကိုး”

“လက်ကျန်သံယောဇဉ်အကြည့်လေးတောင် မစု မရတော့ဘူးလား”

• “Far Far away!”

“တောက်! နီနီသာဆို သူ့ထက်သာတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပဲ အမြန်ဆုံးလက်ချိတ်ပြီး သူ့ရှေ့မှာ တွဲလျှောက်ပြလိုက်မယ်... သိလား”

“အံ့ဟ၊ ဒင်းကိုမကျေနပ်တာနဲ့ပဲ ငါက အချောင်နာမည် အပျက်ခံရမှာလား။ BOSS ပြောထားတာမှမကြာသေးဘူး။ ငါ ဒီလိုထလုပ်ရင် ပြုတ်စော်နံသွားမှာပေါ့... ဟင်း”

“သဘောပြောတာပါ မစုရဲ့”

“အေးပါ၊ သဘောထားတွေ မနောတွေ ပြောမနေနဲ့။

လန်းသွားအောင် ရေချိုးကြစို့”

သုံးယောက်သား အဝတ်ချွတ်ကာ ရေချိုးကန်ဆီ ဆင်း

ခဲ့ကြပါ၏။ အန်တီခန့်က အဆောင်နောက်ဘက်မှာ ရေစင်နှင့် ရေနံ ထားပေးထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် အဝတ်လျှော် ရေချိုးနိုင်လေ၏။

ဖုတ်ဆင်းလာတော့ ရေနံဟိုဘက်မှာ အဝတ်လျှော် နေကြသည့် မိန်းကလေးတွေ ရှိနေပါသည်။ အားလုံး ကျောင်း တက်ရင်တက်၊ မဟုတ်ရင် အလုပ်တက်ကြသူတွေချည်းမို့ ဒီ အချိန်ရေချိုးရင် လူများတတ်ပါ၏။

“ဟဲ့ နီနီ”

“ဘာလဲ”

“နင်နဲ့ကိုတော် ပြတ်သွားကြပြီဆို”

“ဟင်!”

နီနီက ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ရေဖလားကိုင်လျက် ငေး ခနဲပြစ်သွားပါ၏။ ဖုတ် ကျော့ကိုမျက်စပစ်ပြရင်း အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းရန် ပြင်လိုက်ရပါသည်။ ဒီအဆောင်မှာ စပ်စုပြီး အတင်း ပြောတတ်တဲ့မိန်းမတွေ ရှိနေတာကို။

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မိုးကလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ သူ အဆောင်ကိုမလာတော့တာလဲ မဉ္ဇူ

ရဲ့”

“အဲဒါ နီနီစိတ်ကောက်ပြီး မလာခိုင်းတာ”

“နီနီက ဘာကိုကောက်ရတာလဲ”

“မကောက်လို့ရမလား။ ဒင်းက ငါ့ကိုချိတ်တိတ်တိတ် ထုပ်ချင်နေလို့လေ”

နီနီက တအံ့တသြဖြင့် ဖုတ်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ကေ စာ နီနီကိုယ်ပေါ်ကို ရေအေးအေးကြီး လောင်းချလိုက်လေ၏။ ဒင်းလေးကတော့ အချိပ်ပြ အကောင်ကိုမမြင်တတ်တဲ့ ငနဲမလေ။

“ဟယ်... သူငယ်ချင်းတွေအချင်းချင်း ဒီလိုတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဒါပေါ့၊ ဒါကြောင့် အဲဒီကောင်ကို Lesson ကောင်း ကောင်းပေးဖို့ ပြင်ထားတယ်”

မှတ်ကရေး၊ သူမတို့အောက်ထပ်အဖွဲ့က သဲဇာဆိုသည့် ကောင်မလေးနှင့်တွဲနေသလိုလိုမျိုး အဲဒီချဉ်ပေါင်ကြော်က သပ္ပာယ် အု တိုင်ပတ်သည့်လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်နေတာကို။ နီနီနှင့်ပြတ်ပြီဆို ရင်လည်း ဝေးဝေးကမိန်းကလေးနှင့် သွားရှုပ်ပါလား။ ခုတော့ ဗိုလ်လိုဒီလိုလိုနှင့် (အလုပ်လည်းနီးသည့်) သဲဇာနှင့်တွဲနေတာ စာတော့ လွန်သည်လေ။

“မဉ္ဇူရော အတွဲရပြီလား”

“ဘာတွဲလဲ၊ ရထားတွဲလား။ ဇူက နယ်မှာနေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ ရထားစီးဖို့မလိုပေါင်”

“နောက်တယ်ဟယ်၊ မိုးက မဉ္ဇူဆီလာလာနေတတ်တဲ့ ကားလှလှလေးတွေ မြင်မြင်နေရလို့ပါ”

“ဪ၊ အဲဒါသူငယ်ချင်းတွေပါ မိုးရဲ့၊ ဒီလိုပဲ မိုးရိုးခင် တာလေ။ မိုးလည်း ရင်းနှီးချင်ရင် နောက်တစ်ခါလာတော့ မိတ် ဆက်ပေးမှာပေါ့”

မိုးမျက်နှာက အီလယ်လယ်ဖြစ်သွားပါတယ်။ လူကို မျက် နှာများတယ်လို့ ပြောချင်ပုံမျိုးမို့ အခုလိုခွဲပြောမိတာပင်။ ကိုယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ သူများကိစ္စကို လိုက်စပ်စုချင်နေတာကိုး။

ရေချိုးပြီး အပေါ်ပြန်တက်ခဲ့ကြပြီး ကျောက်ပျဉ်လှသည့် အလုပ်ကို နီနီနှင့်ကေ လုပ်ကြလေ၏။ ဇူကတော့ အဝတ်အစား လဲကာ ခေါင်းကိုပင် သေချာမပြီးဖြစ်ဘဲ ကုတင်ထက် ခြေတွဲလဲ ချထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အားဖြစ်မရှိဘဲနဲ့ နီနီ သွေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ဟာကို”

“အေးပါ... သွေးသွေး”

ဇူက ထိုနှစ်ယောက်ကိုကြည့်နေရင်း ဘာမှမဆိုင်သည့် လူတစ်ယောက်ကို သတိရမိသွားရပါတယ်။ သူ့နာမည်က အံ့မင်းကို

အောင်မြင်သူကို သနပ်ခါးသွေးပေးတဲ့အလုပ်မျိုး ဒီကောင်လေး မလုပ်ဘူးလို့ပြောနိုင်ပါ့မလား။ အမေ့အရိပ်အောက်မှာ အေးအေး ချမ်းချမ်းလေး နေခွင့်ရတဲ့ကုသိုလ်ကတော့ ဇူထက် ထူးပါရဲ့။

“အမယ်မယ်... ဘာကိုသဘောကျပြီး ကျိတ်ပြီးနေ ရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“နင်ကလည်း သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဒိုင်လျှိုလေး မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“မလျှိုဝှက်ပါဘူး ကေရယ်၊ ဟိုတလောတုန်းက နီနီ မွေးနေ့ဆိုပြီး ရွှေတိဂုံဘုရား သွားဖူးကြတယ်လေ”

“အေး”

“အဲဒီမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ကောင်လေးအကြောင်းကို ဇူတို့ ရယ်ကြရသေးတာမဟုတ်လား”

“အမယ်၊ အဲဒီတုန်းက အန်တီခန့်ချောနဲ့တွေ့တာလို့ မလူ ပြောတာပါနော်”

“အေးလေ၊ အခုကျမှ အဲဒီအန်တီကိုမေးပြီး သူ့သားကို သတိရသွားရတယ်လို့”

“ဟုတ်ပါ့”

ဖူးကိုတမင်နောက်နေသည့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို
ငြိုဟ်ကြည့် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဖုန်းပတ်သက်သမျှ ဘာမဆို
သိချင်တယ်ဆိုပြီး အခုကျ ဖုန်းပြောချင်တာကို ဈေးကိုကိုင်နေကြ
တာပဲမဟုတ်ပါလား။

“ငါက နင်တို့စိတ်ဝင်စားမယ်ထင်ပြီး ပြောတာပါဟ။
နားမထောင်ချင်တော့လည်း နေ”

“အဲဒီလူက ချောလားဟင်”

“နင်နဲ့ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“ကုမ္ပဏီမှာ”

“ဘယ်လို”

နှစ်ယောက်သား သနပ်ခါးလူးပြီးကြပြီမို့ အကျိုးအမြန်
ကောက်စွပ်တာ ဖုန်းအနား ရောက်လာကြတော့၏။ အဲဒါပဲ၊ ဖုန်း
ကိုယ့်မှာ ဘာအစွမ်းအစမျိုးမှမရှိဘူးလို့ ထင်ထားတာ၊ အပြော
စွမ်းရည်မှာတော့ Top ပါပဲလား။

“သူက ကုမ္ပဏီကို ဘာလာလုပ်တာတုန်း”

“အလုပ်လာလုပ်တာပေါ့”

“ဘယ်နေရာလဲ”

“ကိုကျော်စွာရဲ့လက်ထောက်၊ နဂို ငါ့နေရာ”

“ဟင်! မဖုန်း ဟိုလူကြီးနဲ့ တစ်ခန်းတည်း ထိုင်နေရပြီ
လား”

“လောလောဆယ်တော့ မထိုင်ရသေးဘူး။ အခု သူက
ဝလုံးကနေ ပြန်စသင်ပေးနေရတာ”

“ဟဲ့၊ သူက ဘာမှမတတ်လို့လား”

“လက်မှတ်ဆိုလို့ ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ်နဲ့ ဘွဲ့
လက်မှတ်ပဲ ရှိပါတယ်တဲ့”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဘွဲ့ကရော ဘာဘွဲ့လဲ”

“B.A ပြန်မဟူ”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာရှုံ့တွသွားတာက မြင်လို့ပင်
မကောင်း။ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ၊ ဒီကောင်လေးကို ညဘက်မှာ
Computer (တစ်နာရီသင်တန်း) တော့ တက်ခိုင်းရမှာပါပဲ။ နို့
မို့ ဖုန်းသေဖို့သာ ရှိတော့တာလေ။

“ဒါလေးရှိရုံနဲ့ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို နင်တို့ကုမ္ပဏီ
ကို ရောက်လာရတာတုန်း”

“ကော်က ကောင်းတာကိုး ကေရဲ့”

“ဘာလဲဟင်”

“Boss ရဲ့တူဆိုပြီး ဝင်လာတာ၊ နည်းတဲ့အချိန်လား”

၁၉၀ မမသဒ္ဒါစောင်

“မရူ သမီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးနော်”

စုရောကေပါ နီနီခေါင်းကို ပြိုင်တူထုလိုက်မိလေ၏။
ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ပေါ့သွားသလိုနယ်။

အခန်း (၁၆)

“တယ်လည်း ကြွတက်နေတာပါလား”

Uniform ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်လိုက်အပြီးမှာ ဆံပင်
တွေကို Hair coat အသာလူးလျက် ဘီးဖြင့် မိနစ်အတော်ကြာ
ပြီးလိုက်မိပါ၏။ အဆောင်က စောထွက်မည့်သူက ဇူမို့ ကေတို့
နှစ်ယောက်က ခုထိ ရေပင်မချိုးရသေးပါချေ။

“အဆက်ဟောင်းကြီးကို တစ်ပတ်ပြန်လှည့်မလို့လား
မရူ”

“သွားစမ်းပါ... ဇယားမရှိဘူး”

“ဟင်! ဒါနဲ့များ လှတပတ ပြင်နေရတယ်လို့”

“နီ”

“ရှင်း”

“Lip stick ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးရှိရင် ခဏပေးသိုး”

“ကျားသားမိုးကြိုး၊ ဒီနေ့တော့ မိုးမှောင်ကျတော့မယ် ထင်တယ်။ ရှာပေးလိုက်ပါ နီနီ”

“Gloss တော့ရှိတယ် မဖူ အဆီဆိုတော့ နေတတ် ပါ့မလား”

“ရတယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေး၊ ပန်းရောင်ဖြစ်ရင် ပြီးရော”

“ဟဲ့၊ နင်နေတော့ ကောင်းပါတယ်နော် မဉ္ဇူ”

“အလတ်ကြီးပါ ကေရာ၊ ဒင်းရှေ့မှာ ငါက ကြည့်နေမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကြက်မှသိုးမယူရဲနာနဲ့ ဖြစ်သလိုနေနေရင် အထင်သေး ခံနေရဦးမယ်။ မေမဉ္ဇူကျော်ဆိုတာ အသည်းကို မှနေအောင် အမွန်းခံရလည်း ပြုံးပြုံးလေးပဲဆိုတာကို ဒင်းသိအောင် နေပြီရ တော့မှာပေါ့ ကေရဲ့”

“အေးပါ၊ လုပ်လုပ်၊ တော်ကြာ အဆက်ဟောင်းကြီး ရော၊ အဆက်သစ်လေးရော၊ ကိုကျော်စွာပါ လူချောသုံးယောက် ကြား ဗျာများနေပါဦးမယ်။ သတိလည်းထားဦး”

“ကိုကျော်စွာက နံပါတ်ရှိပြီသားပါ ကေရ”

“ဒါဖြင့် ဟိုကောင်လေးကရော”

“ဒါလား၊ ဟင်းဟင်း... BOSS မကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ သူ တုကို လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး ကစားကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ။ ချာ တိတ်က လူရိုးကိုး”

“မဖူနော်၊ သမီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါဆိုတာကို”

“အေးပါဟဲ့၊ အရင်ဆုံး နင့်ကြိုးကိုသာ အပြတ်ဖြတ် ထားစမ်းပါ”

“ဘာကြိုးလဲ”

“ချဉ်ပေါင်ကြော်လေ”

နီနီမျက်နှာ ခပ်ပျံ့ပြစ်သွားလေ၏။ ဟုတ်တယ်၊ ဒင်းကို အောက်ထပ်ကဟာတွေ ဒီလောက်အတင်းအုပ်နေကြတာတောင် ခပ်နံနံ ခပ်အေးအေးဖြစ်နေသေးတာလေ။

“ကိုကိုနဲ့ နီနီက”

“ဘာကိုကိုလဲ၊ ခုထိ ‘ကို’ နေတုန်းလား”

“အင်း၊ သူနီနီက အခုအဆက်အသွယ်မှ မရှိတော့တာ မဖူရဲ့”

“မရှိတူးဆိုပြီး ဟိုက မပြတ်တပြတ်နဲ့ ဟိုကောင်မလေး လိုလို နင့်လိုလို လာလုပ်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“သူကမှ မလာတော့တာ”

“နင်တကယ်ပြတ်နိုင်လား”

တိတ်သွားချေပြီ။ အဲဒါပဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မျက်စိစုံမှိတ်ချစ်တာ မိန်းမတွေရဲ့သဘောပေးလား။ အနိုင်အရှုံး မတွက်စတမ်းဆိုပေမယ့် မျက်နှာများတယ်ဆိုတာ သူတို့ယောက်ျား တွေအတွက်ပဲ မျက်နှာသာပေး ချမှတ်ထားတဲ့ LAW တစ်ခုဖြစ် နေတာလေ။

“ဟဲ့၊ မေးရင်ပြေလေ၊ အဲဒီလိုမြဲမိလုပ်နေရင် ငါ ဘာ လုပ်ပေးလို့ရမှာလဲ”

“သမီးတို့က (၆)လလောက် တွဲခဲ့တာဆိုတော့”

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ကျက်သရေမရှိ ပုလဲပြေမနေနဲ့၊ စောစောစီးစီးစိတ်တိုတယ်။ နင့်လူ နင့်ဆီပြန်လာရင် ချီမှတ် လား”

“မရှုက ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ”

“အဲဒါ ငါ့မှာ Plan တွေရှိပါတယ် နီနီရယ်။ ကဲကဲ၊ အဆက်ဟောင်း GM ရှေ့မှာ ပြစ်ချက်ရှိမနေအောင် ခြေလှမ်း သွက်ပြရမှာမို့ လစ်ပြီ ကေရေ”

“ကြွ! ကြွ!”

ကေ မျက်စောင်းထိုးတာကို နာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပြီး စလင်း ဘက်နှင့် File ကိုယူချက် အဆောင်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်း လာခဲ့ပါ၏။ မနက်စောစော လမ်းလျှောက်ပြန်လာသည့် ဦးဦး မြင့်အောင် (အန်တီခန့်အမျိုးသား)ကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက် ရင်း အဆောင်ဝင်းအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

စုတို့ကုမ္ပဏီက အရမ်းဝေးသည့်နေရာက ဝန်ထမ်းတွေ ကို အလုပ်မခန့်ပါချေ။ ရန်ကုန်မြို့တွင်းအနီးတစ်ဝိုက်ကလူတွေ ပဲ ရှိတာမို့ ဖယ်ရီမပေး။ အသွားအပြန်ခရီးစရိတ်ကို တွက်ချက် ပြီး ကားခရမ်းပေးတာမို့ ဝန်ထမ်းတွေအဖို့ ကိုယ့်လစာလောက်ငှ ပါ၏။

ရှုက လိုင်းကားတိုးစီးရတာထက် Taxi သာ စီးကျင့်ရှိ ပါသည်။ အရင်ကတော့ ရှုကိုကွဲတံသီးလေ့ရှိသည့် အမျိုးသားတွေ ရဲ့ကားနဲ့ လမ်းကြိုလိုက်ရင်း ရှုအတွက် ကားခအလွန်သက်သာ တာလေ။ အခုတော့ BOSS ပြောထားတာနဲ့ လမ်းကြိုလိုက်ကျင့် ကို ဖျောက်ရတော့မှာ ထင်ပါရဲ့။

“မညူ”

ကားမှတ်တိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်စောင့်နေစဉ် ရှု ရှေ့သို့ ကားဝါလေး ထိုးရပ်သွားပါ၏။ နေပါဦး၊ ဒီလျက် ရာဇ

၁၉၆ မေသဒ္ဒါစောင်

လား။ ပိုင်သူလား၊ နေညိုလား၊ နေဦး...ကိုနေညိုစီးတာက ကားအဖြူလေး စီးတာလေ။ ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ။

“တို့ကိုသိလို့လား”

“ဟာ...လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ မဇ္ဈိရာ”

“ယူ့ကိုမှ တို့မသိဘဲ”

“ဘွဲ့ယူတုန်းကတောင် ခုံကပ်လျက် ထိုင်ခဲ့တဲ့လူကို မမှတ်မိဘဲ တမင်လုပ်လားထင်ရတယ်ကွာ”

“ဪ၊ သူငယ်ချင်း”

“နားညပ်မှတ်မိရဲ့လား”

“No!”

“ကောင်းရော”

ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဇူကိုက အမှတ်သညာနည်းသာ။ ဇူတို့အဖေ သင်ကျောင်းသားတွေက အနီးကပ် ဆယ်ရက်ကျော်တက်တုန်း အခိုက်သာ သူငယ်ချင်းတွေ ခင်မင်ကြတာလေ။ စာမေးပွဲပြီးတော့ လည်း ခပ်ဝေးဝေးဖြစ်သွားကြတာကိုး။ အခုလည်း ဒီရပ်ပြောင့် ပြောင့်ကောင်လေးက သူငယ်ချင်းဆိုပြီး လာနှုတ်ဆက်နေတာမို့ စကားရောဖောရောနှင့် သူပြန်မရောဖြစ်ပါ။ ဇူက ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းသာ ဟန်မဆောင်တမ်းပြောကျင့်ရှိတာကိုး။

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဘယ်နှယောက် မြင်နေလို့လဲ”

“ဟိုနှစ်ယောက်ကို မမြင်လို့လေ၊ အခု တွဲဖြစ်ကြသေး လား”

“ဪ၊ ကေခွဲနီကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟို အနီရဲရဲလေး ဝတ်တတ်တဲ့ကောင်မ လေးရော”

ကောင်းပါလေ့၊ သုံးယောက်တွဲမှာမှ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် ကို မမှတ်မိဘဲ ဇူ့ကိုမှရွေးပြီး နာမည်မှတ်မိရတယ်လို့၊ ဇူကတော့ သူ့ကိုတကယ်မမှတ်မိတာပါ။

“ခု ဘယ်မှာအလုပ်ဆင်းနေတာလဲ”

“ကုမ္ပဏီ...ရောင်စဉ်ထွန်းမှာ”

သူက လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ပြီး ကားဟွန်းကို ဟန်ပါ ပါနိုပ်လိုက်လေ၏။ အဲဒါ ဘာအရူးထပြန်တာပါလိမ့်နော်။ မျက် နာကလည်း မှီရသလိုမျိုး ပီတိဖြစ်နေတာကိုး။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ လာလေ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရပါတယ်၊ နေပါစေ”

“ဘာနေပါစေလဲ မဉ္ဇူရဲ့”

“လမ်းကြိုလို့မဟုတ်တာ ယူရဲ့။ တမင်တကာကြီးလိုက် ပို့တာကိုတော့ မလိုလားလို့ပါ”

“ယူ၊ ယူဆိုပြီး မသုံးပါနဲ့ မဉ္ဇူရဲ့။ ကိုယ့်နာမည်က ဇွဲ ပါ။ ရောင်စဉ်ထွန်းကို တမင်သွားတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကုမ္ပဏီက MD ဦးနေမင်းရှိနဲ့ကိုယ်က ဆွေမျိုးတော်တယ်”

“ဘယ်လို! အခု သူ့တူလေးက ဇွဲတို့အတူလုပ်နေတာ လေ။ နင်က ဘာတော်ပြန်တာလဲ”

“ဩ၊ ဖိုးအံ့ အလုပ်ဝင်နေပြီလား။ အဲဒါက ဦးနေမင်း ရဲညီမဘက်က တော်တာလေ။ ကိုယ်က ဦးနေမင်းရဲ့ဇနီးရဲ့တူ ပေါ့။ ကိုယ်က ဒက်ဒီတို့နဲ့ပဲ ကုမ္ပဏီအတူလုပ်တာ။ အန်တီလေး တို့နဲ့ မပတ်သက်ဘူး”

“အမယ်လေးနော်... ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်တွေကလည်း များပါ”

“ဖိုးအံ့အပြင် ဘယ်သူရောက်နေလို့လဲ မဉ္ဇူရဲ့”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ရှင်ညီမ မိမိနဲ့ ဆက်နွယ်ပြီး ဇွဲတို့ဆီ GM အသစ်ရောက်တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘုန်းမြင့်မိုရ်”

“အလို! ဒါဖြင့် မမိုးရဲ့အစ်ကိုပေါ့”

“မိုးမြင့်မိုရ်ကို နင်သိလို့လား”

“သိပါ။ မာဖီမောင်အငယ်ဆုံး ဒေါက်တာခွန်မြတ်သာ နဲ့ Engage လုပ်ထားပြီးပြီလေ”

သေစမ်း! အခုမှ ဆွေခုနစ်ဆက်မျိုးခုနစ်ဆက် လာနွယ် နေရတယ်လို့။ ကြုံမှကြုံတတ်ပါလေတယ်။ ဒါဖြင့် သူနဲ့ ဇွဲက ဆွေမျိုးတော်သွားတာပေါ့။ အမေဘက်နဲ့ အဖေဘက် တော်စပ် ပုံတွေကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်ပါ။ ဇွဲဖြင့် တစ်ကောင်ကြွက်အရှင်း ကြီးမဟုတ်ပါလား။

“လာလေ၊ လမ်းတူနေတဲ့ဟာ... တက်”

ကားပေါ်အတင်းခေါ်နေပြီမို့ တက်လိုက်ရတော့၏။ ဇွဲ ကတော့ အဆင့်အတန်းခွဲတတ်ပုံမရပါ။ အဝေးသင်တက်ကြတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားအများစုက ငွေကြေးမတတ်နိုင်တာနှင့် အချိန်သက်သာစွာ ကျောင်းအပြန်ပြီးချင်တာကြောင့်သာ Day မတက်ဖြစ်ကြတာလေ။

“နေပါဦး၊ မင်းပြောနေပုံက အဲဒီကိုဘုန်းမြတ်မိုရ်ကို ရင်းနှီးနေသလိုကြီးပါလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဪ၊ GM ပါဆိုနေမှ Secretary နဲ့မရင်းနှီးဘဲ ရှိ ပါ့မလား ဖွဲ့ရဲ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး... တခြားတစ်နေရာမှာ သိကိုသိ နေရမယ်။ မမိုးလို လူတိုင်းနဲ့မတွေ့တတ်တဲ့လူနဲ့ မင်း သိစရာ အကြောင်းမှမရှိတာကွ”

မြတ်စွာဘုရား!... ဒါနဲ့ပဲ တမင်တကာမေ့ထားဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်က အကြောင်းမဲ့သက်သက် ပေါ်တော့မှာပဲ။ သတိ မေ မဉ္ဇူ... သတိ။ ပြီးခဲ့တာတွေကို အစပြန်ဖော်လို့ ဘာအကြောင်း မှမထူးဘူး မဟုတ်လား။

“ဟာ! ငြိမ်သွားလှချည်လား။ ဧကန္တတော့ ဧကန္တပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ ဘာမှမပြောရသေးခင် ငြင်းနေတာ ဆိုတော့ ပိုပြီးသံသယဝင်စရာကောင်းနေပြီ။ မဟုတ်မှလွဲရော၊ မင်းရဲ့ရည်းစားဦးလား မဉ္ဇူ”

သေဟဲ့...။ ဒက်ခနဲ အတွေးပေါက်နိုင်တဲ့သူငယ်ချင်း ကို ဘာမှပြန်မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ ပခုံးတွန့်ပြတော့ ဖွဲက ပါးစပ်ဟ သွားသည်အထိ အံ့သြလေ၏။ ကဲ၊ ကောင်းရော၊ ယောက်ဖ လောင်းနဲ့ ဖုက ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့တာသိရင် မိမိတော့ တစ်ဆင့်ပြန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သိတော့မှာပါလားနော်။

“ထင်သားပဲ”

“ဘာထင်တာလဲ”

“အဲဒီဘဲကြီးက ကိုယ့်ညီမကို သိပ်မကြည်လို့လေ”

“ဟယ်!”

“ဟုတ်တယ် မဉ္ဇူရဲ့၊ သူ့ပုံစံက အမြဲသုန်မုန်နေတတ် ပြီး မလန်းဆန်းဘဲ တစ်ခုခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်တွေးနေသလို မျိုး တွေ့နေရတတ်တာ။ မိမိကသာ ကိုကြီး ကိုကြီးဖြစ်နေတာ မျိုး။ လက်စသတ်တော့ မင်းနဲ့ကိုး”

“ဇုတို့ကိစ္စက ပြီးခဲ့တာ ကြာပါပြီ ဖွဲ့ရဲ့။ ဟိုး... First Year ကတည်းကပါ။ အစပြန်မဖော်လိုက်ပါနဲ့ကွာ။ မိမိ သနားပါ တယ်”

“မင်းက သနားစရာမကောင်းလို့လား”

“အော... ဒီခြေလက်အကောင်းကြီး ရှိနေသေးတာကို များ သနားစရာလား”

“ဒါဖြင့် Heart ကရော”

“ပါးပါးလေးပါကွာ”

နှစ်ယောက်သား လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြသလို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကုမ္ပဏီရှေ့ရောက်ပြီမို့ ဇူ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပါ၏။

ကျေးဇူးပါ ဇွဲရယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၇)

မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပါ၏။ ကားဝါလေးပေါ်မှ အပြုံး
မျက်နှာဖြင့် ဆင်းလာသည့်သူမကိုရော ကားထဲမှခွဲက နင်းဆီ
ပန်းစည်း ကမ်းပေးလိုက်တာကိုပါလေ။ ကြည့်စမ်း...ဘယ်လို
ကနေ ဘယ်လို မိမိအစ်ကိုနှင့်များ သူမ သိလိုက်ပြန်တာလဲ။

သူက ကားကို ဂိုဒေါင်အထိ သွားရပ်ရန် လမ်းကြော
အတိုင်း သွားရတာမို့ ခြေလှမ်းလျှောက်ဝင်သွားသည့်သူမကို လိုက်
မမိပါချေ။ ကားသော့ကို ဝန်ထမ်းကောင်လေးဆီ လှမ်းပေးလိုက်
ပြီး ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းခဲ့စဉ် သူမရောက်ခင် Lift တံခါးက
ပိတ်သွားချေပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တောက်!”

မကျေမနပ်ဖြစ်စွာ သူ တက်ခေါက်လိုက်မိစဉ် အနားမှာ ရပ်နေသည့်ဝန်ထမ်းအချို့က တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လှည့်သွားကြ လေသည်။ ပြဿနာပဲ။ သူကလည်း ဒေါသဖြစ်တိုင်း ဒီလိုမကြာ ခဏ တက်ခေါက်ကျင့်က စွဲတတ်ခဲ့တာလေ။

တစ်ဖက် Lift ဆင်းလာတော့ သူဝင်လိုက်မိစဉ် တခြား ဝန်ထမ်းတွေက လိုက်မဝင်ပါချေ။ အလို! သူ့မျက်နှာ ခေါက်ရိုး ကျိုးနေတာမို့ လန့်သွားကြတာ ထင်ပါရဲ့။ သူမ တက်သွားသည့် Lift နှင့်သိပ်မကွာပေမယ့် သူ့ Lift ရပ်သွားတော့ သူမကိုမတွေ့ ရတော့ပါ။ လမ်းလျှောက်တာလည်း ဟိုးအရင်တုန်းကလို မြန် နေတုန်းပါလား ‘ကျော်’။

“Gooding morning GM.”

သူ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်လိုက်စဉ် သူမက Cleaning လုပ်နေ ပြီး သူ့မှန်စားပွဲထက်မှာကတော့ အနီရင့်ရင့်နှင်းဆီငါးပွင့်ကို ပန်း အိုးထိုးပေးထားလေသည်။ ဘာသဘောလဲ ‘ကျော်’၊ ပန်းမကြိုက် တဲ့မိန်းကလေးက ပန်းတွေဘာတွေ သုံးလို့ပါလား။

“ရောက်တာ စောသားပဲ။ Staff တွေတောင် မစုံသေး ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့ကိုပြောသလိုလို တစ်ယောက်တည်းရေရွတ်သလို ပြောလျက် လက်တစ်ဖက်က မှန်ဆေး Spray ဘူးရည်ကို ဖျန်း နေသလို တစ်ဖက်က အဝတ်ဖြူစဖြင့် သုတ်နေပုံက လုပ်နေကျ အလုပ်ကို လုပ်သလိုမျိုး အေးအေးဆေးဆေးပါလေ။

“တမင်လာတာ”

မျှော်လင့်ထားသလိုမျိုး တအံ့တဩပုံစံဖြင့် သူမ လှည့် မကြည့်ပါချေ။ ဘယ်လိုလဲ ကျော်၊ အရင်ကလို ကိုယ့်ကိုမြင်တာ နဲ့ ဘာလုပ်ရမုန်းမသိအောင် ဗျာများတတ်တဲ့ဟန်ပန်တွေ ဘယ် ပျောက်ကုန်ပြီလဲ။

ဆုံလည်ခုံမှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူမက နံရံမှန်တိုက် သည့်အလုပ်က ပြီးချေပြီ။ မြန်လိုက်တာ။ သူ့ရောက်လာလို့ပဲ အလုပ်ကို အမြန်ဆုံးလုပ်နေတာများလား။

“ဘယ်သူ့ကားကိုစီးပြီး လာခဲ့တာလဲ”

ပြန်မဖြေပါ။ အရင်ကဆို အင်မတန်ဖော်ရွေပြီး အပြုံး မျက်နှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာက ခုတော့ဖြင့် ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေတာပါလား။

“ခွဲနဲ့ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ကျောင်းအတူတူပြီးခဲ့တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သူငယ်ချင်းလား”

မဖြေပန်။ ဘာလဲ... မသက်ဆိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ကိုယ်
ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို သူမေးနေမိလို့လား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့်
မေးခွန်းတွေကို သုံးလေးခွန်းမေးနေမိသည့်သူ့ကိုယ်သူသာ ခေါ်သ
ဖြစ်နေမိတာအမှန်ပါလေ။

“ကျော်”

“Please! GM... ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ
ကို မမေးပါနဲ့”

တွေ့လား... ထင်တဲ့အတိုင်း သူမ ပြန်ချေပလေပြီ။
အရင်ကဆို ဖုန်းကလေးဆိုပြီး နာမ်စားလေး သုံးတတ်ခဲ့ပါလျက်
အခု ‘ကျွန်မ’ တဲ့။ စိမ်းကားပြတ်သားလှချည်လား။

“မျက်စိရှေ့တွေ့လို့ မေးတာပဲ ကျော်။ မင်းရဲ့ GM
အနေနဲ့ ဒီလောက်တော့သိသင့်တယ်လို့ ကိုယ်ယူဆပါတယ်”

သူမ အဝတ်ဖြူစကို သေသပ်စွာ ခေါက်ကိုင်လိုက်ပြီး
သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ကြည့်ပါဦး သူ အင်မတန်သဘော
ကျ နှစ်ခြိုက်ခဲ့တဲ့မျက်ဝန်းညိုတွေပင် အစိမ်းရောင်သန်းနေလေ
သယောင်။

“GM တစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင်လည်း ကျွန်မနာမည်

ကို တစ်လုံးတည်းအများဆွတ်ပြီး ခေါ်စရာမလိုပါဘူး GM...
ကျွန်မနာမည် မေမဉ္ဇူကျော်ပါ။ မမှတ်မိတာမျိုးဆိုရင်တော့ Name
brooch ကိုမြင်ရုံနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်”

သူ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်ပါတ်။ အလာလေးပါပဲ။
သူမထက် အဘယ်မျှ ငယ်နလှပသည့် မိမိမင်းရှိန်ကပင် သူမ
လောက် ဆွဲဆောင်မှုရှိမနေတာကို သူဝန်ခံပါတ်။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့
ခြောက်နှစ်ကျော်တုန်းကလို အားငယ်သည့်ပုံရိပ်တွေ လုံးဝရှိမနေ
တော့ဘဲ သူမမျက်နှာထက်မှာ မာနရိပ်တို့နှင့် လင်းလက်တောက်
ပနေလေသည်။ သူ့ရဲ့ကျော်ဆိုတာ ဘယ်ဆီမှာများ ကျန်ခဲ့တာ
ပါလိမ့်။

“မင်းနဲ့ကိုယ် တစ်ရက်လောက်တော့ ဆွေးနွေးရလိမ့်
မယ်ထင်တယ်”

“လုပ်ငန်းကိစ္စဆိုရင်တော့ အချိန်မရွေးပါ GM. Per-
sonal ကိစ္စဆိုရင်တော့ Sorry ပါပဲ။ ကျွန်မဘက်က ဘာပြော
စရာမှမရှိလို့ပါပဲ။ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကျော်”

တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် သူမ ဇူဇူမှာ
လက်ကာ၍ ရပ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ငါနော်... စိတ်မချလက်ရှိသာ

အော်ဟစ်ရန်တွေ့လိုက်ရင် မကောင်းလို့ ခက်တာပဲ။ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည့်မျက်ဝန်းတို့မှာ အင်အားက အပြည့်ပါလေ။

“ကျွန်မ Cleaning လုပ်ပေးစရာ MD အခန်းနဲ့ မနီ နေရာအခန်း ကျန်ပါသေးတယ် GM. ကျေးဇူးပြု၍ ကိုယ့်ဝန် ထမ်းကို အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ရင် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ကိုယ်ပြောစရာ”

“ကျွန်မ နားမထောင်နိုင်ဘူး”

အံ့ကျိတ်ပြောလိုက်သည့် လေသံက မာဆတ်ဆတ်၊ တောက်ကံ၊ စိတ်တိုလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ စိတ်ရှိတိုင်သာ ပိတ် တွန်းလိုက်ရင်တော့ တခြားဝန်ထမ်းတွေရှေ့ ပြဿနာဖြစ်ရတော့ မှာလေ။

“မမေမညွှ၊ ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီခင်ဗျ”

အမယ်လေး! ကျေးဇူးရှင်က အချိန်ကိုက်ကို ရောက်လာ တော့တာပါပဲလား။ အခန်းရှေ့မှဖြတ်ရင်း ဇူ့ကိုလှမ်းတွေ့လိုက် တာမို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံပါပဲ။ သူ့အကြည့်တို့က အံ့မင်းကို ဂုဏ် ခိုက်ကြည့်လိုက်တာမို့ ကိုအံ့တစ်ယောက် အလန်တကြားဖြင့် ခြေ လှမ်းပင် တုံ့ခနဲရပ်သွားရလေ၏။

“GM ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ ကိုအံ့ရဲ့”

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့... မင်္ဂလာပါ GM ခင်ဗျား”

“အတော်ပဲ၊ ‘မ’တို့အခန်းထဲက အလှပန်းအိုးနှစ်လုံး ကို သွားယူခဲ့ပေးပါ ကိုအံ့။ သန့်စင်ခန်းနားမှာ ‘မ’တောင့်နေမယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိမ္မာတယ်၊ သွားယူခဲ့”

လိုတာထက် ပိုသည့်အပြုံးမျိုးကြောင့် ကိုအံ့က ဇူ့ကို ခြန်ပြုံးပြလိုက်လေ၏။ ကျားသားမိုးကြိုး၊ ဒီချာတိတ် ဒီလိုပြုံးတဲ့ အပြုံးမျိုး ဇူ့ဖြင့် တစ်ကြိမ်မှမတွေ့ခဲ့ဖူးတာလေ။ သူ မတားမြစ် ခင်မှာ MD ရုံးခန်းသော့ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ဇူ ဝင်လိုက်ပါ၏။

ဟုတ်တယ်၊ ဒီချာတိတ်ရဲ့အပြုံးက မြင်ရသူရဲ့ရင်ထဲထိ အေးမြသွားစေတဲ့ ရိုးသားသည့်အပြုံးမျိုးပါလေ။ ဇူနှင့်ပတ်သက် သမျှ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိတဲ့အပြုံးမျိုးနဲ့ ထူထဲ၊ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထူးခြားနေတာအမှန်ပါပဲ။

အလို၊ မင်းက ဇူသိပ်ကြိုက်တဲ့ PMG ရေသန့်ဘူးလေး နဲ့ တူနေပြီလား။

“ရပြီခင်ဗျ”

“OK! လာလေ၊ ‘မ’နဲ့လိုက်ခဲ့။ ဒီအခန်းက ‘မ’တို့လူ

ကြီးတွေပဲ သီးသန့်သုံးခွင့်ရတဲ့ သန့်စင်ခန်းလေး။ တခြားဝန်ထမ်းတွေ မသုံးရဘူး။ ဟိုဘက်အခန်းမှာ Toilet နှစ်ခန်းရှိတယ်။ သီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာက လက်တွေ့တာတွေဆေးပြီး မှန်ကြည့်လို့ရအောင် သီးသန့်အခန်းလေး ပွဲပေးထားတာ။ ဖန်ပန်းအိုးတွေ ဆေးရမယ်”

“ကျွန်တော် ဆေးပေးမယ်လေ”

“အမယ်... ဆေးတတ်လို့လား”

“ဆေးတတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ အိမ်မှာ မေမေနဲ့ ဘုရားပန်းအိုးတွေ အတူတူဆေးနေကျပါ”

ကဲ၊ ဘယ်လောက်အားကိုးရတဲ့ချာတိတ်ပါလဲ။ တကယ်ပင် ပုလင်းဆေးတံနှင့် ဆပ်ပြာဖျော်ရည်သုံးပြီး ဆေးနေတာများအကျွမ်းတကျင်။ ဇူတို့မိန်းကလေးတွေထက်ပင် ပိုပြီး သန့်စင်ပေးတာများ မြန်ဆန်ပါ။

“တော်လိုက်တာ၊ ကဲ၊ ပန်းအိုးထိုးမယ်”

ဇူက မနက်ရောက်ကတည်းက နှင်းဆီခက်တွေကို ထိုးသလိုဖြစ်ပြီး အရွက်တွေ ညှပ်ထားပြီးပြီပဲ ပန်းအိုးသုံးလုံးနှင်

ပြန်တိုင်းတန်တာ တိုင်းလျက် ငါးပွင့်စီ လှလှလေးထိုးလိုက်ပါသည်။ ခါတိုင်းက သုံးအိုးသာရှိတာမို့ ပန်းလောက်ငြိုး ဒီနေ့ကတော့ သူ့ရုံးခန်းပါ တိုးလာတာမို့ ပန်းအိုးလေးအိုးဖြစ်သွားသဖြင့် ပန်းနည်းသွားရသလိုနယ်ပင်။

“ဒါတွေ ကျွန်တော် ပစ်ပေးမယ်”

“OK! ပြီးရင် ဒီနှစ်အိုးပြန်ယူခဲ့ပေးဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

MD ရုံးခန်းထဲမှာ ပန်းအိုးဝင်ထားလိုက်ပြီးမှ ကိုအံ့နှင့်အတူ မန်နေဂျာရုံးခန်းကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ဇူတို့ရုံးခန်းက ညနေ ဇူမပြန်ခင် သန့်ရှင်းရေး ထပ်လုပ်ခဲ့တာမို့ မနက် သိပ်ရှင်းစရာမရှိပါချေ။ အဝတ်ပိတ်စလေးဖြင့် ဟိုဒီသုတ်ရုံဖြင့် ဖုန်စင်သွားလေ၏။

ပန်းအိုးတစ်လုံးကို မန်နေဂျာစားပွဲထက် တင်လိုက်ပြီး နောက်တစ်လုံးကို ဇူတို့စားပွဲထက် တင်လိုက်ကာ၊ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်စဉ် ဟိုချာတိတ်က သူ့ခုံထက် မထိုင်သေးပေ။ လက်ဆေးလာတာကို ခြောက်စေရန် ရေသုတ်ရင်း ငဲ့ကြည့်လိုက်စဉ် ချာတိတ်က မျက်ခုံးကို လက်မဖြင့်သုတ်ရင်း တစ်ခုခုကို အောင့်အညည်းထိန်းချုပ်ထားပုံပါပဲလား။

၂၁၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“ထိုင်လေ၊ ကိုအံ့ရဲ့။ ‘မ’ပြောစရာရှိတယ်”

“အင်း... ကျွန်တော်လည်း ရှိတယ်”

“ဟဲ့၊ ဘာရှိတာလဲ”

“ပြောစရာ”

အမယ်၊ တယ်ထူးဆန်းပါ။ ဇူက ရင်းနှီးမှုရှိလာအောင် စကားတွေ များများပြောနေတာကို သုကလည်း ပြောစရာရှိသတဲ့။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်ဖြင့် မရဲတရဲပြောနေပုံကိုက တကယ့် (သ) နှစ်အရွယ်လေးနယ်လေ။

“ကဲကဲ... ကိုအံ့ အရင်ပြော”

“မမေမညူ အရင်ပြောပါ”

“ရပါတယ်၊ ‘မ’က အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တာပဲ ပြောမှာ”

ကိုအံ့က ဘာပြောမှာလဲ”

“ဟိုလေ၊ ကျွန်တော်ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာလား”

“ဪ၊ မဆိုးပါဘူး၊ ပြော”

“ခုနတုန်းကလေ”

“အင်း”

ဘုရားရေ! GM နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဇူတို့ထုပ်စီးတိုးသလို ရုန်းရင်းဆန်ခတ်လေး ဖြစ်သွားတာကိုပဲ မြင်လိုက်လို့ မေးပြီလား

ဒါပါနဲ့ဆို ဒီကိစ္စကိုရင်းပြရတာ နှစ်ယောက်ဖြစ်တော့မှာလေ။

“GM နဲ့ပြောနေတာကိုလား”

“ဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“အောက်မှာ ကိစ္စရဲ့ကားနဲ့ လိုက်လာတာကို တွေ့လိုက်လို့၊ အဲဒါ”

“ဪ၊ ဒါလား... ဇွဲက ‘မ’နဲ့ Final အတူပြီး ဘွဲ့အတူယူခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ကိုအံ့ရဲ့။ ဘာလို့မေးတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... ဒီလိုပါပဲ”

ကျေနပ်သွားပုံဖြင့် ပြုံးတုံ့တဲ့ ခေါင်းနဲ့သွားသည့်ချာတိတ် ကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်စိတ်ကြောင့် ဇူ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကိုယ် ကိုက်ထားလိုက်မိလေ၏။ မင်း ကိုယ့်ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေပြီလား အံ့မင်းကို။

အခန်း (၁၈)

“ညနေ (၇)နာရီ သံပေးတဲ့ကွန်ပျူတာသင်တန်း ရှာ
တက်သိလား။ တစ်ယောက်တည်း သင်ပေးတာမျိုးရှာ။ Ba-
sic က စသင်ရတာဆိုတော့ ငါးထောင်လောက်ပဲ ပေးရမှာ။ ဒါ
မှ ညနေအိပ်ပြန် ရေပိုးချိုး ထမင်းစားပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း
သင်ခွင့်ရမယ်”

ခေါင်းညှိတ်လေ၏။ စကားကလည်း နည်းပါး။ မနက်
ကဖြင့် ဇနီးစကားအပိုတွေဘာတွေ ပြောဖြစ်တာလေ။ ကိုကျော်
စွာစားပွဲ ထသွားလိုက်၊ ကိုယ့်စားပွဲဆီ ပြန်လာလိုက်၊ ကိုအံ့ကို
သင်ပေးလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ဇနီးစားပွဲမှ Phone သံမြည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လာလေ၏။

“ဟဲ့လို၊ အမိန့်ရှိပါရှင်၊ ရောင်စဉ်ထွန်းကုမ္ပဏီက ပြောနေပါတယ်”

“မဉ္ဇူ... အန်ကယ်ပါ”

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

“မောင်ဘုန်း ရောက်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ပါပြီအန်ကယ်”

“အေး၊ အန်ကယ် ဒီနေ့မလာဖြစ်ဘူး။ အဲဒါ Phone လုပ်ဆက်တာပဲ သမီး။ မောင်ဘုန်းလုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ သမီးပဲ သင်ပေးလိုက်နော်။ အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“လောလောဆယ် မန္တလေးက ဖို့လိုက်တဲ့စာရင်းကို စစ်ကြည့်နေပါတယ် အန်ကယ်”

“ဪ၊ ကျန်ခဲ့တဲ့လက List ကိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အေးအေး... စက်မှုနဲ့ ဂျပန်က Fax ဝင်ဖို့ရှိတာ သမီးပဲ ကြည့်စီစဉ်ပေးလိုက်ချေ။ သူ့ဘာမှန်းလည်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သမီးတော့ အခန်းနှစ်ခန်း ဟိုဒီကူး အလုပ်ရှုပ်ရတော့မှာပဲ။ ဒါပဲ သမီးချေ... သူ့ဆီ အန်ကယ်ပဲ ဆက်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်”

သေစမ်း! အခုမှ ဂူဘဝက ခိုင်းဖတ်လား။ သင်တန်းသား နှစ်ဦးကို တစ်ပြိုင်တည်း သင်ပေးနေရတဲ့ဆရာမလား။ ဘာမှန်းမသိ ဗျာများနေသည့်နေရာမှာ ရှိနေတာလေ။ ကိုကျော်စွာထံ လက်မှတ်ထိုးဖို့ File ကိုဖွင့်ပြီး ပေးနေစဉ် Intercon မှ တီခနဲ အသံထွက်ကာ စကားသံထွက်လာလေ၏။

“မေမဉ္ဇူကျော်... ခဏ”

“ကဲကဲ... GM ခေါ်နေတာကို သွားလိုက်ပါ မဉ္ဇူ။ Boss ဒီနေ့မလာဘူးထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို”

“သွားသွား... မင်းမှ Slim body မဖြစ်ရင် ဘယ်သူမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

အလုပ်မအားသည့်ကြားမှ ကိုကျော်စွာ စနောက်တာကို မရယ်ဖြစ်ပေမယ့် ပြုံးမိပါ၏။ ကိုအဲ့ကို Hall ထဲမှာ Fax သွားစောင့်ရန် ပြောလိုက်ပြီး GM ရုံးခန်းကိုသွားရန် ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။ တံခါးခေါက်သံနှစ်ချက်ကို ခေါက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သက်ပြင်းကိုပါ ကျိတ်ရှိုက်မိလေ၏။ ပျော်ရာမှာ မနေရပေမယ့်
ဇူက တော်ရာမှာ ရောက်နေရတာကိုး။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့လေ”

တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လျက် ဝင်လိုက်စဉ် သူက အလုပ်မလုပ်
ဘဲ လက်ထဲမှာ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကိုကိုင်လျက် ပန်းကိုင်းကို လှည့်
ပတ်ဆော့နေလေ၏။ ဒါလား ကုမ္ပဏီအလုပ်လာလုပ်သည့် GM.

“အန်ကယ် ဒီနေ့မလာဖြစ်ဘူးလို့ ကိုယ့်ဆီ Phone
ဆက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့, GM လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို ကျွန်မ ယူ
လာပေးပါ့မယ်”

“လောလောဆယ် ကိုယ့်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖွင့်
ပေးပါလား။ ကိုယ် Breakfast မစားခဲ့ရလို့ပါ”

“ရပါတယ် GM. . . ခဏလေးနော်”

MD ရုံးခန်းဘေးမှာပဲ စတိုခန်းလေး ရှိတာမို့ BOSS
အခန်းတံခါးကိုသော့ဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်ရပါတယ်။ ဒီအခန်းလေးမှာပဲ
အန်ကယ်အတွက် ကော်ဖီထုပ်တွေ မုန့်ထုပ်တွေ သိမ်းထားတာ
မို့ ရေခဲခွေးတစ်ခွက်စာ အရင်ဆုံးတည်ကာ နံရံကပ်စီရိုက်ဖွင့်ကြည့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်ပါသည်။ ပါကင်မိတ် Cake ထုပ်လေးတွေ တွေ့တာမို့ သုံး
ချပ်လောက်ကိုသာ ကတ်ကြေးဖြင့် Plastic အိတ်ဖောက်လျက်
ပန်းကန်ပြားသေးလေးထဲ ထည့်လိုက်ပါတယ်။

ရေခဲခွေးသူတော့ ကော်ဖီတစ်ထုပ်ဖောက်ကာ မိမိမိမိလေး
ပျော်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ လင်ဗန်းလေးထောင့်လေးပေါ်မှာ ကော်
ဖီခွက်နှင့်အတူ မုန့်ပန်းကန်နှင့် လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ခေါက်
ထည့်တင်ရင်း အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့၏။ သူ့အခန်းရှေ့ရောက်စဉ်
တံခါးခေါက်သံမပေးရပါဘဲ အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးလိုက်တာကြောင့်
အံ့သြသွားရပါသည်။

“Thanks!...ပါ”

သူ့စားပွဲထက်မှာ တစ်ခုချင်းစီ ချလိုက်စဉ် ကျေးဇူးတင်
ဝကျွေး တီးတိုးပြောလေ၏။ မလိုပါဘူး၊ ဇူက MD ဇွဲမန်နေဂျာ
တို့အတွက် ဒီလိုအလုပ်ကို နေ့စဉ်လုပ်ပေးနေတာ ထူးဆန်းတာ
မှမဟုတ်တာလေ။ လင်ဗန်းလေးကို ရင်ဘတ်မှာပိုက်လျက် စားပွဲ
ရှေ့မှ လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် အလန့်တကြားဖြစ်သွားရပါတယ်။

မလန့်ဘဲရှိမလား၊ သူက ဇူနှင့်အနီးဆုံးနောက် တည်
တည့်မှာ ကပ်ပြီးရပ်နေလို့ပါလေ။ ခြေတစ်လှမ်း နောက်သို့ဆုတ်
လိုက်စဉ် ဇူခါးသိမ်သိမ်လေးက စားပွဲစောင်နှင့် ထိသွားလေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သွားပြီ... ဇနီးက ဆုတ်ခေါ်ရင်းမှာ နေရာမရှိတော့ပြီ။

“G...GM...”

“ပြောစရာရှိလို့၊ ခဏလေးပါ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း”

“ဒီလိုမှမပြောရင် မင်းက နားထောင်မှာမှမဟုတ်ဘဲကိုး
ကျော်ရဲ့”

“ကျစ်!... ဒီနာမည် ရှင်ခေါ်စရာမလိုပါဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကျော်ရဲ့၊ ခေါ်လာတာဖြင့် ကြာလို့
နှုတ်ကျိုးနေပြီဟာ”

“ရှင်နော်”

သူ့ကို ရှေ့ကိုထပ်တိုးလာပြန်တာမို့ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဇနီးက
လက်ထောက်ပြီး ကာမိလေ၏။ သူက ဇနီး ဒီလိုကြောက်နေပုံကို
သဘောကျသလိုမျိုးဖြင့် တီးတိုးရယ်နေလေ၏။ ဒီလို စရာလား။
လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဇနီးကို အခုလို အထင်တသေး သက်
ဆံတာကိုတော့ မကျေနပ်ပါလေ။

“အား... မရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အနံ့လေး ပြန်ရလိုက်
လို့ Thanks နော်”

“ရှင်နော်၊ ရှင်မှာ မိမိတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နဲ့ လူကို ဒီလိုမျိုးမဆက်ဆံပါနဲ့”

“ဘယ်က မိမိလဲ”

“ကြည့်! အန်ကယ်သမီးနဲ့ ရှင် စေ့စပ်ထားတာ ကျွန်မ
မသိဘူးမထင်နဲ့ ဦးဘုန်းမြင့်မိုင်ရဲ့”

“ကျစ်! ဒေါသဖြစ်စရာလား ကျော်ရဲ့၊ ကိုယ်နဲ့မိမိ စေ့စပ်
တာ စာရွက်ပေါ်မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ပါးစပ်နဲ့စေ့စပ်တာ ဘာများ
အကြူးဝင်လို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

“ရှင်... ရှင်...”

ဇနီး အတော့်ကိုကြောက်လာမိ၏။ အလုပ်ပေါင်းများစွာ
ပြောင်းလဲလုပ်ခဲ့ရပါလျက် ဒီနေရာကိုရဖို့ အတော်ခဲယဉ်းလွန်း
တာလေ။ နှစ်ချိုးပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲရနေပြီဖြစ်သည့် ဒီကုမ္ပဏီအလုပ်ကို
ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလွယ်တကူစွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာလား။
တရားမမျှတလိုက်တာနော်။

“ဒီနေရာမှာ ရှိနေတာကို ဘယ်သူမှ ဖယ်ထုတ်လို့မရ
ဘူး”

ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို လက်မဖြင့် ထောက်ပြလျက် သူ
ပြောစဉ် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ဇနီးအော်လိုက်မိတော့၏။ ဒီလူ့ကို
ဒီလိုမှမပြောရဲရင် ဇနီးအတွက် အန္တရာယ်ကိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အရူး...”

“ဘာ...”

“ရှင် အရှူးထတာကို နားမထောင်နိုင်ဘူး။ ပြီးပြီသားတွေ ပြန်ပြောနေရင် ရှင့်ကို ကျွန်မတစ်ခုခုလုပ်မိတော့မယ်။ ဖယ်ပေး”
“ကျော်”

သူက ဂူလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ခါရင်းလျက် အော်လေ၏။ အမယ်လေးနော်... ရုံးခန်းတွေ အသံ လိုမှန်း သူသိနေလို့များလား။

“ဖယ်ပေးဆို”

“ကိုယ် မိမိကိုမချစ်ဘူး”

“မသိချင်ဘူး”

“ကိုယ်ချစ်တာ...”

“မကြားချင်ဘူး”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ် ကျော်”

“ကောင်မတို့ ကျွန်မကလည်း ရှင်ဆာချာသိအောင် ပြော ခဲ့မယ်။ လောကမှာ ကျွန်မအမှန်းဆုံးယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုရင် ရှင်ပဲ ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်”

“ဘာရယ်”

“ကိုယ့်လက်အောက်က ဝန်ထမ်းကို ဒီလိုပဲဆက်နေတဲ့ ယုတ်နေဦးမယ်ဆိုရင် အန်ကယ့်ကို ကျွန်မ တိုင်မှာပဲ”

“ကိုယ်ကြောက်မယ်လို့ထင်နေလား”

“စောင့်ကြည့်လိုက်လေ၊ ရှင့်ကြောင့် အရိပ်တစ်ခု မဲ့ခဲ့ဖူးပြီးပြီ ဦးဘုန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နေတဲ့ လူအဖို့ သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့ပါဘူး။ မယုံရင် စမ်းကြည့်လိုက်”

သူ့ရင်ဘတ်ကို ဂူခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ပစ်တိုက်ခဲ့ပြီး တံခါး Lock ကိုလှည့်ဖွင့်ကာ ထွက်ခဲ့၏။ စိတ်တွေတိုလိုက်တာနော်။ ရုံးခန်းထဲမဝင်ခင် ဒေါသဖြစ်နေတာကို ကျိတ်ဖြေရလေ၏။

“ကြာလိုက်တာ မဇ္ဈိရာ၊ ဒီမှာပစ္စည်းပို့ဖို့ List ရောက်နေပြီ”

“အောက်ထပ်စတို သွားပေးရမှာလား ကိုကျော်စွာ”

“နေနေ... ကိုယ့်ပဲ ဆင်းပေးလိုက်တော့မယ်။ မင်းက GM လိုအပ်တာ လုပ်ပေးရဦးမှာ။ (၁၂)နာရီ Lunch စားရင် GM ကိုပါ Canteen ကိုခေါ်လိုက်ပါ မဇ္ဈိ။ ဒီနေ့ Boss မလာတော့ သူ ကိုယ်တို့နဲ့အတူ စားချင်စားမှာ။ ခေါ်တာ ကိုယ့်အလုပ်၊ လိုက်မလိုက်က သူ့အလုပ်ပဲ၊ သိလား”

ကိုကျော်စွာက ဇူကိုခိုင်းပြီး ခုံမှဖျတ်ခနဲထကာ အောက်ထပ်ကိုသွားရန် အခန်းထဲမှထွက်သွားတော့လေ၏။ ကဲ၊ ဒင်းနဲ့ ဇူကတော့ ဒီပုံစံကြာရင် ဒီထက်ပိုပြီး ပြဿနာကြီးတော့မှာလေ။ သူ့ကိုပေးရန်ရှိနေသည့် File တစ်ထပ်ကိုပိုက်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိပါ၏။

“ကိုအံ့”

“ဗျာ”

“ဒီ File တွေကို GM ဆီသွားပို့ပေးပါ။ ပြီးတော့ Lunch စားချိန် အပြင်မှာစားမှာလား။ ‘မ’တို့နဲ့ Canteen မှာပဲ စားချင်သလားလို့မေးဖို့ မမေ့နဲ့ဦး”

“ဟတ်ကဲ့”

ကဲ... ဒီလောက်တောင် ပတ်သက်ချင်နေတဲ့သူ မှတ်လောက်ဧရာပေါ့။ ကိုအံ့ ပြန်လာတော့ မျက်နှာလေး သန့်မှန်နေတာမို့ ကိုယ်ချင်းစာမိလေ၏။ ဒီချာတိတ်ကို Power ပြ ဟောက်လွှတ်လိုက်တာပဲဖြစ်မှာပါ။

“ဘာတဲ့လဲ”

“စားမယ်တဲ့”

“ ‘မ’တို့နဲ့လား”

“ဟတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲဆိုပြီး ဆီးဟောက်တော့တာပဲ”

“Sorry...ကွယ်၊ ‘မ’လုပ်ရမှာကို ကိုယ်စားခိုင်းလိုက်မိလို့ပါ။ နေ့ခင်းကျ ကိုအံ့ကို ဟင်းကောင်းမှာကျွေးပေးပါမယ်၊ ဟတ်ပြီလား”

တစ်မနက်ခင်းလုံး ဟိုဟာနားမလည်လို့ ဒီဟာမတတ်လို့ဆိုပြီး Intercon မှတစ်ဆင့် သူခေါ်သမျှ လိုက်လုပ်ပေးရတာမောလှပြီ။ စိတ်ကလည်းတိုလှပြီမို့ မျက်နှာလည်း ပျက်နေတာမပြောပါနဲ့။ Boss မရှိတာနဲ့ သူသောင်းကျန်းသမျှ သည်းခံရတာရင်မောရတာအမှန်ပါလေ။

နေ့လယ် (၁၂)နာရီထိုးတော့ ဇူနှင့်ကိုအံ့က အရင်ဆင်းနှင့်ပြီး သူနှင့်ကိုကျော်စွာက နောက်မှလိုက်လာလေ၏။ ဇူတို့ဝန်ထမ်းတွေကို Steel ပုံစံခွက်ဗန်းနှင့် ထမင်းကျွေးတာမို့ ကိုယ်နစ်သက်ရာဟင်းခွက်ရှေ့ ရပ်စောင့်ရပါသည်။ ဇူက ကြက်သားကြိုက်သူမို့ အသည်အမြစ်သာထည့်ပြီး ကိုအံ့က ငါးဟင်းထည့်လေ၏။

စားပွဲတွေခုံတွေမှာ နေရာယူတော့ ဇူက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ပြီး ကိုအံ့နှင့် ကိုကျော်စွာက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်

၂၂၆ မေသဒ္ဓါမောင်

သွားလေသည်။ ကိုအံ့နှင့်ဇူက ဘေးကပ်လျက်ထိုင်နေတာကိုး။

“ကိုအံ့၊ အသည်းကြိုက်တယ်မဟုတ်လား။ စားနော်”

သူ့ရှေ့မှာ တမင်ပင် ကိုအံ့ပန်းကန်ထဲ ကြက်အသည်း
ဟင်း ထည့်ပေးစဉ် ကိုကျော်စွာက ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်သွားသော်ငြား
သူကတော့ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။

အခန်း (၁၉)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ကိုကျော်စွာက အမိန့်ပေးလိုက်စဉ် တံခါးက ပွင့်သွား
လေ၏။ ဇူက ကိုအံ့နှင့် Computer တစ်ခုအား အခန်းဝကို
လှည့်မကြည့်အား။ ဒီလိုအလုပ်လုပ်ရင်း ကိုအံ့တတ်ရန် သင်ပေး
ရတာမဟုတ်လား။

“မပြန်သေးဘူးလား”

သူ့အသံကြောင့် လူက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ကိုအံ့
ပင် ဇက်ပုသွားလေသည်။ ဒင်းကတော့ ညနေလေးနာရီပင် မခွဲ

သေး၊ ပြန်ရန်တာဆူနေပြီကို။

“အလုပ်တွေရှိသေးလို့ပါ GM... (ဇီ)နာရီလောက်မှ ပဲ အားလုံးပြန်ဖြစ်ကြမှာ။ GM... ပြန်ချင်ရင် ပြန်နဲ့ပါခင်ဗျာ”

“ကိုယ်က ကျော်ကိုမေးတာပါ ကိုကျော်စွာ”

“ဗျာ!...”

အလို! ဒါ စိန်ခေါ်တာပေါ့လေ။ ကမ္ဘာတစ်ကလူတွေ မသိအောင် ဖုန်းချင်တာကိုသိလျက် ဒီရုံးခန်းထဲကလူနှစ်ယောက် သိရန် တမင်တကာ ဒီလိုပြောတာလား ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်။

“ကျော်ဆိုတာ”

“မေမညွှန့်ကျော်လေ”

“မညွှန့် GM... က”

“အရမ်းကိုရင်းနှီးခဲ့တဲ့သူတွေပေါ့ ကိုကျော်စွာရဲ့”

“ဪ”

ကိုကျော်စွာအာမေဇွတ်သံက ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်ပါ။ သူ့ကို MD ရဲ့သားမက်လောင်းပါဆိုပြီး Meeting လုပ်တုန်းက Member တွေရှေ့မှာ ပြောပြမိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပါလျက် အခုတော့ ပြဿနာရှာနေပြီလေ။

“အဲ့မင်းကို”

“ခင်ဗျာ”

“မင်းပြန်ချင်ရင် ပြန်နိုင်ပြီ”

“ဝန်ထမ်းတိုင်း ညနေ(၅)နာရီမှ ရုံးဆင်းခွင့်ရှိပါတယ် GM ”

ဖုန်း Computer ကို Save လုပ်ပြီး ပိတ်လိုက်ပြီးမှ သူ့ကိုလှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။ သူက ဖုန်းစားပွဲပေါ် တင်ပါးလွှဲလျက် မနို့တမှီလေး ထိုင်လိုက်လေသည်။ ကိုအံ့ကို ပေါ်တင်ကြီးနှင့်နေတာပါပဲလား။

“GM တစ်ယောက်လုံး ခွင့်ပြုနေတာကို မင်းပြောစရာ မလိုဘူး ကျော်”

“GM ပြောလည်း ကိုအံ့က ပြန်ဦးမှာမဟုတ်သေးဘူး။ ဒီညနေမှာ သူ့ကို သင်တန်းလိုက်အပ်ပေးဖို့ ကျွန်မ တာဝန်ယူထားတာရှိတယ်”

“ကျွန်မ! ဘာသင်တန်းလဲ၊ သူ့မှာ ခြေလက်အကောင်းကြီးရှိနေတာ။ သူ့ဟာသူ လုပ်ပါစေပေါ့ ကျော်။ မင်း ဘာတာဝန်မှ ယူစရာမလိုဘူး”

ကြည့်စမ်း! အတော်ကို Foul လွန်းနေပြီပဲ။ ကိုကျော်စွာက သူနှင့်ဖုန်း အပြန်အလှန်ပြောနေကြတာကို ဘာမှဝင်မပြောနိုင်

ဘဲ ကိုအံ့လိုပင် အငေးသားကြည့်နေလေ၏။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်။

“Boss နိုင်းထားတဲ့တာဝန်ကို ကျွန်မယူရတာပါ GM. အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ အပိုစကားတွေ လာမပြောပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“Boss နိုင်းတဲ့ကိစ္စမှာ ဟင်းထည့်ပေးတာရော ပါတာပဲလား ကျော်”

“ဦးဘုန်းမြင့်မိုရ်”

“အပြန်အတူတူပြန်ဖို့ စောင့်နေမယ်၊ ဒါပဲ”

ဇူ ဆတ်ခနဲမတ်တပ်ရပ်လိုက်စဉ် သူက အနိုင်ပိုင်းပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါတ်။ စိတ်တိုနေတာမို့ လက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာ မပြောပါနဲ့။

“မမေမဉ္ဇူ”

“တောက်! လူပါးကို ဝလွန်းတယ်”

ကိုအံ့ကို ဟင်းထည့်ပေးတာကိုပါ ထည့်ပြောလာတာမို့ ကလေးကလားဆန်တာ။ ယူထားတဲ့တာဝန်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါလေ။ သဘောထား သေးသိမ်တဲ့နေရာမှာတော့ ရှင်က မူကြိုအဆင့်ကိုတောင် မရှိပါလား ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တော်ရုံရင်းနှီးတာမျိုးမဟုတ်ဘူးထင်တာပဲ မဉ္ဇူ ဟုတ်ရဲ့လား”

“သူနဲ့ပြတ်တာ (၆)နှစ်တောင် ကျော်နေပါပြီ ကိုကျော်စွာရယ်။ အလကားပြဿနာမရှိ ပြဿနာရှာနေတာ။ အမြင်ကပ်စရာကြီး”

“မဟုတ်မှလွဲရော၊ မင်းရဲ့ First Love များလား”

“ကျစ်! မေ့ထားတာ ကြာပေါ့”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒီလိုအဆင့်မျိုးကိုတောင် လိုက်ချိတ်နိုင်ခဲ့တာ ‘ဇ’က မသေးပါလား မဉ္ဇူ”

“အမယ်! ဇူတို့ပတ်သက်တုန်းက သူလည်း ကျောင်းသား၊ ဇူလည်း ကျောင်းသူဘဝပါနော်”

“ဘယ်လိုပြတ်သွားတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

ဇူက ကိုယ်အရှက်ကွဲရမည့်ကိစ္စမို့ တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြန်ဖြေလိုက်ပါတ်။ ဟောတော်! ကိုအံ့တစ်ယောက် ငြိမ်နေလိုက်တာ အရုပ်အတိုင်းပါပဲလား။

“ကိုအံ့”

“ခင်ဗျာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ... ပြန်ဖို့ပြင်တော့လေ။ သင် တန်း အပ်ပေးပါမယ်ဆိုတာ”

“ကျွန်တော် သန့်စင်ခန်းသွားလိုက်ဦးမယ်”

ချာတိတ်က ဇူကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက် သွားလေ၏။ ကိုကျော်စွာက အလုပ်တွေ လက်စသပ်ရင်း ပြန်ရန် ပြင်ချေပြီ။

“မဉ္ဇူ”

“ရှင်”

“ဟိုချာတိတ် ငိုများငိုသွားသလား”

“ဟင်၊ ကိုအံ့ကိုပြောတာလား”

“အေး”

“ဘာလို့ငိုရမှာလဲ၊ ဇူတို့က သူ့ကိုငေါက်နေ ဟောက် နေတာမှမဟုတ်တဲ့ဟာကို”

“မင်းနဲ့ GM စကားများနေကတည်းက ခေါင်းငုံ့ပြီး မျက်နှာကိုသုတ်နေတာ ကိုယ်တွေ့တာကိုး မဉ္ဇူရဲ့”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

“ကြည့်လုပ်ဦး မဉ္ဇူရေ၊ အဝေးကိုပဲမြင်ပြီး အနီးကိုမမြင် ဘဲ အလင်းပေးတဲ့ယောက်ျားတိုင်းလို အချစ်တွေ အလဟဿမဖြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

စနေဦး”

ကိုကျော်စွာအပြောကြောင့် ဇူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် လိုက်မိလေ၏။ ဒီလိုမျိုးမရယ်ဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီပဲ။ ခဏ အကြာမှာတော့ ချာတိတ်က တံခါးတွန်းဖွင့်ကာ ပြန်လာလေ၏။ မျက်နှာသစ်လာပုံကြောင့် မျက်နှာထက်မှာ ရေတွေသိနေသေး တာလေ။

“ကိုအံ့”

“ဗျာ”

“မင်း ငိုထားသလား”

“ဟာဗျာ... ကြုံကြုံပန်ဖန်”

“မညာနဲ့နော်... မှန်း”

သူ့ပေးစရာကိုကိုင်၍ မျက်နှာပင့်ကြည့်လိုက်စဉ် ချာတိတ် တ ဇူနှင့်မျက်လုံးဆုံအောင် မကြည့်ဘဲ တမင်ရှောင်ရှားလိုက်လေ သည်။ အဟုတ်ကို ဒီကောင်လေး မျက်သားတွေ ရဲနေသလိုပါ ပဲလား။ ဘုရားရေ! ဒီကောင်လေး ဘာကြောင့်များ အခုလိုဖြစ် ရတာတဲ့လဲ။

“ကိုအံ့”

“ပြန်မှာဆို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အေးပါ၊ အေးပါ”

ကိုကျော်စွာက ပြုံးစိမ့်မျက်နှာဖြင့် ဂူတို့ကိုကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ရန် ထွက်သွားချေပြီ။ ငါးနာရီတောင် ခွဲတော့မှာပါလား။ ထမင်းစားကတ်နှစ်ခုလုံးကို ဂူ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ ထည့်သိမ်းပြီး ဝန်ထမ်းကတ်(ရင်ထိုး)ကိုပါ ဖြုတ်လိုက်ပါ၏။

“သွားနို့”

ရုံးခန်းတံခါးကို Lock ချကာ Corridor ကို ထွက်လိုက်ကြ၏။ တစ်ဖက်အခန်းတံခါးဖွင့်လျက် ထွက်လာသည့်သူ့ကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လျက် ကိုအံ့လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး လမ်းဆက်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။

“ကျော်... နေဦးလေ”

အနောက်မှ ဆက်လိုက်လာပြီး ဂူလက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲလိုက်တာမို့ ဂူရော ကိုအံ့ပါ ရပ်လိုက်ရလေ၏။ ဒင်္ဂါးကတော့ ဂူကို ပြဿနာရှာဖို့ ဒီကိုရောက်လာတာ သေချာနေပါစရာလား။

“ဒါ ကုမ္ပဏီပါ GM... ဝန်ထမ်းတွေ အထင်လွဲစေမယ့်အပြုအမူ အမူအရာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့”

“ကိုယ်ပြောထားတယ်လေ”

“ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ လမ်းကြိုလိုက်ဖြစ်ရင်တောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တခြားလူတွေရဲ့ကားပေါ်မှာပဲ လိုက်မှာပါ GM...”

“ကိုယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

“GM ဖြစ်နေလို့ပါ။ နောက်ကို ဒီလိုဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီကုမ္ပဏီကနေ ကျွန်မ ထွက်ရပါလိမ့်မယ် GM... ဒီလိုလစာများများရတဲ့နေရာတစ်ခုကို ဘယ်လောက် ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ကျွန်မရထားသလဲဆိုတာကို နားလည်ရင် နောက်ကို...”

ဂူစကားမဆုံးခင် သူက ဂူတို့ရှေ့မှ ထွက်သွားတော့၏။ ဟုတ်တယ်၊ ကျောချင်းကပ် ခွဲခွာပြီးမှတော့ ရင်ချင်းအပ်အခြေအနေကို အလွယ်တကူနဲ့ ပြန်ရနိုင်မယ်လို့များ ကိုကို တွက်ဆထားလေသလား။ ဂူက ကိုကိုမလိုချင်တဲ့အချိန် စွန့်ပစ်၊ လိုတဲ့အခါ ကောက်ယူသုံးလို့ရနိုင်တဲ့ Tissue paper လေးမှမဟုတ်တာလေ။

“ဟိုလေ၊ ‘မ’မအားရင် သင်တန်းကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်ပဲ”

“ဘာလို့မအားရမှာလဲ၊ ကိုအံ့တို့နေတဲ့နေရာနဲ့ နှစ်မှတ်တိုင်လောက်ပဲ ဝေးတဲ့နေရာမှာ ‘မ’တက်ဖူးလို့ အဲဒီမှာပဲ လိုက်အပ်ပေးမယ့်ဟာ။ ကလေးဆိုတာ လူကြီးပြောတာကို နားထောင်ရတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၃၀ မမသဒ္ဒါစောင်

အပြန်အလှန်ထားခဲ့တဲ့သစ္စာတရားက ခုတော့ ဖြေမြှုပ်ကျောက်
ခဲလေး ဖြစ်ရပြီ”

“ဟို...ဟို”

“တို့ကိုပစ်ပြီး အသစ်ရှာရလောက်အောင် တို့က ရှပ်
မလှလို့လား၊ ပညာမတတ်လို့လား၊ ဥစ္စာမရှိလို့လား၊ ပြောပါဦး။
ယူတဲ့နေတဲ့ဘေဘီလေးတွေက တို့လုတာကိုမှ မမိတာကွယ်။
သေချာလည်း ပြန်ကြည့်ဦး။ ယူလိုမျက်နှာများတဲ့မောင်ကို တို့
မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါတော့မယ်။ Bye!...ဇော်”

နစ်ယောက်သား မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြစ် ကျန်ခဲ့တာ
ကို ကျောခိုင်းလျက် လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ငါ နင့်အတွက် မြားတစ်
စင်း ပစ်ပေးခဲ့ပါတယ် နီ။

အခန်း (၂၀)

“အောက်ထပ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အသံစုံမြည်နေကြ
တာလဲ”

“ရေပိုက်ပေါက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ပြောတော့မယ် ဇူကတော့”

နီနီက သနပ်ခါးလူးပြီးပြီမို့ ကော့အတွက် တစ်ခါတည်း
ဆက်သွေးပေးနေပါသည်။ ဇူကတော့ ကုမ္ပဏီသွားဖို့ Ready
ဖြစ်နေပြီ။ ဒီနေ့တော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အတူထွက်ဖြစ်မှာလေ။

“မဇူ အလုပ်တကယ်ထွက်မှာလား”

“မပြောတတ်သေးဘူး”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက် ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ထွက်ရလောက်အောင်တော့ မစွန့်သင့်ဘူး လို့ နီနီတော့ ယူဆတယ် မလူ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောနေပြန်ပါပြီ။ အင်္ကျီသာ မြန် မြန်လဲစမ်းပါ။ အအေးမိဦးမယ်”

ဝရန်းသုန်းကားဖြင့် တံခါးဖွင့်ရောက်လာသည့် ကေသရီက တဘက် လျှောခနဲပြုတ်ကျလာတာကို အမြန်ဖမ်းဆုပ်ကာ ပြန်လွှမ်းခြုံလျက် ညှိသကည်းကို ပွတ်သပ်ရင်း ညည်းညူလိုက် လေ၏။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!... နာလိုက်တာ”

“အစောကြီးရှိပါသေးတယ် ကေရယ်၊ နင့်မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်က ထွက်မပြေးပါဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လောနေရတာလဲ”

“လောတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ သတင်းထူးပြောစရာရှိလို့ ပြေးလာတာ”

“ဘာသတင်းထူးလဲ”

ကေသရီက ဆက်မပြောသေးဘဲ နီနီလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ဇူက ပြတင်းလိုက်တာကို အသာဟ ကြည့်လိုက်ပြီး သဘောပေါက်သွားရပါ၏။ မြို့ပတ်ရထားကြီးက

တော့ ဒီဘူတာမှာ လာဆိုက်လေပြီကော။

“ဘာလဲဟင် မလူ”

“နင့်ကိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ မိန်းမက ဟိုက နည်း နည်းလောက်ကြူတာနဲ့ အရည်ပျော်ကျမယ့်ဟာ”

“မကေကလည်း ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“အဆောင်ရှေ့မှာ ခင်မောင်ဇော် ရောက်နေပြီ၊ နီ”

“ဟင်!”

နီနီက မယုံသလိုဖြင့် ဂူတို့အနား ရောက်လာကာ လိုက် ကာအသာဟလျက် ဝင်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် မဝံ့မရဲဟန်ဖြင့် ငိုငိုသွားသည်က ကော်ပတ်ရပ်နယ်ပင်။

“ဟဲ့၊ သွားတွေ့လိုက်လေ”

“မကေကလည်း သူက နီနီလောတာဟုတ်လို့လားလို့”

“သဲဇာ ခုနထွက်တွေ့ပြီးပြီ၊ နီနီလေးကိုခေါ်ပေးပါလို့ သူမှာလိုက်လို့ အောက်ထပ်မှာ ငိုပွဲဆင်နေတာပေါ့”

ဘာလုပ်ရမုန်းမသိဘဲ ဗျာများနေသည့်နီနီကို အကဲခတ် ရင်း ဇူ နားလည်လိုက်ပါသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလား။ အထူး သဖြင့် မိန်းမတွေရဲ့ချစ်ခြင်းက သူတို့ယောက်ျားတွေ ဒီလောက် စည်းကျော်တတ်တဲ့အကျင့်ဆိုး ရှိနေတာကိုတောင်မှ ဖုံးကွယ်

ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တာလေ။

“အလှည့်မှာရော... ဒီလိုနားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား။
နောက်ဆုတ်ခဲ့ပြီးမှ လက်ပြန်တွဲကြဖို့ပြောရအောင် ဇူတို့က ဆယ်
ကျော်သက်လေးမှမဟုတ်တော့တာကွယ်။ နောက်ကျမှ ရမယ့်
နောင်တဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းပါသလဲ။

“သွားတွေ့လိုက်ပါ နီ”

“နီနီ မသွားရဲဘူး”

“သွားလိုက်ပါ၊ ဒါမှ တစ်ခုခုထူးထူးခြားခြားသိခွင့်ရမှာ
ပေါ့။ သွားကွေ့ကိုက်”

“မဇူတို့ လိုက်ခဲ့လေ”

“အံမာ၊ ငါတို့က ဘာကိစ္စလိုက်ပေးရမှာတုန်း”

“ငါတို့လိုက်ရင် သူမပြောခဲ့တဲ့ဖြစ်နေလိမ့်မယ် နီ။ တစ်
ယောက်တည်းပဲ သွားတွေ့လိုက်။ တကယ်လို့ တစ်နေရာရာမှာ
နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ချင်တယ်ပြောရင်
အချိန်ရသလောက်လေး လိုက်နားထောင်ပေးလိုက်ချေ”

နီနီ မရဲတရဲနာနာဖြင့် အသာဆင်သွားလေ၏။ ဝင်းအဝ
မှာ နှစ်ဦးသား စကားပြောနေပုံက ပထမတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းရယ်
ပါ။ ပြီးနောက်မှာတော့ နီနီတစ်ယောက် အဆောင်ပေါ်ကို အပြေး

ပြန်တက်လာတော့၏။

“ဘာတုလဲ”

“အလုပ်လိုက်ဖို့ပေးမလို့တဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဟိုလေ၊ ပြောစရာရှိလို့ လာခေါ်တာတဲ့။ နီနီကို ဒါလေး
လည်း ပေးလိုက်သေးတယ်”

နီနီလက်ထဲမှ Plastic လေး ပတ်ထားသည့်နှင်းဆီနီ
လေးကိုကြည့်ရင်း ဂူပြုံးလိုက်မိ၏။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒင်း
တို့သုံးတတ်တဲ့နည်းလမ်းတွေ အမျိုးမျိုးရှိနေပါတယ်လို့။

“ဟဲ့ သွားတော့မလို့လား”

“ထီးမေ့ပြီ၊ နီ”

“မယူတော့ဘူး မဇူ၊ အပြန်ကျ သူ့အမှတ်တရဝယ်ပေး
မှာတဲ့”

“အေး၊ ယူယူ... နင့်ကို သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပေးလည်း
ယူသာယူလိုက်ချေ၊ သိလား။ နောက်မှ ငါက ဒင်းကိုနုတ်နုတ်
ဝင်းပြီး ဆိတ်ရိုးစွပ်ပြုတ်ဆိုပြီး ရောင်းစားပေးမယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် ကေပြောတာကို နီနီစိတ်မဆိုးတော့
ပါလေ။ ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ကုတင်ထက်တင်ထားသည့် စလင်း

ဘက်အနီရောင်လေးကို ဆတ်ခနဲယူကာ ထွက်သွားဟန်က အလှကပြနေသည့်ဒေါင်းမလေးလို လန်းဆန်းတက်ကြွနေဟန်အပြည့် နှင့်ပါပဲ။

နီနီတော့ OK မှာ စိတ်ပြည့်သွားပြီပဲကိုး။

“ကဲကဲ၊ သနပ်ခါးလူးပြီး အဝတ်လဲတော့ ကေ၊ သူများ စုံတွဲကိုငေးတာ ကိစ္စမရှိဘူး။ အအေးပတ်ပြီး မသာပေါ်မှ ငါ မသာမုန့်ဟင်းခါး ဝါးနေရဦးမယ်”

ကေသရီနှုတ်မှ အသံတိတ်ကျိန်ဆဲဟန် ပွစိပွစိရေရွတ်လေ၏။ အင်း... ဒီနောက်ပိုင်းတော့ ဖုန်းကေသာ နှစ်ယောက်တည်း မုန့်စားရတော့မှာထင်ပါရဲ့။ နီနီသာ သူ့လူနှင့်ပြန်အဆင်ပြေရင် ဖုန်းနဲ့ဆက်တွဲဖြစ်ပေမယ့် ဟိုရထားကြီးသာ ကြိုပို့လုပ်ပေးတော့မှာကိုး။

“စိတ်တိုလိုက်တာ၊ ဒင်းက လေပဲရှိတယ် နီနီ”

“ဒါကတော့ ချစ်တာကိုး ကေရဲ့၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မွေးပါဦး”

“စာပါတယ်၊ ခိုက်လည်းဆာပါတယ်၊ ဒင်းကိုတင်းတာနဲ့ပဲ ငါးဖယ် ပဲဘူး၊ ငှက်ပျောကြက်သွန်အကုန်ထည့်ခိုက်လိုက်ချင်ပြီ။ တကယ်ပဲ”

“စားပါ ကေရယ်၊ စားပါ၊ ငါဝယ်ကျွေးမယ့်ဟာပဲ၊ ဝအောင်သာစား”

“OK!...”

လမ်းထိပ်ရှိ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ ကေပြောသလို အကြော်စုံနှင့် ငှက်ပျောအူများများ ကြက်သွန်ဥနှင့် အိုးဘဲတစ်ခြမ်းစီ ထည့်စားလိုက်တာမို့ ခိုက်ပင် ကားသွားရပါ၏။ သူများတွေ အသည်းကွဲရင် မည်သို့ဖြစ်ကြမည်မသိ။ ဇူကတော့ ဒဏ်ရာကို တမင်ပင် မေ့ထားကာ အစားမပျက် အအိပ်မပျက် နေသားကျနေတာပင် မဟုတ်ပါလား။

ကေက လိုင်းကားလာပြီမို့ မှတ်တိုင်မှတက်သွားချေပြီ။ ဇူက Taxi အလာကို စောင့်ရမှာမို့ မှတ်တိုင်ကျော်ကျော်ကို ဆက်လျှောက်ပြီးမှ ရပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟိ!”

ကားဝါလေးကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ လှစ်ခနဲပြီးလျက် ခေါင်းခါလိုက်မိလေ၏။ နေ့တိုင်း လမ်းကြုံလိုက်နေမိရင်တော့ ဒီကောင်နဲ့ ဘာသံညာသံတွေ ထွက်လာရဦးမှာလေ။

“ဟာ! ဘာ Style လဲကွ၊ မလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ ဘဲဘဲကြီး နာကပ်မှာစိုးလို့လား”

“အမယ်လေး... လေးပါ။ ဒင်းသာ အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်ရင် သူ့ရဲ့မှာ နင့်ကိုလက်ချိတ်ပြီးတောင် တွဲလျှောက်ပြလိုက်ချင်သေး”

“ဪ! ကိုယ့်ကိုပါ အသုံးချချင်တဲ့သဘောပေါ့လေ။ As you wish! ပါ မဉ္ဇူ”

“လာလာချည်သေး။ ဒီအပြောတွေနဲ့ ကောင်မလေး ဘယ်နှယောက်လောက်ကိုများ အသည်းလှုပ်ခါပြီးပြီလဲ”

“သိပ်မများပါဘူးကွာ၊ လာပါ၊ လေးလေးနဲ့လည်း ပြောစရာရှိတာဆိုတော့ အတူတူ Go ကြတာပေါ့”

ငြင်းမရတော့ပြီမို့ ကားဝါလေးပေါ် တက်လိုက်ရပါ၏။ ပြတင်းမှန်ချပေးထားတာမို့ ဖူးသဘောကျပါပဲ။ ဇုက Aircon ထက် သဘာဝလေအေးလေးကိုသာ နှစ်ခြိုက်တာကိုး။

“မိမိတော့ တင်းနေပြီ”

“ဘာကိုတင်းတာလဲ”

“ဘာရှိမလဲ၊ သူ့လူကြီးကို ဒက်ဒီကုမ္ပဏီလည်း သွင်းရော အချစ်ဦးနဲ့မငြိတငြိဖြစ်နေပြီး ဘော်ဒါဆာချွတ်တွေကတစ်ဆင့် သိသွားလို့ ပေါက်ကွဲလုလုဖြစ်နေတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အိုး... ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲ သတင်းပျံတာ မြန်လှချည်လား”

“IT ခေတ်လေကွာ၊ Phone နဲ့ တစ်ချက် Talk လိုက်တာနဲ့ ပွဲကပြီးပြီ”

ဇွဲကတော့ ပြောရင်း သဘောတကျဖြင့် တဟားဟား အော်ရယ်လေပြီ။ ဇုလည်း အလိုက်တသင့် ရယ်လိုက်မိပါ၏။

မဆိုးပါဘူး။ ဒီလိုတောင် ရယ်နိုင်သေးရင် သူ့ကို တုန့်ပြန်နိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေ ရှိနေသေးတယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဒင်းက ရှင်းပြရမှာပေါ့ ဇွဲရဲ့၊ သိက္ခိန္ဒြေခွက်ထဲက ရတနာလေးကို ဘယ်အပျောက်ခံပါ့မလဲ”

“မှားတယ်ကွ”

“ဘာကိုမှားတာလဲ”

“ဒီဘဲကြီးက ကိုယ့်ညီမ Phone မှန်းသိတာနဲ့ Phone ကိုပိတ်ပစ်လိုက်လို့လေ”

“ကျွန်!... တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

“အေး၊ ပြဿနာက မသေးဘူးကွာ။ ကြားထဲကနေ မင်းကိုပဲထုလို့ နာမှာကို တွေးထားဦး။ ငါ့မှာ မင်းနဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတာကိုတောင် ပေးမသိရဲဘူး။ တော်ကြာ မြာဦးက ငါ့ခေါင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကို တည်လာဦးမယ်”

“အဲဒီတော့လည်း ဇွဲခေါင်းက ပန်းသီးလေးကို တို့ ဦး ထားပြီးပြီလို့ ချေပလိုက်ပေါ့ကွယ်”

“တကယ်ကြီးလား”

ပေါ့ပါးစွာရယ်လိုက်မိစဉ် ကားလေးက ကုမ္ပဏီဝင်းတံခါး ကို ကွေ့ဝင်နေချေပြီ။ ကား Parking ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိစဉ် သူ့ကား မရှိသေးပါချေ။ တော်ပါသေးရဲ့... Boss ရော သူပါ ရောက်မလာသေးလို့လေ။

“ဘယ်မှာစောင့်မှာလဲ”

“OFFICE ထဲစောင့်လို့ မရဘူးလား”

“ပျင်းနေမှာနိုးလို့ စေတနာနဲ့ပြောတာကို မရလည်း ထိုင် စောင့်ပေါ့။ ဇူက အခန်းနှစ်ခန်းစလုံးကို Cleaning အရင်လုပ် ပြီးမှ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲ ပြန်ရောက်မှာ။ Boss ပါရောက်ပြီဆိုရင် ရုံးခန်းသုံးခန်းစလုံးကို လှည့်နေရတော့တာပဲ”

“မန့်နေကုန်ခန်းမှာ ဘယ်သူတွေရှိသေးလဲ”

“ကိုကျော်စွားနဲ့ ရှင့်ရဲ့ဟိုဘက်ညီပေါ့”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဖိုးအံ့ရှိတော့ အဖော်ရသေးတယ်”

“သူသာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ဖြစ်သွားရင်တော့ ဇူက

တာ့တာပဲ ဇွဲရေ”

“ဘာကို တာ့တာတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ GM ရဲ့ Secretary သာ ဆက်လုပ် နေရင် ပြာပိုးနေတဲ့မီးက ထတောက်တော့မှာ။ ပြဿနာမကြီးခင် ရှောင်ထွက်လိုက်တာ ဇူအတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“စွန့်စားဝံ့တယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ရုံးထဲဝင်ခဲ့ကြ စဉ် Lift ရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေသည့်ကောင်လေးကို လှမ်းမြင်လိုက် ရပါ၏။

အမယ်!... ဒီချာတိတ် ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း မိုးပြာ ရောင် Shirt တွေတာတွေ ဝတ်လို့ပါလား။

ခြေသံတွေကြောင့်ထင်၊ သူ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက် စဉ် သူ့ကို ဇူ လှမ်းပြီးပြလိုက်မိ၏။ သူ့အပြုံးက တစ်ဝက်တစ် ဖျက်မှာပင် ရပ်သွားလေသည်။ ဇူဘေးမှာပါလာသည့်ဇွဲကို မြင် သွားတော့ သူ့ခေါင်းက အလိုလိုငုံ့သွားတော့၏။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးဆံ့”

တရင်းတနီး ပရုံးဖက်လိုက်သည့် ဟိုဘက်ဒီဘက် ဆွေ

မျိုးညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ခေတ်ပေါ်
အဝတ်အစားတို့ဖြင့် တောက်ပနေသည့်ဖွဲ့ထက် ဆပ်မှိုနံ့မှိုကောင်း
လေးက ပို၍ချောမောနေသလောက်။

အခန်း (၂၁)

“ဒီနေ့တော့ ‘မ’တစ်ယောက်တည်းပဲ လုပ်တော့မယ်
သိလား။ ငွေအဖော်မရှိမှန်းလို့ ဒီမှာပဲနေခဲ့တော့နော်။ ဟိုတစ်
ယောက် ဘာကိုပြုတာလဲ”

“ ‘မ’ဆိုတဲ့အသုံးကို သဘောကျလို့”

“သေဦးမယ်၊ ငါတို့က သူ့ထက် အများကြီးကြီးတာ
ကို”

“ဘာကြီးတာလဲကွ”

“အသက်ဟဲ့... အသက် ကဲ”

စောစောစီးစီး စုနောက်နေသည့် ငွေရဲ့လက်မောင်းကို

ပြောင်းခနဲရိုက်ချလိုက်စဉ် ဇွဲက အားခနဲအော်လိုက်သော်ငြား ဟို
ချာတိတ်ကတော့ မျက်နှာပျက်ချင်လေ။ အင်း၊ ဟိုနေ့ညနေ
က ခင်မောင်ဇော်နဲ့ကိစ္စကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ခဲ့တာမို့
ဇူကို ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လို့များ ထင်သွားလေသလား။

အိုလေ၊ ဇူနဲ့ကိုအံ့က သူ့စိမ်းသက်သက်ပဲမဟုတ်လား။
ဘာကိုများ စိုးရွံ့ရှိန်လန့်နေရပါသလဲ။ အမေနှင့်ခပ်ဆင်ဆင်တူ
လွန်းသည့် ဒီချာတိတ်မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တိုင်း တည်ငြိမ် အေး
ဆေးလွန်းသည့် အန်တီကြီးကို ပြန်ပြင်ယောင်နေမိတာ အမှန်
ပါလေ။

အန်ကယ့်ရုံးခန်းနှင့် သူ့ရုံးခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်
မှန်တွေတိုက်၊ စားပွဲတွေ File တွေ မှန်သုတ်အပြီးမှာ အလှပန်း
အိုးတွေ ဆေးလိုက်ပါ၏။ ဒီနေ့ဝယ်လာတာက မြေစိုက်သစ်ခွ
ခက်တွေမို့ လှလည်းလှ၊ များလည်းများလေသည်။ သူ့အခန်း
စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းအိုးတင်လိုက်ပြီး ဇူတို့အခန်းအတွက် ပန်းအိုးတွေ
ကိုယူ၍ လှည့်ထွက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ရုံးခန်းတံခါးက ပွင့်သွားပါ
၏။

“မနောင့်ယုက်နဲ့ မိရာ”

“ကိုကြီး”

ဘယ်သူမှမရှိဘူး ထင်နေ၍ပဲလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။
သော့ပိတ်ထားတာမဟုတ်သည့် Door Lock ကိုလှည့်ရုံနှင့် ဒီ
အခန်းမှာ ဇူ ရှိနေဆဲဆိုတာကို သူသိမှာပါ။

နှစ်ယောက်သား ပဋိပက္ခဖြစ်လာပုံဖြင့် ဇူကို ရုတ်တရက်
မြင်သွားတော့ မျက်နှာတွေက အိုးတိုးအန်းတမ်းဖြစ်သွားကြလေ
၏။

“Good morning, GM. Morning ပါ မိ”

“Morning ပါ မဉ္ဇူ”

မိမိက ပြန်မနှုတ်ဆက်သော်ငြား သူ၏ မဉ္ဇူဟုခေါ်သံ
က ခပ်ကြောင်ကြောင်လေ။ ဇူကို ဒီလိုမျိုး ခေါ်မှမခေါ်ခဲ့တာကို။

“ကိုကြီးရဲ့အချစ်ဦးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ပြော”

“ကျစ်! မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့ မရမက လိုက်မေးနေရတာ
လဲကွ”

“မေးရမှာပေါ့၊ မိတို့က နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းအကုန်
လုံးအသိ စေ့စပ်ပြီးပြီဟာကို။ မိကွယ်ရာမှာ ကိုကြီး အခုလို ခြေ
ပုန်းခွတ်...”

ရုံးခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီမို့ အသံတွေကို ဆက်
မကြားရတော့ပါချေ။ ကဲ၊ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဦးဘုန်းပြန်မိရဲ့

ရှင်ခြေလှမ်း ဘယ်ကိုရွှေ့လဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေရပြီမဟုတ်လား။

“လေးလေး လာပြီလား”

“No!... အန်ကယ်လာရင် Intercon ကနေ မေမဉ္ဇူ ခဏဆိုပြီး ခေါ်မှာ”

“ဟိုဘက်ခန်း လူရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီ၊ ရှင်ညီမပါ ရောက်နေတာ။ သွားမရှုပ်လေနဲ့။ ကောက်ရိုးမီး ကူးသွားဦးမယ်”

ဖွဲက ဇက်ပုသွားလေ၏။ ပန်းအိုးတွေကို မှန်စားပွဲတွေထက် တင်လိုက်ပြီး အခန်းသန့်ရှင်းတာကို နာရီဝက်နဲ့ပြီးအောင် လုပ်လိုက်ပါ၏။ ခဏအကြာမှာတော့ မန်နေဂျာရောက်လာလေ၏။

“မင်္ဂလာပါ ကိုကျော်စွာ”

“မင်္ဂလာပါ မဉ္ဇူ ဟော၊ ဧည့်သည်ရောက်နေတာကို”

“ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“သူလည်း အန်ကယ်လာပဲ ကိုကျော်စွာရေ၊ မိန်းမဘက်က တော်တာ”

“ဟုတ်လား၊ Boss မှာ သမီးတစ်ယောက်ပဲ ဆွေမျိုး

ရိုတယ်ထင်ထားတာ၊ တူတွေ များလှချည်လား”

“တစ်စုံဆို ခေါက်ဆွဲစားလို့ရတာပေါ့ဗျ”

ဖွဲက တရင်းတနှီးပင် နောက်လေ၏။ ဇူက သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ကိုကျော်စွာနှင့်မိတ်ဆက်ပေးစဉ် ဟိုချာတိတ်ရိုက်နေသည့် Computer စာလုံးတွေက ကပေါက်တိကပေါက်ချာရယ်လေ။

“မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က မဉ္ဇူကတော့ ဘယ်နံပါတ်စဉ်ကို ဒီအထိခေါ်ချလာပြီလဲလို့ ထင်လိုက်တာ။ Sorry ပဲ ကိုဖွဲရေ”

“ဟာ၊ ဖွဲတယ်ဟေ့၊ မဉ္ဇူရဲ့နံပါတ်စဉ်တွေထဲ တန်းစီရင်တောင် ဘိတ်ပဲရမှာဗျ။ ဒီကောင်က အဲဒီဘက်မှာ တစ်ဖက်ကမ်း ကျွမ်းတယ်။ Specialist ဗျ”

“ပြောနေပုံက ဇူကပဲ ဆရာကြီးပေါ့လေ။ သူတို့မှာလည်း ဆယ်တောင်ပံ ညာတောင်ပံတွေရှိတာ မသိတာ ကျနေတာပဲ။ ဟွန်း... ငှက်ပျောချဉ်ပေါင်”

ရယ်ကြပြန်လေ၏။ Computer ခုံမှာ ထိုင်ရန်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုအံ့ထိုင်နေပြီမို့ ဘာတွေရိုက်နေပြီလဲဟု ဇူကြည့်လိုက်မိလေသည်။ အလို! Z တွေ ချရိုက်ထားတာ ပြည့်နေတာမိလဲလား။

“ဟဲ့၊ ဘာတွေရှိက်နေတာလဲ ကိုအံ့ရဲ့”

“ရှိက်နေတာပဲ၊ ဒါတွေပဲ ထွက်လာလို့”

“ဪ၊ မနေကစီထားတဲ့ ဇယားလေး ဆက်ရေးပေး
တယ် မှတ်နေတာ၊ အကျိုးနည်းမှပဲ။ ဒီပုံနဲ့တော့ ငါ့အသက်ဆက်
ရှည်ဖို့ တယ်မမြင်”

ဇုက ကိုအံ့လျှောက်စီထားသည့်စာလုံးတွေကို Delete
လုပ်လိုက်ပြီး မနေ့တုန်းက ဇယားကိုပြန်ရှာပေးလိုက်ပါ၏။ အဲဒီ
မှာ ဖြည့်ရေးဖို့ စာရင်းက သုံးလေးကြောင်းတည်းပါ။ ဒီကောင်
လေး ခါတိုင်းရေးတတ်ပါလျက် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှ အမှား
မှားအယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်နေရတာပါလိမ့်နော်။

“ဒီမှာလေ ကိုအံ့ရဲ့၊ မသိရင် မေးပါဆိုတာ”

“ ‘မ’ပဲ စကားပြောနေပြီးတော့”

“အမယ်လေးဟဲ့၊ ဧည့်သည်နဲ့စကားလေးပြောမိပါတယ်၊
ဒင်းက တစ်မှောင့်၊ အဲဒါကောက်စရာလား၊ ဒီမှာကြည့်၊ ဒီနေရာ
ကနေ စဖြည့်ရမှာ။ ဂဏန်းတွေရေးရင် မမှားအောင် ဂရုစိုက်
သုညတွေ ပိုသွားရင် ကျုပ်မှာ ဘာမှလျော်စရာမရှိဘူး အဘိုး
လေးရဲ့။ ရှင်က ဦးလေးတူမို့ အပြစ်ကလွတ်မှာ”

ဇုက Mouse ကိုလည်းရွှေ့ရင်း ဘယ်လက်ကပါ Key

board ကိုပါ သံသွက်သွက်နှိပ်လိုက်တာမို့ ကိုအံ့ပါးနှင့် အတော်
လေး နီးကပ်သွားရပါ၏။ ထိုင်ခုံနှင့် Computer ခုံက အနေတော်
ဖြစ်ပေမယ့် ဇုက ကိုအံ့နောက်ကျော့ဘက် (ဘေးနားခပ်ကျကျ)
နားမှာရပ်၍ လှမ်းကိုင်ရတာမို့ပါပဲ။

“မမေမည့်”

ငိုသံဖြင့် ဝင်ချလာသည့်မိမိမင်းရှိန်ကြောင့် အခန်းထဲမှ
လူအားလုံး ငြိမ်သွားရပါ၏။ မကြာခဏ ရောက်လာလေ့ရှိသည့်
မိမိက ဇုနှင့်ကိုကျော်စွာကို အလေးမထားသလို အမျိုးတော်သည့်
အစ်ကိုနှစ်ဦးကိုလည်း အမှုမထားပါချေ။

“ပြောလေ မိမိ”

“ပြောစရာရှိလို့၊ ခဏ”

“ဟာ... ဒီမှာအလုပ်ရှိနေတာ မတွေ့ဘူးလား၊ မိမိရ။
သူများအလုပ်ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့လေ”

“မို့အလုပ်လည်း အရေးကြီးတာပဲကိုကိုရ”

“နင်ကတော့ ဂျစ်ပဲဟာ”

“ကိုလေး”

“ဟင်”

“မမေမည့်ကို ခဏခေါ်သွားမယ်”

ကိုအံ့မျက်နှာက အီလယ်လယ်။ မိမိပြောပုံက ဇူက ကိုအံ့လက်အောက်မှာပဲ အလုပ်လုပ်နေရသလိုလိုကို။ မန်နေဂျာ ကိုကျော်စွာက ခေါင်းငုံ့ပြီးနေချေပြီ။

“နင့်ဟာနင်ခေါ်တာ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိဘူးလေ၊ ကိုလေးကိုသင်ပေးနေတုန်းခေါ်လို့ ပြော တာကို”

“ကဲကဲ... လိုက်သွားလိုက် မေမညူရေ၊ တော်ကြာ Boss ရောက်လာပြီး မေမညူခဏဆိုလို့ Intercon ထဲက အသံမြည်လာရင် မင်းရှိမနေမှ အကြီးအကျယ်ပြဿနာ”

ကိုကျော်စွာလွှတ်နေပြီမို့ ကိုအံ့ကို မှာသင့်တာမှာကက မိမိနောက် လိုက်ခဲ့ပါ၏။ အပေါ်ဆုံးထပ် လေဟာပြင်ကိုသာ ခေါ် ခဲ့တာမို့ ကြောက်တတ်တဲ့သူတွေကတော့ မလာခဲ့ပါချေ။

“ပြော၊ မိမိ”

“ကိုကြီးနဲ့မိအကြောင်းကို မသိမှာပါနော်”

“သိတယ် မိမိ”

“အဲဒါ ကိုကြီး ဒီကိုရောက်တော့ သူ့အချစ်ဦးနဲ့ပြန်ဆုံ ပြီဆိုပြီး မိအသိတွေက သတင်းပို့ကြတယ်။ အဲဒါ”

ပြဿနာပဲ၊ ကာယကံရှင်ကို ရှေ့မှာထားပြီး ရင်ဖွင့်နေ

တာပါလား။ သူ့အချစ်ဦးဆိုတာ ဇူမုန်းသာ သိသွားရင် ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဇူက မရှိမဖြစ်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးမှမဟုတ် တာဘဲ။ အမှိုက်ဆိုပြီး လွှင့်ပစ်သလိုမျိုး အလွယ်တကူလေး ဖြုတ် နိုင်တာလေ။

ရှက်စရာပါပဲလား မေမညူ။ ပထမတစ်ခါကတော့ Boss က ခေါ်သတိပေးခဲ့တာပါ။ အခုနောက်တစ်ခါ Boss ရဲ့သမီးဖြစ် သူကပါ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထပ်သတိပေးရင် ဇူတော့ သွားချေ ပြီ။ မျက်နှာများတယ်လို့ ဇူကိုဘယ်သူတွေ့ထင်ထင် ကိစ္စမရှိပေ မယ့် အခုတော့ အဲဒါကို ဇူ နောင်တရဖြစ်ပြီလေ။ အထူးသဖြင့် ရောင်းစားပြတ်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အတိတ်က အရိပ်မည်းကို ဘယ် Cor- rection Pen မျိုးနဲ့ ဖုံးအုပ်ဖျက်လိုရမှာလဲ။

“ဘယ်သူလဲဆိုတာကို မမ စုံစမ်းပေးပါလို့ မိပြောချင် တာပါ”

“ဘယ်သူဆိုတာကို မိသိရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မသိဘူး၊ မိသိတာ ကိုကြီးကိုချစ်တာတစ်ခုတည်းပဲ သိတယ်။ စေ့စပ်တဲ့အချိန်ထိ ကိုကြီးဘက်က လိုက်လိုက်လျော လျောရှိခဲ့ပါလျက်နဲ့ အခုတော့ အချိုးက ပြောင်းနေပြီမမရဲ့။ မိ Phone ဆက်တော့လည်း မကိုင်၊ အခုလို လူချင်းလာတော့တော့

၂၆၀ မေသဒ္ဒါမောင်

လည်း မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး မှီကိုအော်လွှတ်တာ”

တအိအိနှင့် ပြုဆင်းလာသည့် မိမိမျက်ရည်တို့ကို မေကြည့်လျက် ဇူပင် မျက်ရည်ဝဲလာရပါ၏။ မိမိကတော့ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ခိုခဲ့ပါ။ ဇူတုန်းကရော၊ ဇူတုန်းကတော့ လူမမြင် မှောင်ရိပ်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ်ခိုကြွေးခဲ့ရတာလေ။ နံရံတို့သာ နားတွေရှိခဲ့ရင် ဇူရင်ကွဲသံကို ခံစားတတ်ကြမှာ အမှန်ပါပဲ။

ဒီလူတစ်ယောက်ကို အရူးအမူးချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီလူတစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ ဇူ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အချစ်ဦးမို့ စွဲလန်းမက်မောခဲ့ရတာကို ဇူဝန်ခံခဲ့ပါရဲ့။ သို့သော် အလွှာဆိုတာတွေ အဆင့်အတန်းဆိုတာတွေထက် မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာဆိုတဲ့တံတိုင်းကြီးက ဇူကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာနင်းချေသတ်ခဲ့တာလေ။

မတန်လို့ ထားခဲ့ပြီးမှ အခုတော့ လိုချင်ပါတယ်ဆိုတာကို ဇူက ယုံရအောင် ဦးနှောက်မရှိတဲ့လူမှမဟုတ်တာဘဲ။ တစ်စစကြွေသွားခဲ့တဲ့နှလုံးသားကို အကောင်းဟုတ်ဖြစ်အောင် အချိန်က ကုစားပေးခဲ့တာလေ။ မိန်းမတစ်ယောက်၊ မိန်းမများစွာရဲ့ မျက်ရည်ကို ခြုံချနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ပညာကတော့ ဩချလောက်ပါရဲ့

ကိုကိုရယ်။

စာနာစိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ မိမိလိုမိန်းကလေးနေရာကနေ ဇူ ရပ်လိုက်ပါရစေ။ အတိတ်ဆိုတာကို မြေမြုပ်သဂြိုဟ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါလေ။

“မငိုပါနဲ့ မိမိ”

“မိ၊ ကိုကြီးကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး မမရဲ့။ ကိုကြီးနဲ့ဝေးရရင် မိသေမှာ”

လက်တို့လိုက်သလိုများ ဖြစ်သွားပြီလား။ မထိန်းနိုင်အောင်ပင် ကလေးလိုငိုကြွေးနေသည့် မိန်းကလေးကို ဇူ ဘယ်လိုများ နှစ်သိမ့်ပေးရမှာပါလိမ့်။

“မိလေ၊ ဒက်ဒီကိုပြောပြီး အဲဒီမိန်းမကို ကုမ္ပဏီကနေ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ သိလား။ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး မမရဲ့။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ အလုပ်ကို ရောရာသလားဆိုပြီး မှီကိုပဲ ဆူဦးမှာ။ မိဘာလုပ်ရမလဲ၊ အို... မိတော့ ကိုကြီးကိုချစ်စိတ်နဲ့ သွက်သွက်ခါ ရူးသွားလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

“မိ သူ့ကိုအလုပ်ဖြုတ်စရာမလိုပါဘူး”

“ဘယ်လို”

“ဒီလူကုန်မှာ သူ အလုပ်က ထွက်တော့မှာပါ မိမိ၊ ပြီး

တော့ မိသိထားဖို့က သူနဲ့ မှီကိုကြီးက ဇာတ်လမ်းပြန်ဆက်ကြ
မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အတိတ်ဇာတ်လမ်းက ပြည်ဖုံးကား ချ
ထားပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် မိ စိုးရိမ်စရာဘာမှမရှိဘူးလို့ပြောခဲ့
တာပေါ့။ အဲဒီသူဆိုတာ အခု မိရှေ့မှာရပ်နေတဲ့ မေမည့်ကျော်
ဖြစ်နေလို့ပါပဲ၊ မိ”

“ဟင်!”

အခန်း (၂၂)

ထီးအနီရောင်လေးကို ဖွင့်ပြလျက် လက်တစ်ဖက်က
ခါးထောက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြနေသည့်နီနီကို ငေး
ကြည့်နေမိလေ၏။ ထီးလေးမှာ ဘိုမရုပ်လေးတွေ ခပ်ကျဲကျဲပါ
ပြီး အနားကွပ်က အတွန့်လေးတွေမို့ လှသည်ဆိုတာထက် နီနီ
ကို ပိုချစ်စရာကောင်းသွားလေသည်။

“ဟယ်! အရူးမ မစာဥ၊ ကပြနေတယ်ဟဲ့”

“မကေနေနဲ့၊ သူများကို မနာလိုမဖြစ်ပါနဲ့”

“နာလိုပါတယ်အေ၊ ဒင်းချော့လို့ ပျော့ကျသွားတဲ့ မိ
ကျောက်ကျော နင့်ကိုရော၊ ငါတို့ကို လူရာသွင်းပြီး ဟားတဲ့ ခေါက်

ဆွဲကြော်ကိုပါ တဝတာပြကြီး မျှီဆိုပါ့မယ်”

“သူက စေတနာနဲ့ ဝယ်ပေးလိုက်တာပါ မကေရဲ့။ နို့ကိုလည်း အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့။ အပျော်လို့ သူမသတ်မှတ်ပါဘူးတဲ့။ တစ်သက်လုံး ရိုးမြေကျပေါင်းဖို့ ရည်စူးထားတာပါတဲ့။ နို့နီစိတ်ကယ်ပြေပြီဆိုရင်တော့ စေ့စပ်တဲ့အနေနဲ့ နို့ကို ရွှေ့လက်စွပ် လိုက်ဝယ်ပေးမှာတဲ့လေ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ငွေစုစာအုပ်လည်းရှိနေပြီ၊ သိလား။ စုထားတာ ငါးသိန်းတောင် ပြည့်နေပြီဆရာ”

“နားကလောလိုက်တာဟယ်၊ တော်သေးတာပေါ့ ဒဲ့မို့လို့။ တွတ်ဆိုရင် ဒင်းနဲ့နင် လွဲရင်လွဲဦးမှာ”

“ဟွန့်... မကေကလည်း မဦးမချွတ်”

“ကဲပါ။ အဲဒီထီးကို သိမ်းပါတော့။ မျက်စိတွေလည်း နောက်လှပါပြီ။ ခေါက်ဆွဲစားဖို့ပြင်ရအောင်။ ဖော့ဘူးနဲ့တူနဲ့စားလို့ဖြစ်တာပဲ”

“လုပ်ပြီ အပျင်းနည်းနဲ့”

“အံ့မာ! ပန်းကန်နဲ့စားပြီး နင်ဆေးမှာမို့လို့လား။ မိုးချုပ်ပြီအကြောင်းပြပြီး ရေမကိုင်ချင်ရတာနဲ့ဘာနဲ့ အကြောင်းကပြဦးမှာ”

“ငါဆေးပါ့မယ် ကေရယ်၊ သွားယူလိုက်ပါ နီ။ အချဉ်ပန်းကန်ကို တစ်ချပ်ပဲယူခဲ့။ ရေဆေးဖို့ မမေ့နဲ့ဦးနော်”

‘ရေမကိုင်ချင်ပါဘူးဆိုမှ’ဟု နီနီ စောဒကမတက်ပါလေ။ အငယ်ပီပီ ဖင်ပေါ့ပေါ့ဖြင့် ဇူတို့ ထမင်းစားဆောင်ဗီရိုသော ကိုယူလျက် ဆင်းသွားချေပြီ။ ကေက ခေါက်စားပွဲလေးကို ဖြန့်လိုက်ပြီး Tissue ဘူးထဲမှ Tissue စဖြဲလျက် ပုန်သုတ်လေ၏။

“ဘာဖြစ်နေလဲ မဉ္ဇူ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးသာဆိုတယ်၊ နင်ပြန်လာကတည်းက မျက်နှာမသာဘူး။ ဟိုငတ်မ မိုးနည်းနည်းမှောင်တာကိုပဲ ပူတယ်ထင်ထားတာ”

“မမေးပါနဲ့ကော၊ နီနီပျော်နေတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပါစေ”

“ဟယ်၊ နီနီနဲ့ပတ်သက်လို့လား”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“သိဘူးလေ၊ နီနီပျော်ပါစေဆိုတော့ အဲဒီချဉ်ပေါင်ကြော်ကိုများ နင်ငြိများငြိသွားလားလို့ လန့်သွားတာပဲ”

“ငါ့မှာ ပေါလွန်းလို့ ခါချနေရတာပါ ကေရာ”

“အေးပါ၊ ငါယုံပါတယ်”

ကေက ရေသန့်ဘူးလေးနှစ်ဘူးကိုပါ Plastic အပတ် လေးခွာကာ အဆင်သင့်ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ နီနီပျော်နေချိန်မှာ ဇူက မျက်နှာလည်း မလန်း၊ စိတ်ထဲလည်း မကောင်းဖြစ်နေလို့ ဘယ် ဖြစ်ပါ့မလဲလေ။

“နင့်မှာ ရင်ဖွင့်ဖော်ဆိုလို့ ငါတို့ပဲရှိတာလေ မဉ္ဇူရယ်။ ငါတို့ကိုမပြောရင် ဘယ်သူ့ကိုသွားပြောမှာလဲ”

“အေးပါ၊ နောက်မှပြောပါမယ်”

“ညကျလား”

“အေး”

နီနီရောက်လာတော့ ကြွေပန်းကန်တွေထဲ ခေါက်ဆွဲ ကြော်နှင့်အချဉ်ထုပ် ဖောက်ထည့်ကာ စကားတပြောပြောဖြင့် စားကြပါတ၏။ ကေကတော့ နဂိုကတည်းက အစားလည်းများ၊ မြန်လည်းမြန်သမို့ အရင်ဆုံးကုန်လေသည်။ နီနီကတော့ အပျော် တွေ ပုံနေတာမို့ မကုန်သလို ဇူကလည်း ရင်ပြည့်ချင်သလိုဖြစ် နေ၍ သိပ်မလျော့။ ဇူတို့ပိုသည့်တစ်ဝက်ကို ကေပန်းကန်ထဲ ထည့်စဉ် ကေသရီ ထအော်လေသည်။

“ငါ့ကို ဝက်များမှတ်နေကြလားဟဲ့”

“စားနိုင်သလောက် ထပ်စားစမ်းပါဟယ်”

အအီပြေအောင် အချဉ်ထုပ် (ဆီးထုပ်)ဖောက်စားလျက် အဆောင်ဝရံတာမှာ ထွက်ရင်နေကြမိပါ၏။ လမ်းထိပ်ဘက်ဆီ မှ ကောင်လေးတွေ၏ ဂစ်တာသံနှင့်သီချင်းသံကို သဲ့သဲ့မျှကြား နေရသလို အောက်ထပ်ရှိသံဇာတ်အခန်းမှလည်း ကက်ဆက်ထဲ မှ အသည်းကွဲသီချင်းက ခပ်တိုးတိုး။

ဒီညမှ လက ဘယ်မှာပုန်းနေပါလိမ့်။ ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင် တွေထဲမှာဆိုရင် ဒီလိုလွမ်းခန်းမျိုးမှာ လမင်းကိုငေးပြီး လွမ်းရ တာ အရသာတစ်မျိုးပေကို။ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်က အလိုလိုမဲ့သွား ရပါ၏။ ဇူဘဝကောက်ကြောင်းက ဝတ္ထုမှမဆန်တာလေ။

“နေကြာစေ့ စားဦးမလားဟင်”

“ပါးစပ်ညောင်းတယ်၊ မဖောက်နဲ့တော့”

“ဟင်၊ သူချည်း ဒိုင်ခံအုပ်နေပြီးတော့များ။ အဲဒီမကေ ဟာ”

ည(၉)နာရီကျော်ပြီမို့ အဆောင်တံခါးလည်း ပိတ်ချေပြီ။ (၁၀)နာရီဆို အဆောင်မီးပါ ပိတ်တော့မှာကို။ အမှောင်ကြောက် တတ်သည့်နီနီက (၉)နာရီခွဲပြီဆို ကုတင်ပေါ်တက် ခြင်ထောင် ထောင်ပြီးချေပြီ။ မီးပိတ်တာနှင့် ခြင်ထောင်ထဲမှာ အိပ်မို့အသံ

ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။ ကေသရီလည်း နီနီနှင့်ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အိပ်လေ့ရှိသူပါပဲ။ ဇူကသာ အားဆွင်းထားသည့် Table Lamp ဖွင့်ပြီး (၁၁)နာရီကျော်မှ အိပ်ကျင့်ရှိတာလေ။

“နီနီကို စိတ်ဆိုးနေလားဟင်”

“ဘာလို့ဆိုးရမှာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ မဇူက ငြိမ်နေသလားလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး နီရယ်၊ စဉ်းစားစရာတွေ များလို့ပါ”

“အချစ်ဦးအကြောင်းလား... မချစ်တချစ်သူတွေရဲ့ အကြောင်းလား။ အချစ်ဆုံးအကြောင်းလား။ မဇူက များလွန်းတော့ ဘယ်သူမှန်းမသိလို့”

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဇူ.မှာက အချစ်ဦးလား။ အချစ်ဆုံးလား ဆိုပြီး လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ကို ပြစရာမှမရှိတော့တာလေ။ သူ့အပေါ်ချစ်မိစဉ်က ရင်ဘတ်ထဲရှိသမျှအချစ်တွေ အကုန်ပုံပြီးတော့ များ ချစ်ခဲ့မိလို့လား။ အားကိုးတာမျိုး၊ တွယ်တာတာမျိုးနဲ့များလား။ ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်သဘောမျိုးနဲ့များကြိုးတစ်စလို့ ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲခဲ့လို့များလား။

အချစ်အကြောင်းကို တစ်လုံးတစ်ပါဒ်မှ နားမလည်သေးပါဘဲ ကိုကိုသင်ပေးခဲ့လို့ ချစ်တတ်ခဲ့တာအမှန်ပါကွယ်။ ညစဉ်

မြင်မက်တဲ့အိပ်မက်တွေထဲမှာ ကိုကိုလက်ကို မြဲမြဲစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး ပျော်မြူးခဲ့ရတဲ့သူပါ။ လမင်းကိုငေးကြည့်ရင်း လဝန်းပေါ်မှာဆုံကြဖို့ပြောတာကို စိတ်ကူးနဲ့ ရင်ခုန်ခဲ့ရတဲ့သူလေးပါကွယ်။

ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နနယ်လွန်းတဲ့ နလုံးသားကို အရိုးရာထင်အောင် ကိုကိုမို့ ရိုက်နှက်ရက်စက်ခဲ့ရက်တယ်။ ခေါင်းညိတ်လာအောင် ပြုစားပြီး ခေါင်းခါပြခဲ့တာက ဘာကြောင့်လဲ။ မချစ်လို့ပေါ့။ ကိုကိုရင်ထဲမှာ ဇူကို တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာမချစ်လို့ပဲ ဖြစ်မှာပါလေ။

ရှူးခဲ့တဲ့ရက်တွေကို နှမြောတသရီလိုက်တာ။ လမ်းခွဲစွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတဲ့နောက် ဖြတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ဇူဆံပင်တွေလည်း နှမြောတာပါပဲ။ ရင်ကွဲပက်လက်နဲ့ ကျခဲ့ရတဲ့မျက်ရည်တွေကိုလည်း ပြန်ကောက်ယူသိမ်းဆည်းလို့ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲနော်။

နောက်ကျမှ ရတတ်လို့ အဲဒါကို ‘နောင်တ’လို့ လူတွေ သမုတ်ကြတာဖြစ်မှာပါ။ ဒီဟင်းလင်းပြင်ရင်ခွင်မှာ နောင်တတွေ အကြီးကြီးရခဲ့ရတာပါ။ အချစ်တွေ ဘယ်မှာလဲ၊ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုတာပါ။ ဘဝမှာ တစ်ခါချစ်ဖူးခဲ့ရုံနဲ့ ဇူအချစ်တွေ ကုန်ဆုံးပျက်သုဉ်းခဲ့ပြီလား။

ဟင်အင်း... အသစ်တစ်ဖန် ချစ်ခွင့်ရပါရစေဦး။ ဖေဖေ
တောင်မှ မေမေ့ကိုပစ်ပြီး အချစ်သစ်တစ်ခု ထပ်မံမွေးဖွားခဲ့သေး
တာပဲ။ ဇူကိုလည်း ဒီလိုချစ်ခြင်းမျိုး ပြန်မွေးဖွားပေးလှည့်ပါလား။
ချစ်ပါရစေ။ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရာသက်ပန်လက်တွဲပေါင်း
ဖက်နိုင်ဖို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ အသက်ပုံပြီး ချစ်ခွင့်ရပါရစေလား
လောကကြီးရယ်။

သက်ပြင်းက လေခွေးနှင့်အတူ မျောပါသွားလေ၏။
'အသက်တိုဦးတော့မှာပဲ' လို့ ပြောဖူးတဲ့အသံကလေးကို ကြား
ယောင်နေတုန်းပါ။ တကယ်တမ်း ဘဝကိုသတ်ခဲ့တဲ့တရားခံက
ဘာလဲ။

“ဟယ်”

မီးမှိတ်လိုက်ပြီပို့ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်သွားချေပြီ။ နီနီ
က ကေသရီအနားသို့ အတင်းကပ်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်၏
Weight က ဇူဘေးကို ပိကျလာလေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အခန်းအဝင်ဝကစားပွဲပေါ်မှာ မီးအိမ်တင်ထားတယ်။
လှမ်းစမ်းတာနဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်။ နီနီကိုပို့ပေးလိုက်ပါ၊ ကေ”

ကေက ဝရံတာလက်ရမ်းကိုစမ်းလျက် အဆောင်တံခါး

ပေါက်သို့ လှမ်းသွားပါ၏။ အခန်းထဲမှာ ဖျတ်ခနဲလင်သွားပြီး
နီနီ အိပ်ရာခင်း ခြင်ထောင်ထောင်တာကိုစောင့်ကာ ဇူအတွက်
ရော သူမအိပ်ရာကိုပါ အဆင်သင့်ခင်းပေးလေ၏။ ခဏအကြာ
မှာ မီးပိတ်လိုက်ပြီး ဓာတ်မီးဖွင့်လျက် ဇူအနီးသို့ ပြန်ရောက်လာ
ပါ၏။

“သိပ်ညဉ့်မနက်စေနဲ့ မဉ္ဇူ။ တော်ကြာ မနက်မိုးလင်း
မျက်ကွင်းညှိုလေး ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ငါအလုပ်ထွက်တော့မယ်၊ ကေ”

“ဟယ်! ငြုန်းစားကြီး”

“မထွက်လို့မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေမို့ပါ”

“ဟိုလူ ဒုက္ခဆက်ပေးနေပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် နင့် Bဝဒ ပြဿနာရှာလို့များလား”

“Bဝဒ ဖြုတ်ရင်တောင်မှ သုံးလစာ သုံးသိန်းနီးပါး
လောက် ငါရမှာပါ၊ ကေ။ အခုက မိမိကြောင့်ပါ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ မိမိ ကုမ္ပဏီကိုချောင့်လာပြီ။ သူနဲ့
ပြဿနာတက်တာမှ အဆဲကိုကျယ်ရော”

“ကောင်မလေး ငိုသေးလား”

“ငိုတာပေါ့။ သူ့မျက်ရည်ကြောင့် ငါအလုပ်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

ကေနှင့်အတူ သက်ပြင်းပြိုင်တူချလိုက်မိလေ၏။ ဇူအပူတွေကတော့ ကူးကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ Sorry...ပါ ကေ၊ ရင်ဖွင့်ရာရင်ခွင်မရှိတဲ့ဘဝမို့ နားလည်ပေးပါကွယ်။

“သူနဲ့နင့်ကိစ္စ သိသွားသေးလား”

“အင်း”

“ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”

“သတင်းက ထွက်တာကြာပြီ၊ ဘယ်သူမှန်းသာ အတိအကျမသိတာ။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီလူကိုရှာပေးပါဆိုပြီး ငါ့ကိုအကူအညီတောင်းတာပေါ့”

“ဖြစ်ရလေ”

“နောက်ဆုံးမှ ငါဝန်ခံလိုက်တာပါ၊ ကေ၊ မိမိက စိတ်ရင်းလေး ကောင်းရှာပါတယ်။ အရွယ်လေးနဲ့တောင်မလိုက်ဘဲ ဖြူစင်မှုမျိုးပါ။ တကယ်တမ်းပြောရရင် သူနဲ့တောင်မတန်ပါဘူး။ မိမိဘက်ကတောင်မှ ငါနာတာအမှန်ပဲ”

“သူ့အဖေကို ပြန်တိုင်မယ်ထင်တယ်”

“မတိုင်လောက်ဘူး၊ ကေ၊ လကုန်ဖို့ တစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုတော့တာ။ ငါအပြီးထွက်မယ်ဆိုပြီး ပြောခဲ့တာပဲ”

“နမြောတော့ နမြောစရာကြီး။ လစာသိန်းကျော်ရဖို့က ကုမ္ပဏီရှားတာ မဉ္ဇူရဲ့”

“ရှာရမှာပေါ့ ကေရယ်”

“ဟိုကောင်ကိုမေးရင်ရော”

“ဇွဲလား”

“အေး”

“မပတ်သက်ချင်ဘူးကွယ်၊ သူတို့က ဆွေမျိုးစပ်ရင်တော်ကြတော့မှာကို”

“တောက်! ငါ တင်းလာပြီ”

“နေရင်းထိုင်ရင်း ဖြစ်ရပြန်ပါပြီ၊ ဘာကိုလဲ”

“ဒင်းတို့တွေ ဆွေမျိုးလာတော်လို့လေ”

မရယ်ချင်ဘဲ ရယ်ဖြစ်တာမို့ ရင်မပေါ့ပါ။ ကေကတော့ စိတ်ပြေအောင် ပြောရှာသားပါပဲ။ ဇူကသာ ရင်လေးပြီး မောနေရတာလေ။

“ဆွေမျိုးဆိုလို့ ဟိုချာတိတ်ရော အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ကိုအံ့လား”

“အေး”

“သူလည်း တော်တော်လေး တတ်လာပါပြီ။ အချိန်ရရင်တော့ ငါသင်ပေးချင်ပါသေးတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကိုကျော်စွာခေါင်းပေါ်ပဲ ဖိရတော့မှာပေါ့”

“ကောင်းရော၊ နောက်ဆုံးကျမှ ဆွေမျိုးတွေရှောင်ပြီး ချာတိတ်နဲ့ ‘မ’ ဆိုပြီး ‘မ’ နဲ့ ‘မောင်’ တတ်လမ်းတွေ မပြစ်နဲ့ဦး”

“ဝေးပါသေးတယ် ကော်ရယ်။ ချာတိတ်က ငါ့ကို ‘မ’ လို့ တောင် ခေါ်ချင်တာမဟုတ်ဘူးဟဲ့”

ကော့ရယ်သံက ခြောက်ကပ်ကပ်ပါလေ။ ‘မောင်’ တဲ့။ ‘မ’ လည်း ‘မောင်’ လို့မခေါ်ချင်ပေါင်။ တော်ကြာ မင်းကိုနှိပ်သလို ခေါ်တယ်ဆိုပြီး ကောက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

နော်... ကိုအံ့ရယ်။

အခန်း (၂၃)

“ဟိုနေ့ကလို မှောင်မှပြန်လာမယ့်နဲ့ဦးနော်။ ကျွန်မတို့ ညီမကို စိတ်မပူပါရစေနဲ့ ကိုခင်မောင်ဇော်ရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

နီနီနှင့်အတူ တွဲထွက်သွားတာကို လှမ်းကြည့်နေမိ၏။ ပထမတော့ နှစ်ယောက်သား ခပ်ခွာခွာလျှောက်နေတာပါပဲ။ လေးငါးဆယ်လှမ်းလောက်ရောက်တော့ ခင်မောင်ဇော်က နီနီလက်ဖျားလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား လက်မောင်းချင်းထိလျက် အကြာပူးဖြစ်သွားတော့၏။

“လူလည်”

ကေသရီ၊ ရေရွတ်နေတာကို ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ရေချိုးရန် အဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ပြီးတာတွေ ထားလိုက်တော့။ လ မကုန်မချင်း အလုပ်ကတော့ ဆင်းချဦးမှာလေ။ မတွေ့ချင်ဘဲ တွေ့ရဦးမှာပါပဲ။

“မဇ္ဈ”

“ဘာလဲ”

“ငါ ရဲရင့်ကို Yes လိုက်ရမလား”

“ဘာစိတ်ကူးပြန်တာလဲ”

“သင်ဘန်းကိုချည်း တောက်လျှောက်လာတာနေတော့ အားလုံးက ခိုပ်မိနေပြီဟဲ့။ ငါ့ကျောင်းသားတွေကတောင် ငါ့ကို ကိုရဲရဲဆောင်းတွင်းမီးဖိုလေးဆိုပြီး မကြားတကြား စတတ်နေပြီ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ချော်လဲ ရောထိုင်လုပ်လိုက်တော့မယ်ပေါ့လေ။ မိန်းမကိုက”

“နင်ကလည်း”

“အေးပါ။ နင်ကလည်း ပြန်ချစ်ချင်ချင်အခြေအနေကို ရောက်နေပြီမဟုတ်လား။ ကြိုက်ပေါ့... ငါ့ဆီက ဖွဲပေးရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ပြောတော့မယ် လူကို တစ်တစ်ခွခွ”

ကေသရီက ဆပ်ပြာတိုက်ရင်း မျက်စောင်းခဲ့လေ၏။ ဒီနေ့တော့ နီနီအစောကြီးလစ်ပြီမို့ ကေသရီပဲ ကျောက်ပျဉ်ယူ ရတော့မှာဆိုတော့ အေးဆေးပေါ့လေ။

“တကယ်ပြောတာပါ ကေရဲ့၊ တော်ကြာ ငါတို့မှာ အတွဲ ကိုယ်စီရှိပြီး နင်တစ်ယောက်တည်း အမကျန်ဖြစ်နေတော့ ဘယ် ကြည့်ကောင်းပါ့မလဲ”

“အထီးကျန်ပြောစမ်းပါဟာ၊ ဘာလဲ၊ နင်အတွဲရပြီလား၊ ဘယ်သူလဲ၊ ငါပြောတဲ့ချာတိတ်ပဲမဟုတ်လား။ မမှန်ရင် (၁၅၀၀) ပြန်အမ်းမယ်”

“နင့်ထောင့်ငါ့ရောက် ဟိုပေါက်ဖော်ကိုပဲ သွားပေ။ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အဲဒီမတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်ချာတိတ်က ငါ့ကို ဘိုးဆွားရိပ်သာရောက်တောင် ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ အမေကြောက် မောင်လူအေး”

“ဒါဆိုလည်း နင်ပဲဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့ဟာ။ မောင့်ကို ‘မ’ တအားချစ်နေပြီ၊ အသည်းယားတယ်လို့”

“မိန်းမဈေး ကျတယ်ဟဲ့”

ဇူက ရေကန်ထဲမှရေကို လက်ဖြင့်ဖိုက်လျက် ကေသရီ

စိုအောင် လုပ်ကြလိုက်ပါ၏။ ဒင်းက ဆံပင်ရေစိုရင် (အံ့ထူတာ မို့) စိတ်ဆိုးတတ်သည်လေ။ နှစ်ယောက်သား အဆောင်ပေါ် ရောက်တော့ ကောက ကျောက်ပျဉ်ရှေ့ တင်ပလွှင်ခွေထိုင်၍ တစ် ဦးသွေးချေပြီ။

“မဉ္ဇူ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ပဒိုင်းသီးစားမိလို့ ငါ့နာမည် ခဏခဏခေါ်နေတာလား”

“တစ်ခါတစ်လေ ပါးကွက်လေးဘာလေး ကွက်ကြည့် ပါလား”

“မလိမ်းချင်ပါဘူး၊ ဒီဆံပင်ပုံစံနဲ့မှ မလိုက်တဲ့ဟား၊ နဂို ကမှ လူကြည့်လွန်းလို့ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ”

“မိန်းကလေးပဲဟာ၊ သနပ်ခါးနဲ့မလိုက်ဘဲ ရှိမလားဟဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ သူ့ကို ယောက်ျားအတင်းပေးစားတာကျနေ တာပဲ”

“နင်လိမ်းပေးရင် လူးမယ်ဟယ်၊ ကဲ”

“တကယ်နော်၊ လာ၊ ငါလိမ်းပေးမယ်”

“နေပါဦး၊ ဒီမှာ Uniform ဝတ်နေတဲ့ဟာကို”

“စကတ်က နောက်မှဝတ်လေ၊ လာပါ”

အတင်းကိုခေါ်နေတာမို့ ကျေရှေ့မှာ ဒူးထောက်လျက် ထိုင်ပေးလိုက်ရပါ၏။ ဒီကောင်တော့ ဟိုတရုတ်ကပြားလေးကို အပြေပေးချင်တာနဲ့ ဇူကို ကပ်ဖားရပ်ဖားလုပ်နေတာလေ။ အင်း ပေါ့၊ ဇူက ရည်းစားပြတ်ပြီး အသည်းကွဲလေဒီဖြစ်နေတာဆိုတော့ အားနာပါးနာဖြစ်နေတာပဲထင်ပါရဲ့။

“Brush ခြစ်ပေးမယ်”

“ဟာ၊ ပြင်လွန်းလို့ ဖင်ချွန်းအပြောခံရပါဦးမယ်”

“လုပါတယ်ဟဲ့၊ နင်ကလည်း မှန်ထဲပြန်ကြည့်လိုက်။ ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ”

“ကျစ်! ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့၊ နင်သာ ရဲရင့်ရဲ့ချစ်စရာ တပေ့ တပိုက်ကြီးဖြစ်အောင် ပြင်။ ငါလစ်ပြီ”

သနပ်ခါးပင် ကောင်းကောင်းမခြောက်သေးပါဘဲ Uni- form လဲပြီး ထွက်လာခဲ့တာပင်။ မျက်နှာပြောင်နှင့်နေနေကျက သနပ်ခါးဘဲကြားလူးလာတာမို့ စပ်ဖြဖြများ ဖြစ်နေပြီလား။ အို လေ၊ သနပ်ခါးမညီမညာဖြစ်လည်း ဘယ်သူက ကဲ့ရဲ့မှာတုန်း။ ဂရုမစိုက်ပေါင်။

မနက်ဖြန် လကုန်ပြီမို့ ထွက်စာတင်ရန် မနေ့ညနေတ ပင် Computer ဆိုင်မှာ စာဝင်စီ၊ Print ထုတ်ပြီး Sign ပါ

ထိုးပြီးချေပြီ။ အန်ကယ် လာမှလာပါ့မလား။ မလာရင်တော့ သူ့
စားပွဲပေါ် အသာတင်ပေးရုံအပြင် မရှိတော့ပါလေ။

Taxi ပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ် BUS ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည့်
ကိုအုံကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရပါ၏။ ဒီကောင်လေး ဇွဲကောင်သား
ပဲ။ အလုပ်ကို အမြဲစောစောရောက်အောင် လာတတ်သည်ကို။

“ဟိတ်!”

ကုမ္ပဏီထဲမဝင်ခင် အနောက်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့
ချာတိတ်က လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး အုံသြဟန်ပြကာ ပြုံးလေ၏။
အမယ်မယ်... အခုမှ သွားပေါက်ခါစ ကလေးလေးလို အပြုံး
က တယ်ချို့မြနေပါလား။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

ဒါက Style ပေါ့လေ။ အဲဒီလို ဗြဟ္မစိလုပ်ပြတာလောက်
အသည်းယားတာမရှိတော့။ နေပါဦး၊ အားလုံးကို မနက်ဖြန်နှုတ်
ဆက်ပြီး ရင်းနှီးတဲ့လူတွေကို မုန့်ဝယ်ကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားတာ ဒီ
ကောင်လေးကိုတော့ အမှတ်တရတစ်ခုရ ဝယ်ပေးဦးမှပါပဲ။

“ဟောကြည့်! လူကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေပြန်ပါပြီ။ ဘာလဲ၊
တော်တော်သဘောကျနေတယ်ပေါ့။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အန်တီ

ရှင်ကိုရိုက်လိမ့်မယ်ဟဲ့”

“မရိုက်ပါဘူး။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာ။
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တစ်ခါမှမရိုက်ဖူးဘူး”

“အဲဒါဆို မင်းလိမ္မာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“အိုးကောင်းကောင်းလိုချင်ရင် နာနာရိုက်ရတယ်တဲ့လေ။
မကြားဖူးဘူးလား။ ဗဟုတ်သုတ်တကလည်း နည်းပါ”

“ဗဟုသုတပါဗျာ၊ မြန်မာမှုနဲ့ကျောင်းပြီးတာဗျာ။ မသိဘဲ
မရှိဘူး”

ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြန်ပက်တယ်ပေါ့လေ။ မဆိုးပါ
ဘူး။ တစ်နေ့လုံး စကားတစ်ခွန်းမပြောတာထက် အခုလိုပြန်ပြော
တတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့။

“လကူနီတော့မယ်၊ ဘာလိုချင်သလဲစဉ်းစား။ တစ်ည
အချိန်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော့်ကို”

“အေး”

“ဘာကိစ္စနဲ့ဝယ်ပေးချင်တာလဲ”

“ရှင်က အန်တီဖို့ပဲ ဝယ်သွားမှာမဟုတ်လား။ ဒီဇွတ်

အမေချစ်တဲ့သားလေးကို အစ်မကြီးအနေနဲ့ ဝယ်ပေးရမှာပေါ့
မောင်လေးရဲ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“မောင်လေးမခေါ်နဲ့လေ၊ မကြိုက်ပါဘူးဆိုတာကို”

“ဪ၊ မိမိက ကိုလေးဆိုတော့ ‘မ’က မောင်လေး
ခေါ်သင့်တာပေါ့ကွာ”

“No! no!...မခေါ်နဲ့၊ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ မခေါ်ရဘူး
နော်။ ခက်တယ်ကွာ”

အမယ်! ဒါ ညည်းတာပေါ့လေ။ တစ်ခါမှမကြုံဖူးပါပဲ
လား။ စာရိုက်တာ မှားရင်တောင် တစ်ချက်မညည်းညူတတ်တဲ့
ချာတိတ်က မောင်လေးအခေါ်ခံရတာကို ညည်းသတဲ့။ အံ့ပါရဲ့
ကိုအံ့ရယ်။

ဖုတ်၊ Lift ရပ်သွားစဉ် တစ်ဖက် Lift ထဲမှ သူပါထွက်
လာလေ၏။ ဖုတ် ကိုအံ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်တာ
ကို သူမြင်လိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့။ မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် ဖုတ်
ကြည့်လိုက်တာကို။

“ကျော်”

“ကျွန်!”

“ပြောစရာရှိလို့၊ ခဏ”

မကြာသောအခါလျက် ခြေဆက်လှမ်းနေစဉ် ကိုအံ့
က ဖုတ်ကိုကြည့်၍ တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ အခုတော့လည်း
လူကြီးတစ်ယောက်ပုံစံ အေးအေးပဲပြောနိုင်နေပါလား။

“စောင့်လိုက်လေ”

“ဘာလို့စောင့်ရမှာလဲ၊ မစောင့်ဘူး”

“ဪ၊ ပြောစရာရှိပါတယ်ဆိုနေမှ စောင့်သင့်တာပေါ့”

မိတ်တိုတိုနှင့် မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကို ရပ်
လိုက်ရတော့၏။ လူကိုများ အမိန့်ပေးရတယ်လို့၊ ဒင်းကဖြင့်
အသက်တောင် ပိုငယ်တဲ့ဟာ။ နေနှင့်ဦးပေါ့။ နေ့လယ်ထမင်းစား
ချိန်ကျရင် ဒင်းရဲ့ထမင်းပန်းကန်ထဲကို ငါးပိရည်စပ်စပ် ထည့်ကို
ပေးဦးမယ်။ (ကိုအံ့က အစပ်အရမ်းကြောက်ပါ၏)

“ဘာလဲ”

“အပေါ်ကိုလိုက်ခဲ့”

“မလိုက်နိုင်ဘူး။ ပြောစရာရှိ ဒီမှာပဲပြော။ ကျွန်မမှာ
လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး”

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ မပြောလို့မဖြစ်တော့လို့ ပြောချင်တာ
တော့ ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါ”

မျက်နှာသန့်ရှင်းလျက်ပင် သူခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့

ရပါ၏။ ပြောပေတော့ရှင်ရေ၊ တစ်သက်စာအတွက် ငေးဖို့ တစ်ဝ
သာ ပြောတော့ရှင်။

လေသာဆောင်မှာ လေက တဖြူးဖြူးတိုက်နေပါ၏။
ခုနေ့များ ဒီကနေ ခုန်ချလိုက်ရင် အရိုးအသား တခြားမဖြစ်သွား
မှာပဲ။ ကျောချမ်းစရာပါလားနော်။

“ကျော်”

“...”

“မို့ကို ကိုယ်တို့ကိစ္စပြောလိုက်တယ်ဆို”

“ရှင့်ကိစ္စမပါပါဘူး။ ကျွန်မကိစ္စပဲ ကျွန်မပြောတာ”

“စကားကောင်းပြောပါလား ကျော်ရယ်”

“အကောင်းပြောနေတာပဲလေ၊ ရွဲ့ပြောတာတစ်ခုမှ မပါ
ဘူး”

သူ့သက်ပြင်းနှိုက်သံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပါ။ အခုမှ ရင်
မောသတဲ့လား။ ဇုက ဒဏ်ရာတောမှာ မျောခဲ့ရတာ ကြာပေါ့။
ရှင်က အခုမှ ခံစားပြနေတာပါလေ။

“ကိုယ်၊ ကျော်ကိုငြင်းခဲ့စဉ်တုန်းက ကိုယ့်ခြေထောက်
ပေါ် ကိုယ်မရပ်နိုင်သေးလို့ပါ ကျော်။ ကိုယ်မကောင်းဘူးဆိုတာ
ကို ဝန်ခံပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ယူကြုံးမရဖြစ်ခဲ့တာအမှန်

ပါပဲ”

“...”

“ကျော်နဲ့လင်းခွဲပြီးတာနဲ့ ကိုယ်တို့ အိမ်ထပ်ပြောင်းခဲ့တာ
ကျော်လည်းသိမှာပါ။ ဘယ်လိုခံစားခဲ့ရလဲဆိုတာ နှုတ်နဲ့တောင်
ပြောပြလို့မရတာ တကယ်ပါ ကျော်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ကိုယ်က
မိဘအရိပ်ကို မှီခိုနေရတဲ့လူမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်ပိုင်
ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခွင့်ရှိခဲ့ပြီ ကျော်”

“...”

“ကိုယ်၊ ကျော်ကို တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ တန်ဖိုးထား
ချစ်ခဲ့တာကို ယုံကြည်ပေးပါလို့ ပြောပါရစေ”

“ဟိုတုန်းကဆိုရင်တော့ ယုံကောင်းယုံဖြစ်မှာပါ ဦးဘုန်း
မြင့်မိုရ်”

“ကျော်”

“ကလေးဆိုတော့ လူကြီးပြောသမျှ အကုန်မျှက်စိမှိတ်
ယုံတတ်ပါတယ်။ ငယ်သူမို့ နှလုံးသားတစ်ခု အလိမ်ခံခဲ့ရတာဖြစ်
မှာပါ”

“ကျော်ရယ်၊ ကိုယ်က... ကိုယ်က ကျော်နဲ့လက်တပ်
ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလို့ အသိပေးချင်တာပါ”

၂၈၆ မမသဒ္ဒါမောင်

သူ့မျက်နှာကို စူးစူးရှဲကြည့်လိုက်မိပါ၏။ လက်ထပ်ဖို့ တဲ့။ မိုက်မဲလွန်းတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပါလား။ တစ်ဖက်မှာ နာမည်ပျက် ကျန်ခဲ့မှာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းသွားမှာ၊ လူပုံအလယ် အရှက်ကွဲ မှာ ထည့်မတွက်ဘူးပေါ့လေ။ ရှင်အတော်ကိုကြောက်စရာကောင်း လွန်းပါလား၊ ဦးဘုန်းမြင့်မိုရ်ရယ်။

“ကျွန်မ ငြင်းပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် မိဘမျိုးရိုးဂုဏ်ကို ကြည့်တတ်တဲ့ ရှင်တို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို လုံးဝမဝင်နိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ရှင်ချစ်ခဲ့တဲ့ကျော်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့(၆)နှစ်ကတည်းက သေခဲ့ပြီးပြီ၊ ဦးဘုန်းမြင့်မိုရ်။ ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မမေ့ပစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

အခန်း (၂၄)

သူ့အကြည့်တို့ ဝေဝါးလာလေ၏။ ငိုများငိုချလိုက်မလို လား။ ဟင့်အင်း... ဂူတောင်မှ မိန်းကလေးတန်ဖဲ့ မျက်ရည်ခိုင် သေးတာ၊ သူ့လိုယောက်ျားရင့်မကြီးက မျက်ရည်ကျစရာမှ မလို အပ်တာလေ။

“ကျော်ရယ်၊ ကိုကို့ကိုပဲချစ်ခဲ့တာပါလို့ ကျော်ပဲ ပြော ခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြမ်းကျွံတော့ နှုတ်လို့ရတယ် ဦးဘုန်း မြင့်မိုရ်ရဲ့။ နှုတ်ကျွံတော့ နှုတ်ရခက်တာပေါ့။ အဲဒီအချစ်တွေကို ရင်ပဲ နလံပြန်မထူနိုင်အောင် သတ်ပစ်ခဲ့တာပါ”

“ကျော်”

“အတိတ်ကိုပြန်သွားပြီး အဲဒီအချစ်တွေကို ပြန်ရင်သိမ်းလို့ရရင် သိမ်းလိုက်ချင်ပါရဲ့။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ခပ်ဝါးဝါးထားခဲ့ပါတော့ ဦးမြင့်မိုရ်”

“ကိုယ်က အပြစ်တွေ သိပ်များလွန်းလို့ ကျော်၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့တာများလား”

တစ်ယောက်တည်းညည်းညူဟန်ဖြင့် သူပြောတော့ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်းခနဲခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ကြီးဆိုတာ ဖြတ်ရင်ပြတ်တတ်မှန်း ရှင်သိရဲ့သားနဲ့လေး။

“စာမတတ်သေးတဲ့ကလေးကို လက်ပေးပြီး ကကြီး ခန္ဓေးသင်ပေးသလိုမျိုး အချစ်ကို တစ်ခါမှမကြားဖူးခဲ့တဲ့ကျွန်မကို ချစ်တတ်လာအောင် သင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ရှင့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဘုန်းမြင့်မိုရ်”

“ကျော်ရယ်... ကိုယ်က”

“မှန်းတယ်ဆိုရင်တောင် ရင်ထဲက တင်းတကောင်းတင်းတနေမှာပါ။ ကျွန်မက ရှင့်ကိုနာကြည်းတာရှင့်”

“ဟာ!”

“ဒီရင်ဘတ်ထဲ အဆုံးတိုင်စူးဝင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီဆူးဒဏ်ရာ

ကို အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ကျွန်မခံစားခဲ့ရပြီ”

“...”

“ဒါကြောင့် နောက်ထပ် အကင်းသေနေပြီဖြစ်တဲ့ အဲဒီအနာကို ထပ်မံဆွဲချင်ပါနဲ့တော့ရှင်။ ရှင်သင်ပေးခဲ့တဲ့သင်ခန်းစာနဲ့တင် ကျွန်မအတွက် တစ်ဘဝစာ ဖူးလုံသွားပါပြီ”

“ကျော်... ကိုယ်... ကိုယ်”

“ဒီတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုအချစ်မျိုး ပေးသင့်သလဲဆိုတာကို ကျွန်မစဉ်းစားရတော့မှာ။ နှုတ်ဆက်ပါတယ် ဦးဘုန်းမြင့်မိုရ်၊ မေမေ့ကျော်ဆိုတာ ရှင့်ဘဝထဲကရော၊ အခု ဒီကုမ္ပဏီကပါ အပြီးအပိုင်နှုတ်ထွက်လိုက်ပါပြီ၊ ဒါပါပဲ”

မျက်နှာကိုအုပ်လျက် သူရပ်ကျန်နေခဲ့လေ၏။ ဒေါသကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုးနှိမ်လျက် ရုံးခန်းရှိရာအထပ်သို့ လှေကားမှ ဖုန်းပြန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ခြေလှမ်းတို့က အားမရှိတော့သည့်နှယ် ယိုင်ချင်ချင်၊ တင်းထားပါဦး၊ ဖုန်းအတွက် ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမယ့် ခွန်အားတွေ လိုအပ်နေသေးတာလေ။

မအေးအကူအညီဖြင့် ရုံးခန်းတွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးသည်အထိ သူ မဆင်းလာသေး။ ဒီနေ့ ဖုန်းဝယ်လာသည်က ရေမွှေးနှင်းသိပ်နန်းနရောင်မို့ ရုံးခန်းတွေ မွှေးကြိုင်ကာ ရုပ်အေး

စေမည်သာ။

ရုံးခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ ကိုအံ့က ဇွဲမျက်နှာကိုလိုက်ကြည့်လေသည်။ ဘာထူးခြားချက်မှမတွေ့ပုံဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ လူကိုများ စစ်စစ်ဆေးဆေးနဲ့လေ။

“ဘာလဲ... လိုချင်တာစဉ်းစားပြီးလို့ ခေါင်းညိတ်တာလား”

“လိုချင်တာ တကယ်ရော ပေးနိုင်လို့လား”

“ပေးမှာပေါ့၊ တန်ဖိုးအရမ်းကြီးတာတော့ မပူဆာနဲ့ပေါ့ကွ။ ‘မ’လခလေး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားပါဦးမယ်”

သူက ပြုံးမပြုံးဖြင့် Computer ဆက်နှိပ်နေလေသည်။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင်လေး အရင်နဲ့မတူတော့ဘဲ အရမ်းကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လာသလိုပါပဲလား။ ပုံစံကိုက သိသာလာတာလေ။

“မေမညွ... ခဏ”

“ဟာ! ငါတောင် ထိုင်ခုံမထိုင်ရသေးဘူး၊ BOSS ကခေါ်တောင်ခေါ်နေပြီ။ သွားလိုက် မညွရေ”

ရုံးခန်းထဲဝင်လာသည့် ကိုကျော်စွာ့ကို နှုတ်ပင်မဆက်ဖြစ်ဘဲ အန်ကယ့်ဆီ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့၏။ အပေါ်ဝတ်

ကုတ်လက်ပြတ်အတွင်းအိတ်ထဲမှာတော့ နှုတ်ထွက်စာလေးက Ready ပါပဲ။

“အန်ကယ်”

“ဂျပန်က Fax ဝင်လာတာ သွားယူလာပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

Hall ထဲမှာ Fax ဝင်လာတာကို ခဏစောင့်ယူပြီးမှ Boss ထံ ပြန်ဝင်ခဲ့ရ၏။ ဇူရောက်လာတော့ အန်ကယ်စားပွဲရှေ့မှာ သူရောက်နေလေ၏။ စောစောစီးစီး လူကြီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးဦးမှာထင်ပါရဲ့။

“ဒီမှာပါ အန်ကယ်”

“ခဏထိုင်ပါဦး သမီး”

သူ့ဘယ်ဘက်ခုံကို မေးခွဲပြု ထိုင်ခိုင်းနေပြီမှ သက်ပြင်းကို ကျိတ်နှိုက်မိပါ၏။ အမူအရာပျက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ထိုင်ဆိုတော့လည်း ထိုင်ရမှာပေါ့လေ။

“ဒီကိစ္စကို အန်ကယ် မဆွေးနွေးချင်တာအမှန်ပဲ။ အခုတော့ မဖြစ်မနေပြောရပြီ”

“ဘာကိုလဲ အန်ကယ်”

“သမီးတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စပါ”

“အို... ဇွန့် GM က ဘာကိစ္စမှမရှိပါဘူး အန်ကယ်၊ ကောလာဟလသတင်းတွေကို မယုံလိုက်ပါနဲ့”

“အန်ကယ်သမီးကိုယ်တိုင်ပြောတာ ကောလာဟလ လား မေမဉ္ဇူ”

သွားပါပြီ။ ဇူကသာ ပြုံးပြုံးပျာပျာငြင်းဆန်နေပါလျက် သူ့ကဖြင့် တုံ့လိုတာဝေ ငြိမ်သက်နေလိုပါလေ။ ကောင်းကြရာ ပေါ့။

“မောင်ဘုန်းရင်ထဲမှာ အန်ကယ်သမီး ရှိမနေဘဲ မေ မဉ္ဇူရှိနေတာ သမီးသိနေမှာပါ”

“ဇူက ရှင်းပါတယ်အန်ကယ်၊ ဇူရင်ထဲမှာ သူမရှိတော့ တာ ကြာပါပြီ”

အန်ကယ်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေ၏။ ဇူပြောတာကို ထောက်ခံတဲ့သဘောလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ လူကြီးကို ပေါက် ကရတွေ ထင်နေပြန်ပါရောလား။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မေမဉ္ဇူ။ ဒါက သမီးတို့နှစ်ယောက် ကိစ္စမို့ အန်ကယ် ဝင်မစွက်ဖူးချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်သမီး အတွက်ကတော့ အန်ကယ် ဆုံးဖြတ်ပေးရမှာပါပဲ။ မေတ္တာမပါ တဲ့အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မထူထောင်မိသေးခင် ဖျက်လိုက်တာက

အသင့်တော်ဆုံးလို့ အန်ကယ်ယူဆပါတယ်။ မောင်ဘုန်းနဲ့ မိမိ Engage ကိစ္စကို အန်ကယ်တို့ဘက်ကပဲ ဖျက်သိမ်းပေးမှာပါ”

ဘာသဘောလဲ။ ဇူကိုရှေ့မှထားပြီး ဒီကိစ္စပြောတာဆို တော့ သိစေချင်တာ အရှင်းကြီးပေါ့။ မဆိုင်လိုက်တာ၊ ဇူက ဒီ လိုလူကို ပြန်လက်ခံရအောင် မရှားနှမ်းသေးပါဘူး အန်ကယ်ရယ်။

“ဒီတော့ သမီးတို့ချင်း ပြေလည်အောင် ညှိကြည့်လိုက် ပါ မေမဉ္ဇူ”

“ပြီးပါပြီ အန်ကယ်၊ ဇူမှာပြောစရာဘာတစ်ခုမှ မကျန် တော့တာ အမှန်ပါပဲ။ ပြီးတော့ အန်ကယ်ဆိုမှာ ခွင့်တောင်းစရာ ရှိပါသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“လက်ခံပေးပါ အန်ကယ်”

စာအိတ်ရှည်လေးကို အန်ကယ်စားပွဲပေါ် တရှိတသေ တင်ပေးလိုက်စဉ် BOSS ၏သက်ပြင်းရှည်က ဇူကို ပိုပြီးနွမ်းလျ သွားစေသယောင်။ မဖြစ်လွန်းလို့ပါ အန်ကယ်ရယ်။

“ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အခုပဲ တစ်ယောက်က ထွက်ပါ ရစေလို့ တောင်းဆိုနေတာ၊ နောက်တစ်ယောက်က စာလာတင် ပြန်ပြီ”

“မိမိကို ဇူ ကတိပေးပြီးသွားပြီ အန်ကယ်။ ဇူ. Re-sign ကိုတော့ လက်ခံပေးပါ။ Please!”

“စဉ်းစားကြပါဦး။ လူမှုရေးနဲ့စီးပွားရေးကို မရောမိကြ နဲ့လေကွယ်”

“ဇူ တောင်းပန်ပါတယ် အန်ကယ်။ ဇူက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ပြန်မပြင်တတ်လို့ပါ။ ဇူနေရာမှာ အစားထိုးဖို့ ကိုအံ့ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်မှုရှိအောင် သင်ပေးပြီးပြီမို့ လက်လွှဲပေးလို့ရနေပါပြီ။ GM ရဲ့ Secretary ဆိုတာ လျှောက်လွှာခေါ်လိုက်တာနဲ့”

အန်ကယ်က ဇူကိုလက်ကားပြလိုက်တာမို့ စကားက တစ်ဝက်တစ်ပြက် ရပ်သွားရပါတယ်။ ဘယ်နှယ် အရှိန်ပျက်အောင် လုပ်ကြရတယ်လို့။

“နေဦး... အန်ကယ်ပြောမယ် သမီး”

“...”

“နှုတ်ထွက်စာလက်ခံရင်တောင်မှ အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင် နေပြီဖြစ်တဲ့သမီးကို ရွေးလို့ဘယ်ရပါ့မလဲ။ စဉ်းစားပါဦး”

“ကျွန်တော်ထွက်မှာပါ အန်ကယ်”

“စေ့စပ်ပွဲဖျက်လို့ ကုမ္ပဏီကနေ နှင်ထုတ်တယ်ဆိုပြီး အန်ကယ် နာမည်မပျက်ပါရစေနဲ့ မောင်ဘုန်း”

ကဲ၊ ကောင်းရော... နှစ်ယောက်စလုံး မမြင်ယောင် ဆောင်ပြီး တစ်ခန်းတည်း ဘယ်လိုစခန်းသွားရပါ့မလဲ။ သေပြီ မဉ္ဇူ။

“မောင်ဘုန်းအတွက် Secretary အသစ် အန်ကယ် ခန့်ပေးပါ့မယ်။ ဒီစာရွက်ကို ပြန်သိမ်းသွားလိုက်ပါ မေမဉ္ဇူ။ ညနေ Meeting ရှိမယ်”

Game over! ဇူက အရင်ဆုံး မတ်တပ်ရပ်လျက် Boss ကို ခေါင်းညွှတ်နှုတ်ဆက်ကာ အန်ကယ်ရှုံးခန်းထဲမှ ထွက် လာခဲ့ပါတယ်။

အလို! ခြေလှမ်းတွေ ပေါ့ပါးသွက်လက်လွန်းလှချည် လာ။ နေ့သစ်တွေ တန်းစီစောင့်နေပြီထင်ပါရဲ့ မေမဉ္ဇူ။

“ဘာတဲ့လဲ”

“ညနေ Meeting တဲ့”

“လာပြန်ပြီ ပေး Day ရောက်ခါနီးဆို အိမ်ပြန်နောက် ကျအောင် လုပ်ပြီ”

“တိုင်ပြောမှာနော်”

ဇူက စက္ကူဖြတ်စက်ထဲသို့ စာအိတ်လေးကို ထည့်လိုက် ရာ ကိုကျော်စွာက မေးငေါ့မေးလေ၏။

“ဘာတုန်း”

“လက်မခံဘူး Reject တဲ့”

“ကောင်းတယ်၊ ငါပြောသားပဲ၊ နင်ထွက်ဖို့ လက်မခံ ပါဘူးဆို”

“ဟင်! ‘မ’က အလုပ်ထွက်တော့မလို့လား”

အလန်တကြားအော်လိုက်သံကြောင့် ဖုန်း လန့်သွားရ ပါ၏။ ချာတိတ်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟယ်၊ လန့်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုဝယ်ပေးမယ်လို့ပြောတာ ဒီလို အလုပ်ထွက်မှာမို့ ပေးတာလား။ အဲဒါဆို မယူဘူး”

“အမယ်လေး၊ မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ မင်းမမ အလုပ် ထွက်လို့မရပါဘူးဆိုနေမှ လန့်ဖြန်အော်နေပြန်ပါပြီ။ ဒီမှာ ငါစစ် နေတဲ့စာရင်းတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ခြောက်၊ ဒီမှာ”

ချာတိတ်က ငြိမ်သွားလေ၏။ ဒါက ကောက်တာပေါ့ လေ။ လူကြီးဖြစ်ပြီလို့ထင်ကာမှ အခုတော့ ကလေးစိတ်က တယ် မပျောက်ချင်သေးပါလား။ ဖုန်း ဆုံလည်ခုံကို သူ့အနီးသို့ရွှေ့ ကာ တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာမှမလိုချင်ဘူးပေါ့လေ၊ ဟကယ်လား”

“ပြောပြီးစလစ်လေ”

“ဒါဆိုလည်း စဉ်းစားပေါ့”

“ပြီးပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“တောင်းမယ့်ဟာ”

“ဘာလဲ... ပြော”

“ဒီမှာ”

သူက Computer Screen ကို ဆတ်ခနဲမေးဝေါ့ပြ လိုက်လေ၏။ ဖုန်း သူ့နောက်ကျောမှ ခေါင်းကျော်ကာ ကြည့် လိုက်မိပါသည်။ စာလုံးနက်နက်လေးဖြင့် ရေးထားသည့်စာလုံး လေးတွေက ထင်ထင်ရှားရှား။

‘ကျွန်တော့်တို့ ‘ကို’လို့ခေါ်ရမယ်’

အဲဟာ! ဒါက မသင်ပေးပါဘဲ အလိုလိုတတ်တဲ့အရာ ပေါ့လေ။ ဖုန်း နှုတ်ခမ်းအောက်ကို သွားဖြင့်ကိုက်ကာ သူ့ကို အသည်းယာသွားသဖြင့် သူ့နားရွက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်စဉ် ရဲ့နား တံခါးပွင့်သွားပါ၏။

“ဟယ်! မမနဲ့ကိုလေးက ဘာညာဘာညာဖြစ်နေပြီလား။ လက်သွက်လိုက်တာနော်။ ကိုလေး အလုပ်ဝင်တာမှ လေးလလား ငါးလလားပဲ ရှိသေးတာ။ မြန်ပါ”

“ဟာ! ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါဘာလုပ် လို့လဲ မိရာ”

သိဘူးလေ... နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်နေပြီးတော့။ မဟုတ်လို့လား။ ဟော! ‘ကို’ လို့ခေါ်တဲ့ သူက အငယ်ဖြစ်ပြီး မမကိုနိုင်စားချင်တာ သိသာတာပဲ။ မမ ပြန်ခေါင်းမညိတ်နဲ့နော် သိလား... နော်လို့”

ဖုန်းနောက်ကျောကိုမှီရင်း ပြောနေသည့်မိမိကြောင့် နံး ခန်းထဲမှာ ရယ်သံသဲ့သဲ့။ စေ့စပ်ပွဲပျက်မှာကိုတောင် အပြုံးမပျက် ဘဲ ဒီကောင်မလေး ကုမ္ပဏီဝင်လည်ရဲပါပဲလား။ ခုခေတ်ကလေး တွေရဲ့ ဉာဏ်ကိုဖြင့် လိုက်မမီပါလေ။

“စိတ်ပုပ်က မွေးနေပြန်ပါပြီ”

“မွေးမှာပေါ့၊ ကိုလေးက မိသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ကြံစည်နေပြီးတော့များ”

“ငါဘာကြံစည်လို့လဲ”

“အဲဒါကြံစည်တာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ၊ ပြော။ မမကိုမေး

ကြည့်”

“ဘာကိုလဲ”

“မေးလိုက်ပါဆို... အဲဒါမှ သူပြောမှာ။ အလကား ငကြောက်”

ဇူကပြုံးရင်း ကျောပေးထိုင်နေသည့်ချာတိတ်ကို ခပ်တိုး တိုးမေးလိုက်ပြန်ပါသည်။ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှ ခပ်နာနာလေး ရိုက်ပြလိုက်တာပေါ့ မောင်အံ့မင်းကိုရယ်။

“မင်း ‘မ’ ကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီလား”

“ဟာဗျာ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ ဒီမှာ မှားကုန်ပြီ”

“တွေ့လား... တွေ့လား၊ မျက်နှာကြီး ရဲလာပြီ၊ နား ရွက်တွေပါ နီကုန်ပြီ။ ဟော! လက်မှာ ကြက်သီးထလို့ အဖုလေး တွေတောင် ထွက်လာပြီမမရေ။ ကိုလေးကတော့ အံ့ပုန်းအချစ် ကြီး ဖြန်းခနဲကွဲပါရောလား။ ရယ်ရတယ်ကွာ”

မိမိပင်မက ကိုကျော်စွာပါ ရယ်သံထွက်လာလေ၏။ ချာ တိတ်တစ်ယောက် Keyboard နှိပ်စက္ခုအမှားမှားအယွင်းယွင်း၊ ဇူနစ်မြို့ကစွာ ပြုံးလိုက်မိစဉ် (မိမိ ဟင်းစာဦးဖွင့်ခဲ့သည့်) ရုံးခန်း ရှေ့မှာ ရပ်ကြည့်နေသည့်သူ့မျက်နှာက ပြင်မရအောင် ပျက်ယွင်း သွားတော့သည်။

Lesson ပါးပါးလေးပါး ဦးဘုန်းမြင့်မိုရ်၊ နောက်ထပ်
အကြီးကြီးထပ်ပေးရင် လက်ခံဖို့ ရှင့်ရင်ဘတ်ကြီးကို Ready
သာပြင်ထားပါတော့။ ဒါပါပဲ...။

မိန်းမတွေ အသည်းကွဲတဲ့အခါ... (အစားထိုးစရာ)
အချစ်ခံစားတတ်ကြသလို အညွှတ်လည်း တိုက်တတ်
ကြပါတယ်.....

လေးစားလျက်....

မေသဒ္ဒါမောင်
9th March 2012
Am 11:57

['အတိတ်ကောက်ကြောင်းနှင့် 'စည်းကမ်းတို့ကို ဆော့
သည့် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ဥဿာမြို့သစ်မှ သမီးမိုးသူအား
ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။']

“ပရိသတ်ချားထံမှပေးစာ”

ဝေယံဟိန်း

သို့

‘မေသဒ္ဒါမောင်’...

‘မေမောင်’လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်။ ကျွန်တော်က ‘ဝေယံ
ဟိန်း’ပါ။ ကျွန်တော်က ‘မေမောင်’ရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ကျွန်
တော် မထမဆုံးမတ်ဖြစ်တာက ‘မေမောင်’ရဲ့ ‘ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့
သော်လည်း’ဆိုတဲ့စာအုပ်ပါ။ အဲဒီစာအုပ်ကစပြီး ‘မေမောင်’ရဲ့
စာအုပ်တွေကို နှစ်သက်သွားတာပါ။

ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်ကတော့ ‘အနားသတ်
မညီသော’စာအုပ်ပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးတော့ ရင်
ထဲ တစ်ခုခုနှုတ်သွားသလိုပဲ ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ အဲဒီစာအုပ်ထဲက ‘မိုး’ကို အရမ်းသနားသွားလို့ပါ။
စာအုပ်လေးက ဖတ်လို့အရမ်းကောင်းပြီးတော့ စွဲဆောင်မှုအရမ်း
ရှိပါတယ်။

‘မေမောင်’ရယ်၊ နောက်ကို အဲဒီလို စာအုပ်လေးတွေ
မျိုး မရေးပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်ခံစားရလို့ပါ။ ကြည်နူးစရာကောင်း
တဲ့ စကားပြောလေးတွေနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ချစ်သူနှစ်ဦးပေါင်းရ
တဲ့စာအုပ်လေးတွေပဲ ရေးပေးပါနော်။

ပထမဆုံး စာစရေးတာမို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။
‘မေမောင်’ စာပေလောကမှာ ဒီထက်မက အောင်မြင်နိုင်ပါစေ

လို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ 'မမမောင်'ရဲ့ ပရိသတ်အဖြစ်
ခင်ရင် ပြန်စာနဲ့အတူ တတ်ပုံလေးတစ်ပုံပါ လက်ဆောင်ထည့်
ပေးဦးနော်...

'မမမောင်'ကို အမြဲအားပေးနေတဲ့...

ဝေယံဟိန်း

သံမဏိရပ်ကွက်၊ (၃)လမ်း။

ကျောက်တံခါးမြို့နယ်၊ ပဲခွယ်ကုန်းမြို့၊

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး။

ဟန်နီအောင်

သို့

မက်လာပါ 'မမ'...

အစ်မတစ်ယောက်လို့ 'မမ'လို့ခေါ်ပါရစေ၊ 'မမ'ရဲ့စာအုပ်
တွေကို 'ဟန်နီ'အရမ်းကြိုက်တယ်။ ပထမဦးဆုံးထွက်တဲ့ 'ရင်ကို
ပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း'ကစပြီး ကြိုက်တာပါ။ အခုဆို 'တကယ်
ဆို တစ်ခုတည်းလိုပါတယ်'အထိ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ စာအုပ်မျက်နှာဖုံး
မှာ 'ကောင်မလေးကတုန်းပုံလေးတွေက ချစ်စရာလေးတွေ
နော်။' 'မမ'ရဲ့စိတ်ကူးလားဟင်၊ ပုံလေးတွေကိုကြိုက်လို့ ကူးဆွဲ
ထားသေးတယ်။ သိပ်တော့မတူဘူးပေါ့။

ခုနောက်ပိုင်းကျတော့ 'နုလုံးသားရဲ့ထောင့်တစ်နေရာ'
စာအုပ်ကစပြီး Model ကောင်မလေးပုံတွေ ထည့်ထားတယ်
နော်။ အဲဒါလေးတွေကလည်း ချစ်စရာလေးတွေပဲ။ ပထမတော့
'မမ'ပုံမှတ်လို့ နောက်မှ Model မှန်းသိတာ။

'မမ'ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးတွေက ခံစားရတယ်နော်။
တကယ်ထိတယ်။ 'ကိုကြီးနဲ့ညီမလေး'ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေကို ပို
ပြီးကြိုက်တယ်။ အကြိုက်ဆုံးတွေကတော့ 'သဲမြညာ' 'အတွဲ
အက်ကြောင်တစ်နေရာ' 'ရော့ ယူပါ...၁၅၀၀' 'တစ်နီးအောက်
တစ်ယောက်သာ'နဲ့ 'လျှို့ဝှက်ခြင်း၏နောက်ကွယ်မှာ' အဲဒီလိုဇာတ်
လမ်းလေးတွေကို ပိုပြီးကြိုက်တယ်။ အဲဒါမျိုးလေးတွေ များများ
ငဏ်ပေးစေချင်ပါတယ်။

‘ဟန်နီ’အရမ်းကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာမဆီက စာဖတ် ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တောင်းဆိုတာပါ။ စာအုပ်အသစ် မထွက်မချင်း ထွက်ပြီးသားတွေကို နှစ်ခါသုံးခါလောက် ပြန်ဖတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်တော့ဖတ်ဖတ် ‘ဟန်နီ’အတွက်ကတော့ မရိုး နိုင်ဘူးလေ။ ကောင်မလေးက နည်းနည်းဆင်းရဲတာလေးတွေကို ကြိုက်တယ်။ ဥပမာ ‘မိုးရိပ်နဲ့ ပုံလဲသီ’ ‘သတိုးမင်းဒင်နဲ့ ကြွေ’ အဲဒါမျိုးလေးတွေပါ။

‘မမ’ရဲ့စာအုပ်တွေကို ‘ဒီဒီယို’တွေ ရိုက်နေပြီနော်။ ဒါ ပေမဲ့ ကြည့်ရတာ နည်းနည်းပေါ့တယ်။ စာအုပ်ထဲကလောက် မကြိုက်ဘူး။ စာအုပ်ကို ပိုပြီးကြိုက်တယ်။ ‘မမ’ရဲ့ဇာတ်ပုံနဲ့ ပြန် စာကို လိုချင်ပါတယ်။ ‘မမ’ပို့ပေးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ‘မမ’ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝပါစေ၊ အကောင်းဆုံးကမ္ဘာကျော် စာ ရေးဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်...

ဟန်နီအောင်
မင်းရပ်ရပ်ကွက်၊ ပန်းတောင်းမြို့၊
ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး။

မိသားစု

သို့

‘မမသဒ္ဓါမောင်’...

ညီမက ‘မမ’ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ‘မမ’ရဲ့စာအုပ် တွေကိုဖတ်ရတာ အရမ်းကိုသဘောကျ နှစ်သက်မိပါတယ်။ ‘ရင် ခွင်ဦး’ဝတ္ထုလေးက ညီမရဲ့အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်ပါ။ ‘မမ’ရဲ့ဇာတ် ကောင်တွေကို သဘာဝဆန်တဲ့ပုံပြင်မှုတွေ သက်ဝင်အောင် ရေး နိုင်တဲ့ ‘မမ’ကို အရမ်းသဘောကျ အားကျမိပါတယ်။

ညီမကိုယ်တိုင်လည်း ‘မမ’လို စာရေးဆရာမ အရမ်း ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ၊ ကဗျာတွေရေးရတာလည်း ဝါသနာပါပါတယ်။ စာ ဖတ်ရတာလည်း အရမ်းနှစ်သက်သလို စာရေးဆရာအားလုံးကို လည်း လေးစားအားကျမိပါတယ်။

‘မမ’ရဲ့ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပေးဖို့တဲ့ကဗျာလေးတွေ ထည့် သွင်းဖော်ပြထားတာ သိရတော့ ညီမ အရမ်းပျော်သွားခဲ့မိတာပါ။ အကြိမ်ကြိမ်ရည်ရွယ်ခဲ့ပေမယ့် ညီမရဲ့ကဗျာတွေက မကောင်းမှာ စိုးလို့ မပို့ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ‘မမ’ရဲ့ ‘လွန်ဆန်၍မရနိုင်သော’ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ညီမရဲ့ဝါသနာကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ မမဆီကို ကဗျာရေးဖို့ဖို့ သေသေချာချာဆုံးဖြတ်ပြီး ဒီစာကိုရေး လိုက်မိပါတယ်။

‘မမ’နှစ်သက်ရင် ‘မမ’ရဲ့ဝတ္ထုထဲမှာ ညီမရဲ့ကဗျာလေး တွေကိုထည့်ရေးဖို့တောင်းဆိုပါတယ်။ ညီမရဲ့ကဗျာတွေ မကောင်း

ရင်လည်း ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ညီမရဲ့ပထမဆုံး အကြိမ်ပို့ပါ။

‘မမ’ဆီက ပြန်စာရဖို့လည်း မျှော်လင့်မိသေးတယ်။ တောင်းဆိုတာများသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

‘မမသဒ္ဒါမောင်’ရဲ့အမြဲတမ်းပရိသတ်

မို့သွင်

တာပွန်လမ်း။ နွယ်ချို (၁)ရပ်ကွက်။

မြို့မရိပ်သာအနီး။ ပေါင်းတည်မြို့။

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး။

သို့

ဆရာမ...

အရင်ဦးဆုံး ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပါရစေ။ ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်မျိုးဇော်အောင်ပီပီ။ နေရပ်ကတော့ ‘ကိုနေခ’တို့ နားမှာပါ။ ကျွန်တော် ဆရာမရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေကို သိပ်မဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ မဖတ်ဖြစ်ဘူးဆိုတာထက် ဖတ်ကိုမဖတ်ခဲ့တာပါလို့ ဝန်ခံပါရစေ။

အကြောင်းကတော့ ကျောင်းစာတစ်ဖက်နဲ့ပိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ‘ကိုနေခ’ပေးဖတ်တဲ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ဆရာမရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေကို အရမ်းကြိုက်မိတယ်။ အခု ကျောင်းပြီးပြီဆိုတော့ ဆရာမရဲ့ဝတ္ထုတွေကို ပိုပြီးဖတ်ဖြစ်တဲ့ပရိသတ်တစ်ယောက် တိုးလာပြီပေါ့။

ဆရာမရဲ့ဝတ္ထုတွေကို အမြဲအားပေးနေမှာပါ။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ စာမရေးဖူးတော့ အမှားပါရင် အပြစ်မမြင်ဘဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ။ ဆရာမ အခုထက် ပိုအောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ဆရာမကို အစဉ်အမြဲ အားပေးနေမယ့်...

မျိုးလေးအောင်

မြဟေဝန်လယ်၊ မုဒုံမြို့။

မွန်ပြည်နယ်။

သို့

မင်္ဂလာပါ 'မမသဒ္ဓါမောင်'...

'မမသဒ္ဓါမောင်'ကို 'မမ'လို့ခေါ်ပါရစေနော်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ 'မမ'ဆီကို မိတ်ဆက်စာ ပို့ချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေရသူမို့ မရေးဖြစ်ခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။

'မမ'ရဲ့ဝတ္ထုတွေက အရမ်းဖတ်လို့ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော် 'မမ'ရဲ့စာတဲ့ 'မြတ်နိုးမိသည်မှအပ' ဆိုတဲ့ဝတ္ထုကို အရမ်းကြိုက်တာပဲ။

'မမ'ကို အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သားသမီးနဲ့မိဘခွဲပြီး အလုပ်လုပ်မှစားရတဲ့ မိသားစုဘဝအကြောင်းကို ဝတ္ထုတစ်အုပ်လောက် ထုတ်ပေးပါလား။

'မမ'စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်းလေးကို ပြောပြမယ်လေ။ အရမ်းစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်။ 'မမ'က သိချင်တယ်ဆိုမှ ကျွန်တော်ရေးပြီး 'မမ'ဆီပို့ပေးမှာပါ။ 'မမ'ဖတ်မှာလား...

'မမ'ရဲ့ဇာတ်ပုံလေး (၂)ပုံလောက် ထည့်ပေးပါနော်။ ပရိသတ်တွေကို ချစ်တတ်တဲ့သူမို့လို့ ပရိသတ်ရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျော့ပေးလိမ့်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်နာမည်က 'ငြိမ်းငြိမ်းအိ'ပါ။

'မမသဒ္ဓါမောင်'တစ်ယောက် အနုပညာလောကမှာ ဒီထက်မက နာမည်ကြီးဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်...

'မမ'ရဲ့ပရိသတ်

ငြိမ်းငြိမ်းအိ

အမျိုးဆောင် (၁)၊ အမှတ် (၁၈)၊

ကာကွယ်ရေးပစ္စည်းစက်ရုံ၊

တောင်တွင်းကြီးမြို့၊

မကွေးတိုင်းဒေသကြီး။

သို့

လာမယ့် Happy New Year မှာ ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ 'မမသဒ္ဓါမောင်'...

ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်စာရေးလိုက်တာမို့ အမှားပါရင် မပယ်လိုက်ပါနဲ့နော်။ ညီမလေးရဲ့နာမည်က 'မြတ်နိုးသူ' ပါ။ 'မမသဒ္ဓါမောင်'ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို အားပေးနေတဲ့ အမာခံပရိသတ်တစ်ယောက်ပေါ့။ 'မမမောင်'လို့ ခေါ်မယ်နော်... ရလား။

'မမမောင်'ရဲ့ဝတ္ထုတွေထဲက 'ကိုကိုနဲ့ပဲ နေမယ်စိတ်ကူးတယ်'ဆိုတဲ့စာအုပ်ကလေးကနေ စဖတ်ရတာပါ။ 'မမသဒ္ဓါမောင်'ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်လေးက 'မမမောင်'ရဲ့နာမည်အရင်းလားဟင်။ စပ်စုတယ်မထင်ပါနဲ့ အဲဒီနာမည်လေးကို 'မြတ်နိုး'သဘောကျလို့ မေးတာပါ။ 'မမမောင်'ကိုချစ်လို့ခင်လို့ 'မြတ်နိုး'ရဲ့အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားလို့ပါ။

'မမမောင်'က မာနကြီးသလား။ 'မြတ်နိုး'တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ၊ စာတွေအများကြီးရေးမပေးချင်တောင် 'မမမောင်'ရဲ့လက်မှတ်လေးနဲ့ စာတစ်ကြောင်းလေးလောက် ပြန်ရေးပေးပါ။ နောက်ထွက်လာမယ့် 'မမမောင်'ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို လစဉ် မပြတ် အားပေးနေမယ့် ညီမလေး...

မြတ်နိုးသူ

'မေဘာရင်' အလှပြုပြင်ရေး

ချောင်းဦးမြို့။

သို့

မင်္ဂလာပါ 'မမသဒ္ဓါမောင်'...

ညီမက 'မမ'ရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ 'မမ'ဆို စာထည့်တာ ဒီတစ်ခါနဲ့ဆို နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ 'မမ'က စာမပြန်တော့ အောင့်သက်သက်ဖြစ်မိတယ်။ နောက်တော့လည်း မရောက်လို့ဖြစ်မှာပါလို့ စိတ်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

'မမ'ရဲ့ 'ရင်ခွင်ဦး' 'ရင်နှင့်အောင်မျှ' 'ရှုတတ်'တို့ကို ကြိုက်ပါတယ်။ 'မမ'ရဲ့စာအုပ်အဖုံးကို 'ယုဝ'နဲ့ တော်တော်များများလုပ်ဖြစ်တယ်နော်။ 'ယုဝ'ကိုလေ၊ ကောင်မလေးပုံတွေကို အကွက်တို့ဘောင်တို့ထဲ ထည့်ရင် ခေါင်းပိုင်းအပြည့်ပါအောင် လုပ်ပေးပါလို့ ပြောပါရစေနော်။ ဒီခိုင်းက လုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုအပြည့်မပါလို့လေ၊ ပါရင် ပိုဖျောင်းတာပေါ့။

'ရင်နှင့်အောင်မျှ'ဝတ္ထုထဲက ကောင်လေးက သနားစရာလေးနော်။ ညီမက 'မနွဲ့မောင်'ဇာတ်လမ်းမျိုးဆို မုန်းတယ်။ မမက မာနဝပ်ကြီးကြီးပေါ့လေ၊ ကောင်လေးက မမကို မရမက ကြိုးစားရယူတာမျိုးကိုပေါ့။

'မမသဒ္ဓါမောင်'... ဆင်းရဲသားဇာတ်လမ်းလေးတွေ၊ ရုပ်မလှတဲ့ကောင်မလေးတွေအကြောင်း ရေးပေးပါနော်။ ရုပ်လှတဲ့သူတွေပဲ မင်းသမီးဖြစ်ခွင့်ရလို့ မလှတဲ့သူတွေလည်း ဖြစ်ချင်မှာပဲလေ။

www.burmeseclassic.com

ဘယ်ဝတ္ထုမဆို စာဖတ်ပရိသတ်က ဇာတ်ကောင်နေရာ
ကနေ ကြည့်မှာပါ။ English အဆိုလေးတွေလည်း ကောင်းတယ်
နော်။ 'ရတတ'မှာ မပါဘူး။ ကဗျာလေးတွေလည်း ကောင်းပါ
တယ်။

'မမ' ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မပယ်လိုက်ပါနဲ့နော်။ 'မမ'ရဲ့
နာမည်အရင်း၊ ဇာတိ၊ မွေးသက္ကရာဇ်ကိုလည်း သိချင်ပါတယ်။
နောက်ပြီး 'မမ'အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်ကိုလည်း မေတ္တာလက်ဆောင်
အဖြစ် တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။

'မမ' ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ၊ ဖျော်ရွှင်ပါစေ၊
ကျန်းမာပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း...

'မမ'ကိုလေးစားတဲ့ ညီမလေး

ခင်လေးနွယ်
နကက (၂၆)၊ နတ်ကြီးကုန်းရပ်ကွက်၊
မိုးကောင်းမြို့၊
ကချင်ပြည်နယ်။